

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ
GV NGUYỄN KHẮC TOÀN

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Di sản tội ác của Cộng sản VN

1- Năm nay kỷ niệm lần thứ 50 nhiều biến cố đau thương của Dân tộc mà cũng là những hành vi tội ác tày trời của Hồ Chí Minh và tập đoàn lãnh đạo Cộng sản Việt Nam.

Trước tiên, đó là cuộc Cải cách Ruộng đất, khởi đầu từ tháng 01-1953 và kết thúc ngày 29-10-1956 với cuộc mít-tinh lớn tại Nhà hát Nhân dân Hà Nội, trong đó Võ Nguyên Giáp đứng ra chịu trận thay Hồ Chí Minh (có tình ẩn núp) để chính thức công nhận những sai lầm nghiêm trọng trong CCRĐ. Về các hậu quả của hành vi tội ác trời không dung, đất không tha và Dân Việt không quên này, cựu Phó Chủ tịch UB Hành chính Hà Nội Nguyễn Minh Cần đã cho biết: **Thứ nhất** là phá hoại sinh lực Dân tộc. Nông dân Việt Nam hiền hoà, chất phác đang làm ăn sinh sống và hết lòng đóng góp vào cuộc kháng chiến chống Pháp, bỗng dưng bị ĐCS giáng cho một đòn trí mạng, giết chết trực tiếp lẫn gián tiếp hơn nửa triệu người... **Thứ hai** là phá hoại truyền thống tốt đẹp của Dân tộc. Tinh thần hiếu hoà, thương yêu, đùm bọc lẫn nhau ở nông thôn được Dân tộc ta xây dựng hàng nghìn năm đã bị ĐCS phá vỡ trong vòng ba-bốn năm CCRĐ. **Thứ ba** là phá hoại luân thường của Dân tộc. Trong lịch sử Việt Nam chưa bao giờ đạo lý làm người bị đảo điên một cách quái đản như thế. Các đội CCRĐ không từ một cách nào để "tìm ra địa chủ, phản động", ép buộc vợ-chồng, con cái-cha mẹ, anh em-chị em, nhạc gia-dâu rể, học trò-thầy giáo, hàng xóm-láng giềng đấu tố lẫn nhau! **Thứ tư** là phá hoại truyền thống tâm linh và văn hoá của Dân tộc. Bằng cuộc CCRĐ, ĐCS cổ tình triệt hạ các sinh hoạt tín ngưỡng, văn hóa, từ thiện của mọi Tôn giáo... Ruộng đất của chùa chiền, thánh đường, tu viện, đình miếu nhằm lo việc thờ cúng, văn hóa, bác ái, tu bổ cơ sở, nuôi sống tăng lữ và những người phụ việc đều bị coi là ruộng đất phong kiến rồi trưng thu để chia cho nông dân (nhưng sau đó đưa vào hợp tác xã). Với cái đòn độc địa này, tất cả các cơ sở tinh thần văn hóa ấy đều trở nên điêu đứng và dần dần tàn tạ. (x. "Xin đừng quên nửa thế kỷ trước vấy máu CCRĐ").

Thứ hai là vụ án Nhân văn Giai phẩm, mở đầu với việc Bán nguyệt san Nhân Văn số 1 ra mắt tại Hà Nội ngày 15-09-1956. Bán nguyệt san này tạo nên một phong trào phản kháng của trí thức và văn nghệ sĩ miền Bắc nhưng chỉ ba tháng sau thì phong trào bị dập tắt để trở thành một vụ án, khiến tất cả những ai liên hệ đều **chìm vào cảnh đọa đày và cơn ác mộng kéo dài suốt mấy chục năm**. Về vấn đề này, nhà văn Hoàng Tiến đã phát biểu (trên RFA trong loạt phỏng vấn gần đây): "Vụ án đó thật là kỳ quái trong văn học sử Việt Nam, tức là bắt đi lao động cải tạo! Ngoài lao động cải tạo, thì những sáng tác phẩm của mình không được đầu tư dựng, tức là các báo, các tạp chí, các nhà xuất bản không đầu tư in cho các ông Nhân Văn Giai Phẩm!" Nghĩa là các trí thức văn nghệ sĩ trực tiếp liên quan đều bị kết án tử hình tinh thần. Tác phẩm của họ không được xuất hiện với công chúng ba bốn mươi năm, tức là suốt thời gian mà sức sáng tạo mạnh mẽ nhất và có thể đóng góp nhiều nhất cho đời sống, cho xã hội. Khi họ được phục hồi trở lại, thì hầu hết đã tàn tạ sức khỏe và có những vị đã hoàn toàn suy sụp tinh thần.

Thứ ba, trong phạm vi nhỏ hẹp hơn, nhưng không kém phần đẫm máu, đó là **cuộc tàn sát Đông bào huyện Quỳnh Lưu**, tỉnh Nghệ An, vốn đã nổi dậy đấu tranh chống lại chính sách cai trị dã man của lãnh đạo CSVN, cụ thể qua cuộc Cải cách Ruộng đất. Để dập tắt cuộc nổi loạn chính đáng này, tháng 11-1956, Hồ Chí Minh đã ra lệnh cho Văn Tiến Dũng điều động sư đoàn 304 rồi sư đoàn 312 vào trận địa, quyết tiêu diệt nhân dân Quỳnh Lưu, đim tất cả trong biển máu. Cuối cùng thì **hơn 6.000 nông dân phần bị giết chóc, phần bị đày ải**. (Theo Cẩm Ninh, Cuộc nổi dậy Quỳnh Lưu, Nghệ an 1956).

Việc tố cáo những hành vi tội ác nói trên là điều cần thiết nhân các dịp kỷ niệm tròn năm, nhất là vì trong thời gian gần đây, tập đoàn lãnh đạo CSVN gia tăng đàn áp các tiếng nói đối kháng đối dân chủ, gia tăng cướp đất đai tài sản rồi lại hành hạ dã man điên cuồng các nông dân đi khiếu kiện ở địa phương lẫn trung ương, gia tăng xuất khẩu nô lệ lao công và nô lệ tình dục ra nước ngoài, gia tăng bóc lột hàng trăm ngàn nhân công trong Nước... Việc tố cáo đó cũng là theo tinh thần Nghị quyết 1481 của Nghị viện Hội đồng Âu châu ngày 25-01-2006 : "**Việc hiểu biết lịch sử là một trong các điều kiện tiên quyết để tránh những tội ác tương tự [với tội ác CS] trong tương lai. Hơn nữa, việc đánh giá theo luân lý và lên án các tội ác đã phạm đóng một vai trò quan trọng trong việc giáo dục các thế hệ trẻ. Quan điểm minh bạch của cộng đồng quốc tế về quá khứ có thể là một điểm tham chiếu cho những hành động tương lai của họ**" (điều 7) Rồi cũng vì lý do: "**Hiểu biết của công chúng về những tội ác do các chế độ cộng sản toàn trị phạm phải quá nghèo nàn. Nhiều đảng Cộng Sản còn hoạt động hợp pháp tại một số quốc gia, cho dầu trong vài trường hợp họ đã dính líu tới những tội ác mà các chế độ cộng sản toàn trị đã phạm trong quá khứ"** (đ.6).

2- Tuy nhiên, một điều có lẽ ít người để ý là Nghị quyết 1481 đã nhắc nhở và "tham chiếu Nghị quyết 1096 năm 1996 [cũng của Nghị viện Hội đồng Âu châu] về **các biện pháp nhằm gỡ bỏ di sản của các cựu hệ thống cộng sản toàn trị**" (điều 1). Các biện pháp huỷ tiêu di sản tội ác này đã được Nghị viện Hội đồng Âu châu chấp thuận, các quốc gia thành viên đang thực hiện và chúng ta sẽ theo đó để giải thể hoàn toàn chế độ CS tại VN trong tương lai (Nghị quyết 1096 nói rất đầy đủ và rõ ràng). Có như thế mới hoàn tất việc phục hưng Đất nước và canh tân Dân tộc.---->

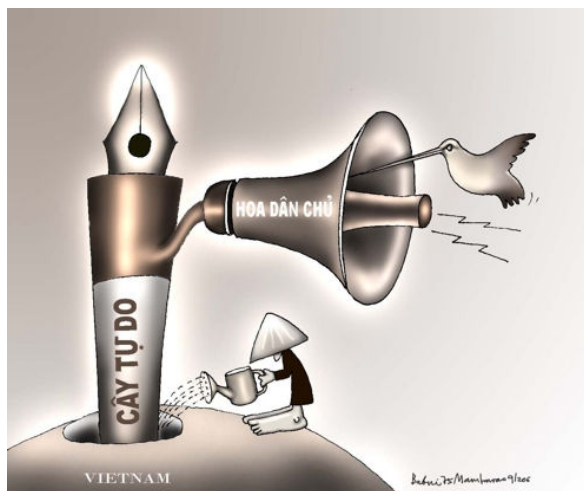
TRONG SỐ NÀY:

- Trg 01 ▶ Di sản tội ác của Cộng sản Việt Nam
 - Trg 03 ▶ Đảng CS lãnh đạo ngoài vòng Hiến pháp và....
-Thiên Đức
 - Trg 05 ▶ Khối 8406 thực thi điều 50 của Hiến pháp
-Trần Mạnh Hảo
 - Trg 07 ▶ Hãy lưu ý đến lời kêu gọi của Khối 8406
-Shawn W. Crispin.
 - Trg 09 ▶ Lời kêu gọi thành lập Liên minh các Đảng dân chủ phi Cộng sản
-Đàng Thàng Tiên VN
 - Trg 10 ▶ Thư gửi Khối 8406 về Liên minh các Lực lượng....
- HT Thích Quảng Độ và Bác sĩ Nguyễn Đan Quế,
 - Trg 11 ▶ HT Thích Quảng Độ đoạt giải Nhân quyền Rafto
-Phòng TTPGQT Paris
 - Trg 13 ▶ Phải chăng Hoa Kỳ tuyên bố VN có tự do tôn giáo?
-Lm Chân Tín
 - Trg 14 ▶ CS nhục mạ, sách nhiễu các Mục sư Tin Lành
 - Trg 16 ▶ Giải tỏa hào quang Đảng Cộng sản
-Ls Nguyễn Hữu Thống
 - Trg 19 ▶ Trống đánh xuôi, kèn thổi ngược
-Bùi Tín
 - Trg 20 ▶ Con voi dân chủ
-Ngô Nhân Dụng
 - Trg 22 ▶ Đảng Thăng Tiên VN ra đời, phát động tiến trình...
-Nguyễn An Quý
 - Trg 24 ▶ Một số ngụ ngôn thời Cộng sản
-Nguyễn Chính Kết
 - Trg 26 ▶ Xin đừng quên nửa thế kỷ trước (Cải cách ruộng đất)
-Nguyễn Minh Cần
 - Trg 28 ▶ Thư gửi các anh công an
-Trần Hiền Thảo
 - Trg 30 ▶ Công an đàn áp dân oan khiếu kiện tại vườn hoa...
-Nhóm PV dân oan
- Rải rác ▶ Tin tức

Cho đến 1989, CS đã ngự trị tại 15 Nước thuộc Liên Xô, 6 Quốc gia Âu Châu và 16 Quốc gia khác trên thế giới. Khoảng hơn 1 tỉ người bị nó kìm kẹp. Con số bị giết ước tính khoảng 100 triệu, trong số đó từ 4 đến 5 triệu là người VN. Những nạn nhân này bị chết là do hành quyết cá nhân hay tập thể, giam cầm trong các trại tập trung, do bỏ đói và lưu đày, hoặc vì chiến tranh xâm lăng do CS thực hiện (Triều Tiên và VN). Với các biện pháp sắt máu khủng bố đó, CS đã thiết lập một hệ thống toàn trị và để lại : **(a) trên phương diện định chế:** việc tập trung quyền lực thái quá, việc chính trị hóa (=đảng hoá) mọi thể chế dân sự (hành pháp, lập pháp, tư pháp, công an, quân đội, tôn giáo, giáo dục, y tế, thông tin...), việc độc quyền kinh tế (tại VN hiện nay là dưới dạng kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa và chính sách đảng viên làm kinh tế tự do), việc qui luật hoá quá mức cuộc sống con người (cả một rừng luật!) và một guồng máy quan liêu thư lại không ngớt bóc lột, hành hạ và đàn áp Nhân dân (chuyên sử dụng luật rừng và luật tiền!) **(b) trên phương diện xã hội,** CS đã để lại việc tập thể hoá (nay có bớt phần nào, nhưng Nhân dân vẫn chưa được quyền sở hữu đất đai và quy chế pháp nhân chưa được dành cho các Tôn giáo) ; đặc biệt nghiêm trọng là tạo ra *nếp sống ngoan ngoãn phục tùng, tuân lệnh mù quáng, sợ hãi triền miên lẫn thói quen chấp nhận sự độc đoán về suy nghĩ và hành động của nhà cầm quyền* (sợ phạm chính trị, không muốn dây mình vào chuyện "chính trị"!?!), tạo ra *thói thân nhiên dối trá để luôn lách trong toàn bộ cuộc sống của Nhân Dân, biến cả Nước thành một trường dạy và học nói dối tinh vi khổng lồ.* Thê thảm nhất là những điều tệ hại và phi lý này được chấp nhận không những bởi đám quần chúng ít học, tất bật mưu sinh, nặng gánh gia đình và cô thân cô thế, mà còn bởi một số lớn trong giới trí thức có học hành, giới tầng lớp có uy quyền. Nếu vì lương tâm và nhiệm vụ bó buộc mà các vị này phải lên tiếng trước các tội ác của chế độ và các thống khổ của người dân, thì hoặc cách vô thường vô phạt, chẳng hề dám động tới căn nguyên gốc rễ, hoặc cách bí mật âm thầm, như kiểu "xung tội kín". Thành ra việc lên tiếng quá yếu ớt của họ -vốn là đại diện quần chúng- mất tất cả tác dụng và bị chế độ độc tài coi khinh bỏ ngoài tai !!!

Chính di sản tội ác này mới tai hại gấp trăm lần hành vi tội ác của Cộng sản. Vì đó không phải là cái chết của thể xác nạn nhân, sự tàn phá hay tước đoạt đất đai nhà cửa kẻ yếu thế, mà là **sự đánh mất nhận thức, sai lạc phán đoán, tê liệt ý chí và hư hỏng lương tâm** của mọi thành phần trong xã hội, nghĩa là **cái chết của tâm hồn.** Điều này động tới bản tính thâm sâu của con người và như thế sẽ **di hại** lâu dài **trên cả Giống nòi, Dân tộc.** Việc xóa sạch di sản này là muôn vàn khó khăn và gian khổ.

Một nhà trí thức Tây phương từng ném mùi CS Trung Quốc trong nhiều năm, rồi bị trục xuất khỏi Hoa lục, đã nói một câu để đời: "CSTQ không phải là người TQ! CSTQ không phải là người! CSTQ là quỷ hiện hình!!!". Chiêm niệm lịch sử VN suốt 60 năm nay, từ việc Hồ Chí Minh và Võ Nguyên Giáp tàn sát các đảng phái quốc gia từng kháng Pháp với mình, qua các biến cố rừng rợn chúng ta đang kỷ niệm, rồi vô vàn tội ác khủng khiếp ĐCSVN đã phạm trong cuộc chiến tranh xâm lăng miền Nam, đến những màn đem con bỏ chợ, tước đoạt ruộng vườn, hành hạ dân oan, cầm tù quân chế tu sĩ, bắt cóc sách nhiễu trấn lột các nhà đối kháng... ngay lúc chúng ta đang đọc những giòng chữ này, thì câu nói bất hủ của nhà trí thức trên cũng có thể áp dụng gần như hoàn toàn cho Công sản trên đất Việt. **BAN BIÊN TẬP**

Tác giả: Babui - Nguồn: Danchimviet.online

ĐẢNG CỘNG SẢN LÃNH ĐẠO ngoài vòng Hiến pháp và pháp luật*Thiên Đức*.....

I- Đảng CSVN lãnh đạo trên cơ sở pháp lý nào?

Theo điều 4 Hiến pháp: *Đảng Cộng sản Việt Nam, đội tiên phong của giai cấp công nhân Việt Nam, đại biểu trung thành quyền lợi của giai cấp công nhân, nhân dân lao động và của cả dân tộc, theo chủ nghĩa Mác - Lênin và tư tưởng Hồ Chí Minh, là lực lượng lãnh đạo Nhà nước và xã hội.*

Mọi tổ chức của Đảng hoạt động trong khuôn khổ hiến pháp và pháp luật.

Đây là điều khoản duy nhất nói về đảng CSVN, và hiện nay chưa hề có một văn bản luật nào dưới Hiến pháp quy định cụ thể cơ cấu tổ chức và hoạt động của đảng CSVN. Thế mà trong thực tế trên 30 năm nay đảng CSVN đã hoạt động công khai và song song với hệ thống Nhà nước, như vậy có hợp hiến, hợp pháp không?

Phải chăng chúng ta có thể lý giải theo hai trường hợp sau đây?

1)- Vì đảng CSVN đã được qui định rõ ràng quyền lãnh đạo trong Hiến pháp nên không cần một văn bản luật pháp nào thông qua Quốc hội để hợp thức hóa tổ chức đảng nữa. Lập luận này dựa trên quyền lực chính trị nghe rất suông tai, thế nhưng không giải thích được sự tổ chức và hoạt động của đảng trong khuôn khổ Hiến pháp và pháp luật là như thế nào?

Nếu chấp thuận quan điểm này, Nhà nước Việt Nam đã tạo một tiền lệ pháp lý rất là nguy hiểm là mọi tổ chức đảng phái chính trị đều có quyền hoạt động ngoài vòng Hiến pháp và luật pháp giống như đảng CSVN. Tham khảo thêm bài viết "Quyền tự do thành lập đảng tại Việt Nam" (danchimviet.com)

2)- Vì đảng CSVN là một đảng chính trị sinh hoạt theo điều lệ riêng của đảng không nằm trong phạm vi

hoạt động của Nhà nước nên không cần có văn bản pháp luật của quốc hội.

Lỗi giải thích này đưa đến một nghịch lý là: Nếu đảng không nằm trong hệ thống quản lý Nhà nước thì dựa trên cơ sở pháp lý nào đảng hoạt động bằng ngân sách Nhà nước, và bắt 80 triệu dân nai lưng đóng thuế nuôi đảng, bắt nhân dân đổ máu bảo vệ đảng qua tổ chức quân đội nhân dân và công an nhân dân?

Tóm lại đảng CSVN có thể nào tự cho mình có quyền đứng ngoài và trên Hiến pháp và pháp luật, từ đó đưa đến hệ luận là đảng có thể làm những hành vi sau đây mà không phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, nhân dân và lịch sử chăng?

A/- Đảng ăn cướp của nhân dân :

Bộ luật hình sự năm 1985 là bộ luật đầu tiên của chế độ XHCN do đảng CS lãnh đạo, ghi rõ tội cướp tài sản của công dân (đ.151):

"1- Người nào dùng vũ lực, đe dọa dùng ngay tức khắc vũ lực hoặc có hành vi khác làm cho người bị tấn công lâm vào tình trạng không thể chống cự được nhằm chiếm đoạt tài sản, thì bị phạt tù từ ba năm đến mười hai năm.

2- Phạm tội thuộc một trong các trường hợp sau đây thì bị phạt tù từ mười năm đến hai mươi năm, tù chung thân hoặc tử hình: a) Có tổ chức; b) Dùng vũ lực hoặc phương tiện, thủ đoạn nguy hiểm khác; c) Gây thương tích nặng, gây tổn hại cho sức khỏe hoặc gây chết người. d) Chiếm đoạt tài sản có giá trị lớn hoặc gây hậu quả nghiêm trọng khác; đ) Tái phạm nguy hiểm."

Nếu đem điều này so sánh hành vi của đảng CS tước đoạt toàn bộ tài sản của toàn dân miền Nam qua

danh xưng Cải tạo công thương nghiệp có khác gì không?

Một buổi sáng thức dậy của một ngày hòa bình trong đất nước Cộng Hòa xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam, trước cửa nhà mỗi người dân miền Nam từng tốp người tay cầm súng, tay mang băng đỏ, áo quần xộc xệch, ánh mắt rực lửa hận thù giai cấp, gõ cửa yêu cầu kê biên tài sản rồi dành quyền quản lý tất cả mà không cần phải xuất trình một giấy tờ gì cả và sau đó đuổi tất cả những người trong gia đình ra khỏi căn nhà đang ở với cái quần xà lỏn, với cái án không bao giờ xét xử là thành phần bóc lột tư sản mại bản, phải ra khỏi thành phố, đi lên rừng ở với thú vật. Điểm đặc biệt là người bị án không có quyền nói lời bào chữa đầu tiên cũng như lời cuối cùng. Đây là hình ảnh văn minh XHCN không thể nào xóa mờ trong ký ức mọi người, cũng là hành trang cơ bản của người dân miền Nam tiến nhanh, tiến mạnh, tiến vững chắc lên thiên đường XHCN.

Đảng có thể nào nhân danh lý tưởng giai cấp vô sản để bào chữa cho hành vi tước đoạt tài sản này không?

Đảng có thể nào vì sự phát triển của giai cấp vô sản để rồi tước đoạt đi quyền sống của tất cả các giai cấp không vô sản? hoàn toàn trái nghịch với Tuyên ngôn Độc lập của ông Hồ Chí Minh: *"Tất cả mọi người đều sinh ra có quyền bình đẳng. Tạo hóa cho họ những quyền không ai có thể xâm phạm được; trong những quyền ấy, có quyền được sống, quyền tự do và quyền mưu cầu hạnh phúc"*.

B/- Đảng cướp công của nhân dân:

Chính sách Cải tạo Công thương nói trên đã thất bại, đưa đất nước đi vào khủng hoảng kinh tế và nghèo đói, nhân dân vùng lên để đi làm khoán sản xuất đưa đến sự bùng nổ đòi mới kinh tế, chứ đảng đâu có chủ động đòi mới. Sau một thời gian dài, nhờ sự năng động sáng tạo làm kinh tế của người dân, nhờ Việt kiều nước ngoài hỗ trợ, nên sự nghèo đói đã đi vào dĩ vãng, nhưng sự kém phát triển của đất nước qua 30 năm lãnh đạo của đảng vẫn chưa

giải quyết được. Đó là một điều nhục nhã chứ đâu phải là một thành tích to lớn gì của đảng CS để mà tự hào qua cái gọi là thành quả kinh tế trong 20 năm đổi mới từ 1986 đến 2006 trong báo cáo Đại hội X.

Đảng CSVN đã chối bỏ một giai đoạn lịch sử từ 1975 đến 1986. Tại sao lại trốn chạy sự thật?

Vấn đề tranh cãi ở đây là chính sách của đảng đề ra có hiệu lực pháp lý để cưỡng hành cho toàn dân hay không?

Nếu trả lời có, như thế chính sách của đảng là luật pháp, vậy đảng CSVN đã chiếm đoạt quyền làm luật của Quốc hội, vi phạm điều 83 Hiến pháp qui định: “*Quốc hội có những nhiệm vụ và quyền hạn sau đây: Làm hiến pháp và sửa đổi hiến pháp, làm luật và sửa đổi luật...*”.

Nếu trả lời không có hiệu lực pháp lý, nên không cần thông qua thủ tục ban hành ở Quốc hội. Vậy thì đảng dựa trên cơ sở nào bắt toàn dân tộc phải thi hành chính sách của đảng, mà đảng không phải chịu trách nhiệm với ai cả?

C/- Đảng bóc lột xương máu của nhân dân:

Quân đội nhân dân và Công an nhân dân là lực lượng của toàn dân Việt Nam, hình thành do sự đóng góp tài lực qua các khoản tiền thuế, sự đóng góp sức lực, xương máu của nhân dân.

Đảng CSVN chỉ có 3 triệu đảng viên xuất thân từ trong khối trên 80 triệu dân Việt Nam, nói cho cùng đảng CSVN là một tập thể, một phần của dân tộc, không thể nào là cha dân tộc, để bắt con em dân tộc hy sinh xương máu trung thành với đảng.

Tổ quốc Việt Nam không phải là tài sản riêng của đảng CSVN, để đảng tự do cắt xén bán cho ngoại bang bất cứ lúc nào.

Điều 45 Hiến pháp ghi rõ: “*Các lực lượng vũ trang nhân dân phải tuyệt đối trung thành với Tổ quốc và nhân dân, có nhiệm vụ sẵn sàng chiến đấu bảo vệ độc lập, chủ quyền, thống nhất, toàn vẹn lãnh thổ của Tổ quốc, an ninh quốc gia và trật tự, an toàn xã hội, bảo vệ chế độ xã hội chủ nghĩa và những*

thành quả của cách mạng, cùng toàn dân xây dựng đất nước”.

Điều 76 Hiến pháp: “*Công dân phải trung thành với tổ quốc*”.

Theo Luật quốc phòng số 39/2005/QH11 ngày 14-6-2005 điều 6: “*Quyền và nghĩa vụ của công dân về quốc phòng. 1- Bảo vệ Tổ quốc là nghĩa vụ thiêng liêng và quyền cao quý của công dân. 2- Công dân phải trung thành với Tổ quốc, làm nghĩa vụ quân sự, được giáo dục về quốc phòng và huấn luyện quân sự...*”

Như vậy công dân Việt Nam vì tình yêu nước, vì quyền và nghĩa vụ công dân tham gia quân đội nhân dân và lực lượng vũ trang nhằm trung thành với tổ quốc.

Thế thì tại sao đảng CS qui định điều 25 Điều lệ đảng: “*1. Đảng lãnh đạo Quân đội nhân dân Việt Nam và Công an nhân dân Việt Nam tuyệt đối, trực tiếp về mọi mặt; xây dựng Quân đội và Công an trong sạch, vững mạnh về chính trị, tư tưởng và tổ chức, tuyệt đối trung thành với Đảng, với Tổ quốc, hết lòng, hết sức phục vụ nhân dân, là lực lượng nòng cốt cùng toàn dân bảo vệ vững chắc Tổ quốc Việt Nam xã hội chủ nghĩa, giữ gìn an ninh chính trị và trật tự an toàn xã hội, tham gia xây dựng đất nước*”.

Luật Công an nhân dân năm 2005 điều 5: “*Nguyên tắc tổ chức và hoạt động của Công an nhân dân: Công an nhân dân đặt dưới sự lãnh đạo tuyệt đối, trực tiếp về mọi mặt của Đảng Cộng sản Việt Nam, sự thống lĩnh của Chủ tịch nước, sự thống nhất quản lý của Chính phủ và sự chỉ huy, quản lý trực tiếp của Bộ trưởng Bộ Công an*”.

Đảng đã biến Quân đội nhân dân và Công an nhân dân thành công cụ bảo vệ đảng. Một hình thức bóc lột xương máu của nhân dân!

Điều 5 luật Công an nhân dân đã chống lại hiến pháp 1992 (đ. 45, 76)

Tại sao Quân đội nhân dân phải tuyệt đối trung thành với đảng trước tiên, mà không phải với Tổ quốc, Dân tộc?

Đã đến lúc lực lượng vũ trang nhân dân lên tiếng nói chính thức của mình trước nghịch lý này chưa?

Căn cứ điều 10 điều lệ đảng được Đại hội đảng IX thông qua ngày 22-4-2001: “*1- Hệ thống tổ chức của Đảng được lập tương ứng với hệ thống tổ chức hành chính của Nhà nước. 2- Tổ chức cơ sở đảng được lập tại đơn vị cơ sở hành chính, sự nghiệp, kinh tế hoặc công tác, đặt dưới sự lãnh đạo của cấp ủy huyện, quận, thị xã, thành phố trực thuộc tỉnh. Tổ chức đảng trong Quân đội nhân dân Việt Nam và Công an nhân dân Việt Nam theo quy định tại Chương VI. Việc lập tổ chức đảng ở những nơi có đặc điểm riêng theo quy định của Ban Chấp hành Trung ương. 3- Cấp ủy cấp trên trực tiếp quyết định lập hoặc giải thể đảng bộ, chi bộ trực thuộc.*”

Từ đó một hệ thống tổ chức cấp đảng ủy được thiết lập song trùng với hệ thống Nhà nước CHXH CNVN, được điều hành và hoạt động song song với Nhà nước thế nhưng không trực thuộc Nhà nước.

Vấn đề tranh cãi pháp lý ở đây: đảng CS là tổ chức của Nhà nước hay là tư nhân?

- Nếu là tổ chức Nhà nước thì tại sao hệ thống hoạt động của đảng không được qui định trong Hiến pháp và pháp luật? Phải chăng điều lệ đảng có hiệu lực pháp lý cao hơn cả Hiến pháp. Như vậy là trái với điều 146: “*Hiến pháp nước Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam là luật cơ bản của Nhà Nước có hiệu lực pháp lý cao nhất.*”

- Nếu là tổ chức tư nhân thì tại sao hoạt động bằng ngân sách Nhà nước, xen vào toàn bộ công việc của Nhà nước, kể cả lãnh vực quốc phòng mà không phải chịu một sự ràng buộc pháp lý nào cả?

Điều 46 của Điều lệ đảng:

1. Tài chính của Đảng gồm đảng phí do đảng viên đóng, từ ngân sách Nhà nước và các khoản thu khác.
2. Ban Chấp hành Trung ương quy định thống nhất nguyên tắc, chế độ quản lý tài chính, tài sản của Đảng, mức đóng đảng phí của đảng viên.
3. Hằng năm, cấp ủy nghe báo cáo và quyết định nhiệm vụ tài chính của cấp mình.

(danchimviet.com)

Phần II và III sẽ đăng kỳ sau

KHỐI 8406 thực thi điều 50 của Hiến pháp

*****Trần Mạnh Hảo*****

Khối "8406" thực thi "quyền con người về chính trị" theo điều 50 của Hiến Pháp nước CHXHCNVN 1992

Hưởng ứng phong trào: "Sống và làm việc theo Hiến pháp và pháp luật" do Nhà nước Việt Nam phát động đang rầm rộ trên các báo trong nước, chúng tôi đã viết hai bài: *Điều 4 bản Hiến pháp nước CHXHCNVN - 1992 phá hủy nền tảng chính bản Hiến pháp* và bài: *Nhà nước Việt Nam liên tục vi phạm Hiến pháp* vừa in trên các trang web hải ngoại. Chúng tôi đã gửi hai bài viết trên đến các báo và trang web trong nước, nhưng tuyệt vô âm tín, đành gửi lên Internet để thiên hạ tỏ tường.

Nay, bằng bài viết thứ ba này, chúng tôi vẫn căn cứ trên Hiến pháp nước CHXHCNVN - 1992, thử làm luật sư bác bỏ nhiều "cái mũ" chết người - những trọng tội, ví như: tội chống đảng, tội phản bội nhân dân, tội chống tổ quốc, tội lật đổ chế độ, tội làm phương hại an ninh quốc gia... mà ngành công an (an ninh) đã tụy tiện chụp lên đầu các anh em dân chủ trong và ngoài khối "8406" khi họ vô cơ bất bớ, thảm vấn, truy bức những nhà bất đồng chính kiến... một cách rầm rộ, như một sự vi hiến trắng trợn.

Chúng tôi đã đọc hầu hết bài viết của các nhà đấu tranh dân chủ ở Việt Nam từ năm 1990 đến nay được phổ biến trên Internet, tố cáo hành vi vi hiến của công an Việt Nam từng nhiều năm đàn áp, bắt bớ, đưa ra tòa, tù đầy, tra khảo, đánh đập, khủng bố, hãm hại... các anh em bất đồng chính kiến một cách hết sức tùy tiện, dã man, hoàn toàn giày xéo lên bản Hiến pháp nước CHXHCNVN bằng những đạo luật và văn bản dưới luật vi hiến; nhất là thông qua các cuốn băng ghi âm các cuộc thẩm vấn tràn giang đại hải của nhân viên an ninh với hai anh: Phạm Bá Hải và Nguyễn Ngọc Quang được phổ biến trên mạng, người Việt trong và ngoài nước được tỏ tường những hành vi chà đạp Hiến pháp của ngành công an vốn mang tính hệ thống...

Trong các cuộc bắt bớ, khám nhà, tịch thu CPU máy vi tính, cắt đường truyền điện thoại, phá máy Mobile, cắt đường truyền Internet, thảm vấn, truy

bức vô nhân đạo các nhà bất đồng chính kiến gần đây, các nhân viên an ninh thường trích đoạn này trong bản ("Tuyên ngôn Tự do Dân chủ cho Việt Nam 2006" của 118 nhà đấu tranh cho Dân chủ quốc nội Việt Nam) ra để kết tội anh em Dân chủ trong "Khối 8406" là phạm tội chống Đảng, lật đổ chế độ, như sau: *"Mục tiêu cao nhất trong cuộc đấu tranh giành tự do, dân chủ cho Dân tộc hôm nay là làm cho thể chế chính trị ở Việt Nam hôm nay phải bị thay thế triệt để, chứ không phải được đổi mới từng phần hay điều chỉnh vật vãnh như đang xảy ra. Cụ thể là phải chuyển từ thể chế chính trị nhất nguyên, độc đảng, không có cạnh tranh trên chính trường hiện nay, sang thể chế chính trị đa nguyên, đa đảng, có cạnh tranh lành mạnh, phù hợp với những đòi hỏi chính đáng của Đất nước, trong đó hệ thống tam quyền lập pháp, Hành pháp, Tư pháp phải được phân lập rõ ràng, phù hợp với các tiêu chuẩn quốc tế và trải nghiệm của Nhân loại qua những nền dân chủ đắt giá và đầy thành tựu..."*

Với những nhận định mang tính mục tiêu của "Khối 8406" như trích đoạn "tuyên ngôn" trên, chúng tôi xin long trọng tuyên bố với Nhà nước Việt Nam và ngành công an rằng:

Gần hai nghìn nhà đấu tranh cho Dân chủ trong nước đã ký tên vào bản "Tuyên ngôn Dân chủ" gọi là "Khối 8406" đang thực thi rất đúng các "Quyền công dân" mà Hiến pháp nước CHXHCNVN -1992 cho phép. Chúng tôi xin lần lượt trích ra (và phân tích chứng minh) các "Điều" quy định về Quyền công dân của Hiến pháp dẫn đến bản "Tuyên ngôn Dân chủ" là hoàn toàn hợp hiến.

"Quyền con người về chính trị là quyền tối thượng trong điều 50 của Hiến Pháp"

"Điều 50: Ở nước CHXHCNVN, các quyền con người về chính trị, dân sự, kinh tế, văn hóa và xã hội được tôn trọng, thể hiện ở các quyền công dân và được quy định trong Hiến pháp và luật"

Như vậy, Điều 50 quy định quyền bình đẳng về chính trị của công dân Việt Nam bắt kể người ấy là ông **Tổng bí thư Nông Đức Mạnh, ông**

Chủ tịch nước Nguyễn Minh Triết, ông Thủ tướng chính phủ Nguyễn Tấn Dũng hay ông GS.TS. Hoàng Minh Chính, ông linh mục Nguyễn Văn Lý, ông kỹ sư Phương Nam Đỗ Nam Hải... đều có "quyền chính trị" ngang nhau! Lại thêm Điều 4 quy định: *"Mọi tổ chức của Đảng hoạt động trong khuôn khổ Hiến pháp và pháp luật"*; Điều 52: *"Mọi công dân đều bình đẳng trước pháp luật"*; đã chống lại sự độc quyền và lạm quyền về chính trị của Đảng và Nhà nước Việt Nam.

Trong thực tế đất nước, Đảng CSVN - Nhà nước Việt Nam liên tục vi phạm Hiến pháp ở các Điều 50, Điều 4, Điều 52, Điều 68, Điều 69... thể hiện ở các văn bản luật và dưới luật cấm các công dân Việt Nam thực thi **"Quyền con người về chính trị"**: tức quyền tự do hoạt động chính trị, quyền phê phán chính trị, quyền lập đảng chính trị...!

Sau mỗi "Quyền công dân" trong Hiến pháp, Đảng và Nhà nước Việt Nam thường ghi thêm cụm từ: "theo quy định của pháp luật" để mập mờ đánh tráo khái niệm, để dễ lập lờ đánh lộn, đổi trắng thay đen mà đề ra hàng trăm bộ luật đi ngược lại Hiến pháp. Nhưng gây ông lại đập lưng ông: Điều 146 trong bản Hiến pháp sẽ là căn cứ để chúng ta phủ nhận các điều luật và dưới luật từng vi hiến của Nhà nước Việt Nam. Điều 146 quy định: bản Hiến pháp - 1992 là *"luật cơ bản của Nhà nước, có hiệu lực pháp lý cao nhất; Mọi văn bản pháp luật khác phải phù hợp với Hiến pháp"*.

Như trong các bài bàn về Hiến pháp trước, chúng tôi đã tra từ điển để thống nhất định nghĩa từ "phù hợp" trong Điều 146 có nội hàm như sau: *"giống như in, trùng khớp, đúng với gốc"*. Nghĩa là hầu hết các bộ luật và dưới luật mà các nhân viên an ninh đem ra hù dọa các nhà đấu tranh dân chủ đều không "giống như in" "Hiến pháp, không "trùng khớp" với Hiến pháp, không "đúng với gốc" của bản Hiến pháp là "luật cơ bản, có hiệu lực pháp lý cao nhất", nên tất thấy đều vi phạm Hiến pháp.

Để hiểu cho đúng "Quyền con người về chính trị" là Điều 50 của Hiến pháp, thiết tưởng ta cũng nên bàn qua về nội hàm của thuật ngữ: "Chính trị" để chống lại sự suy diễn xiên xẹo, sự đánh tráo khái niệm vốn là sở trường của các nhân viên an ninh.

Trong cuốn "Đại Nam Quốc âm tự vị" của Huỳnh Tịnh Paulus Của in ở Sài Gòn năm 1895, NXB Trẻ in lại năm 1998, không thấy từ "Chính trị"

nhưng ở trang 123, thấy một từ có nghĩa tương đương: "Chánh sự: Việc nước nhà".

Trong cuốn "Từ điển Việt Nam" của Ban tu thư Khai Trí, Sài Gòn 1971, trang 204, định nghĩa từ **"Chính trị: Việc thi hành chủ quyền và định chính thể của một nước về hai mặt đối nội và đối ngoại"**

Trong cuốn "Đại từ điển Việt Nam" (Nxb Văn hóa Thông tin - Hà Nội 1998), trang 396, định nghĩa từ Chính trị như sau: **"Những vấn đề điều hành bộ máy nhà nước, hoặc những hoạt động của giai cấp, chính đảng nhằm giành hoặc duy trì quyền điều hành nhà nước: chế độ chính trị, hoạt động chính trị..."**.

Nghĩa là, mọi công dân Việt Nam, từ các vị trong ban lãnh đạo Đảng CSVN đến các vị tham gia soạn thảo ra **Tuyên ngôn Dân chủ 8406** là các ông: **Hoàng Minh Chính, Phương Nam Đỗ Nam Hải, Linh mục Nguyễn Văn Lý, Nguyễn Khắc Toàn, Nguyễn Chính Kết... (Đỗ Nam Hải soạn thảo Tuyên Ngôn, nhóm Linh mục Nguyễn Kim Điền chỉnh sửa và đưa lên Internet)** và gần hai nghìn quý vị ký tên vào bản "Tuyên Ngôn Dân Chủ" đều có quyền ngang nhau về "Quyền tự do Chính trị"; nghĩa là toàn dân vẫn có thể là Bộ chính trị chứ không phải chỉ có mấy vị trong Bộ chính trị Đảng CSVN mới có toàn quyền (độc quyền) về chính trị như việc làm vi phạm Hiến pháp của Đảng và Nhà nước Việt Nam bấy lâu nay!

Chính trị = Chánh sự = Việc nước trong từ điển của Huỳnh Tịnh Của là cách hiểu giản dị và đúng bản chất nhất của từ "Chính trị". Từ ông Hồ Chí Minh đến ông Hoàng Minh Chính, theo các điều 50, điều 4, điều 52 của Hiến pháp quy định: đều có quyền tự do hoạt động chính trị ngang nhau: làm việc nước, bàn về việc nước, phê phán hay khen ngợi một đảng phái cầm quyền nào đó... ngang nhau. Cũng theo định nghĩa từ "Chính trị" trên đây, thì mọi công dân Việt Nam đều có quyền tự do bàn luận về bất cứ vấn đề chính trị nào, kể cả việc xét xem Đảng CSVN được cầm quyền vĩnh viễn theo điều 4 Hiến pháp có danh chính ngôn thuận hay chỉ là hành vi cưỡng ép quốc dân, hay việc bàn xem Đảng CSVN và ông Hồ Chí Minh rút cuộc đang có công hay có tội với dân tộc... mà để cho Việt Nam tụt hậu so với Singapore tới 197 năm! Nghĩa là, theo Hiến pháp không hề có vũng cấm nào ngăn cản công dân Việt Nam làm chính trị và phản biện (đổi lập) chính trị. Như vậy, công dân Việt Nam có quyền khen hay chê, ủng hộ hay phản đối sự hoạt động của

Đảng CSVN là điều Hiến pháp cho phép, được gọi là "Quyền con người về chính trị".

Điều 50 quy định **"Quyền tự do chính trị"** của công dân có Điều 2 của Hiến pháp hỗ trợ; Điều 2 quy định Việt Nam theo chế độ Dân chủ, chứ không phải chế độ Đảng trị: **"Nhà nước CHXHCNVN là nhà nước... của nhân dân, do nhân dân, vì nhân dân..."**. Điều 50 lại được Điều 69 hỗ trợ đặc lực: **"Công dân VN có quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí; có quyền được thông tin; có quyền hội họp, lập hội, biểu tình theo quy định của pháp luật"**. Điều 53 quy định: **"Công dân có quyền tham gia quản lý nhà nước và xã hội, tham gia thảo luận những vấn đề chung của cả nước..."** cũng hỗ trợ đặc lực cho "Quyền tự do chính trị" trên đây. Còn Điều 4 quy định: **"Đảng CSVN... là lực lượng lãnh đạo Nhà nước và xã hội..."** đã bị các Điều 2, Điều 3, Điều 8, Điều 15, Điều 21, Điều 52, Điều 83 của bản Hiến pháp phủ nhận; như trong bài: **"Điều 4 trong bản Hiến pháp nước CHXHCNVN phá huỷ chính nền tảng của chính bản Hiến pháp"** của chúng tôi vừa in đã phân tích và chứng minh.

Chúng tôi xin lấy một số thí dụ sau đây về "Quyền tự do chính trị" bằng cách thử trích mấy câu bản về chính trị của ông Hồ Chí Minh và một số vị lãnh đạo khác của Đảng CSVN:

- Ông Hồ từng nói: **"Độc lập cũng không có ý nghĩa gì nếu không có tự do!"**. Đây là câu nói mang tính phủ định chế độ độc tài của Đảng CSVN hiện nay. Vì chế độ cộng sản VN luôn luôn lấy Cách mạng tháng tám và hai cuộc kháng chiến ra để tự hào, để che lấp việc chế độ hôm nay không cho dân được hưởng tự do chính trị (không có báo tự nhân thì xã hội không bao giờ có tự do)!

- Ông Hồ từng nói: **"Dân chủ là hãy để cho dân mở miệng nói!"**. Ý nghĩa câu này là lời khẳng định của ông Hồ rằng Đảng CSVN đã từng bịt miệng dân, không cho dân nói!

- Ông Hồ từng nói: **"Cán bộ đảng viên là đầy tớ của nhân dân!"** Nhưng trong thực tế Việt Nam từ ngày Đảng CSVN nắm quyền, cần phải hiểu ngược lại: **"Cán bộ đảng viên là ông chủ của bọn đầy tớ nhân dân!"**. Có đời thườ nào ông chủ "Nhân Dân" lại bị bọn đầy tớ "Đảng CSVN" cầm đoan đủ điều, bắt bớ bỏ tù, bắn giết suốt mấy chục năm như thế mà không hề căn cứ vào Hiến pháp? Hay câu nói trên của ông Hồ là lời nói mĩa, nhằm để kích bọn độc tài mạo danh nhân dân?

- Ông **Võ Nguyên Giáp** vừa nói trên báo: **"Đảng là binh phong cho tham nhũng!"**

- Ông **Nguyễn Văn Linh** trong mùa xuân đổi mới 1986 từng nói: **"Đảng sẽ cỡi trời cho văn nghệ sĩ và trí thức"**. Bằng câu nói hoành tráng rất đúng sự thật này, ông Nguyễn Văn Linh là Tổng bí thư Đảng CSVN đã khẳng định: **Đảng CSVN sinh ra để trói nhân dân Việt Nam!**

- Ông **Võ Văn Kiệt** trong bài: "Thư gửi đồng chí Nguyễn Khoa Điềm" có nói rằng: **"Đến người như tôi mà đồng chí còn không cho in bài thì người dân làm gì có quyền nói lên sự thật. Trong Đảng còn không có dân chủ thì làm sao mà dân chủ cho dân đây!?"**

- Ông **Võ Văn Kiệt** trong một bài in báo khác nói về hòa giải và hòa hợp dân tộc nhân kỷ niệm 31 năm cuộc chiến tranh Việt Nam kết thúc như sau: **"Ngày 30-4-1975 có một nửa người Việt Nam vui thì cũng có một nửa người Việt Nam buồn!"**

- Ông **Phan Văn Khải** hồi còn làm thủ tướng từng than về chuyện chính phủ, nhà nước bất lực, bị vô hiệu hóa, vô tích sự của ông như sau: "Trên bảo dưới không nghe!". Hóa ra, một chính phủ, một nhà nước quân hồi vô phèng à?

....
 Tại sao các ông **Hồ Chí Minh, Võ Nguyên Giáp, Nguyễn Văn Linh, Võ Văn Kiệt, Phan Văn Khải...** được quyền nói lên sự thật là Đảng CSVN đã, đang và sẽ còn trói nhân dân Việt Nam, bịt mồm nhân dân, rằng Đảng CSVN hầu như là một đảng tham nhũng... như trên, mà khi các ông bà **Hoàng Minh Chính, Trần Độ, LM Chân Tín, Nguyễn Ngọc Lan, Nguyễn Hộ, Hà Sĩ Phu, Lê Hồng Hà, Phạm Quế Dương, Nguyễn Thanh Giang, Trần Khuê, Dương Thu Hương, Hoàng Tiến, Bùi Minh Quốc, Nguyễn Đan Quế, Đoàn Viết Hoạt, LM Nguyễn Văn Lý, LM Phan Văn Lợi, LM Nguyễn Hữu Giỏi, HT Thích Huyền Quang, HT Thích Quảng Độ, MS Nguyễn Hồng Quang, Nguyễn Vũ Bình, Phạm Hồng Sơn, Nguyễn Khắc Toàn, Lê Chí Quang, HT Thích Thiện Minh, HT Thích Không Tánh, HT Thích Tuệ Sỹ, Cù Lê Quang Liêm, Vũ Cao Quận, Trần Đại Sơn, Nguyễn Kiến Giang, Lữ Phương, Trần Dũng Tiến, Mai Thái Lĩnh, Tiêu Dao Bảo Cự, Phương Nam Đỗ Nam Hải, Nguyễn Chính Kết, Trần Anh Kim, Nguyễn Văn Đài, Bạch Ngọc Dương, Du Lam, Lương Duy Phương, Nguyễn Phương Anh, Trần Khải Thanh Thủy, Nguyễn Ngọc Quang, Phạm Bá Hải, Vũ Hoàng Hải, Quỳnh Trâm, Lê Trí**

Tuệ, Nguyễn Văn Định, Trần Đình Nguyên, MS Ngô Hoài Nở, MS Nguyễn Công Chính, Kha Văn Châu, Lisa Phạm, Trương Quốc Tuấn, Trương Quốc Huy... cũng chỉ thực thi "Quyền tự do chính trị", tự do ngôn luận, tự do báo chí, tự do thông tin, tự do hội họp, lập hội... đúng theo Hiến pháp, bàn luận những điều mà các vị lãnh đạo Đảng CSVN trên đang bàn, sao Nhà Nước và công an Việt Nam lại xé tan bản Hiến pháp để bắt giam, khủng bố, tra khảo vô thời hạn các nhà dân chủ trong khi họ không hề có tội, không có lệnh bắt giam hay khám nhà của Tòa án hay viện kiểm sát mà công an cứ "Đầu trâu mặt ngựa ào ào như sóng" xông vào đàn áp anh em rất vô nhân đạo, tìm mọi cách hãm hại những công dân yêu Dân chủ tự do trên một cách mọi rợ, kể cả bắt cóc, bản tiện đến nỗi khám nhà, lục lọi áo quần, lục lọi nội niều xoong chảo bếp núc, lục lọi cả tủ lạnh, toilet để tìm bí mật quốc gia, găm giữ đe dọa vợ con người ta, tịch thu tài liệu sách vở, tịch thu máy Computer, cắt điện thoại, rình mò bám đuôi người ta thậm chí thậm thụt như chó ăn vụng bột, ném cứt đáí đồ dơ vào nhà người ta... không còn ra cái thể thống gì, rằng "phương diện quốc gia" gì mà hủi thế, mà lục lâm thảo khấu thế, mà hành xử còn thua quân đầu đường xó chợ thế thua các "ông vua vi phạm Hiến pháp" là Nhà nước và công an của Đảng CSVN?

Sài Gòn, 24-8-2006

Shawn W. Crispin

hãy lưu ý đến lời kêu gọi của KHỐI 8406

-----BáodiệntừAsiaTimes*14-09-2006-----

BANGKOK - Nếu những người khao khát dân chủ tại Việt Nam cuối cùng chiến thắng, thì ngày 8-4-2006 sẽ đi vào lịch sử quốc gia như là khởi điểm sự chấm dứt việc đảng Cộng sản nắm giữ độc đoán toàn bộ quyền lực.

Vào ngày ấy, hàng trăm người Việt Nam có đầu óc dân chủ đã can đảm đứng lên, công khai tuyên bố và ký tên mình vào một bản "Tuyên ngôn Tự do Dân chủ cho Việt Nam", cùng thời gian với Đại hội toàn quốc đảng Cộng sản lần thứ 10, tại Hà Nội.

Từ đó, nhóm đã phát triển thành một phong trào bao gồm hàng ngàn người ủng hộ dân chủ, được quần chúng biết đến như là Khối 8406, tên đặt theo thời điểm nhóm đã lần đầu tiên công khai kêu gọi một sự chuyển đổi chính trị sang nền dân chủ mang tính tham gia hơn. Phong trào đối kháng quốc nội này là mối thách đố chính trị mạnh mẽ chưa từng thấy đối với đảng Cộng sản đang cai trị tại Việt Nam, cái đảng đã chiếm quyền ở miền Nam bằng quân sự năm 1975 và đã cai trị với một bàn tay sắt từ đó đến giờ.

Và Nhóm đang dần dần gia tăng các hoạt động của mình. Ngày 22-8 vừa qua, Khối 8406 đã công khai tuyên bố Đề nghị 4 bước để dân chủ hóa Việt Nam, bao gồm đòi hỏi khôi phục các quyền tự do dân sự, thành lập các đảng phái chính trị, soạn thảo một bản Hiến pháp mới và cuối cùng là bầu ra cách dân chủ một Quốc hội đại biểu mới có nhiệm vụ chọn một quốc hiệu, quốc kỳ và quốc ca mới.

Kiến nghị đó đã được công khai phổ biến và ký tên bởi các đại diện của cả ba miền đất nước, trong đó có cựu sĩ quan Quân đội Nhân dân Trần Anh Kim và linh mục Công giáo nổi danh Nguyễn văn Lý. Khối

8406 cho biết các chuyên viên trẻ tuổi có học là thành phần cốt lõi của mình - một sự tương phản rõ rệt với các cán bộ đa số già nua của đảng Cộng sản.

Chính quyền hiện nhiên cảm thấy bị đe dọa bởi sự hiện diện ngày càng gia tăng của Nhóm và đã phản ứng lại sự thách thức rõ rệt đối với quyền lực của mình bằng lối ứng xử tiêu biểu là sách nhiễu và hành hung thô bạo. Trong những tuần gần đây, rất nhiều thành viên của Khối 8406 đã bị quấy rầy, hạch hỏi và, trong trường hợp thành viên Vũ Hoàng Hải ở thành phố Hồ Chí Minh, thì bị tra tấn dã man. Những thành viên khác có tên tuổi đã và đang bị cắt đường giây điện thoại để bàn hay bị tước đoạt điện thoại di động.

Ngày 12-8, nhân viên an ninh đã chặn bắt và tra hỏi 5 thành viên Khối 8406 ở Hà Nội dự tính tung lên mạng 1 tập san chính trị mới mang tên thích đáng là "Tự do và Dân chủ." Sau đó nhân viên an ninh đã tịch thu thiết bị, tài liệu và ít nhất 1 máy điện toán để bàn, nhằm dùng vũ lực ngăn chặn đến vô thời hạn việc tung số báo mới vào ngày 15-8.

Đáng kể nhất là Khối 8406 đã và đang phát động chiến dịch bất tuân dân sự đúng lúc thế giới tập trung chú ý vào các chuyển biến sắp tới ở quốc gia này. Các lãnh đạo cộng sản Việt Nam đang ve vãn cộng đồng quốc tế với những thành tích cải tổ kinh tế đầy ấn tượng, xếp qua một bên những phương thức khép kín cô hủ kiểu cộng sản, để ôm lấy thị trường toàn cầu.

Những thành tích đó có thể sẽ khá đủ để đạt được các quan hệ thương mại bình thường vĩnh viễn, một chuyển biến đang chờ quyết định của Quốc hội Mỹ và được mọi người xem như là tảng đá kê chân cuối cùng để Hà Nội đi vào Tổ chức

TỰ DO NGÔN LUẬN
Bán nguyệt san ra ngày
1 và 15 mỗi tháng
IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:
 hbvn2006@gmail.com
 truongsonvn81@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng,
xin mời ghé:
<http://www.tdongnluan.com>
www.tudodanchuvietnam.net
<http://tudongnluan.atspace.com>

Trong trang mạng thứ 1 và
thứ 2 trên đây,
Quý vị có thể tìm thấy
nhiều tài liệu đấu tranh cho
dân chủ tại Việt Nam

Thương mại Thế giới trong năm nay. Cùng lúc, đảng Cộng sản cũng chuẩn bị nỗ lực hết sức mình khi đảng cai tổ chức Hội nghị Thượng đỉnh Hợp tác Kinh tế châu Á-Thái bình dương (APEC) vào tháng 11, một biến cố sẽ có sự tham dự của nhiều nhà lãnh đạo thế giới, kể cả Tổng thống HK George W. Bush.

Cùng lúc đó, những người cầm đầu Khối 8406 cho thấy họ dự tính gia tăng các hoạt động của họ suốt các hội nghị nổi bật này, nhằm đặt hai phía vào một cuộc đối đầu có thể nguy hiểm. Nhóm mới thừa nhận rằng tuy họ có thể tránh được sự sách nhiễu trực tiếp đang lúc hội nghị APEC diễn ra, nhưng vẫn lo lắng là các thành viên của mình sẽ hứng chịu cơn phẫn nộ của nhà cầm quyền trước và sau khi các lãnh đạo thế giới lần truyền thông quốc tế đến và đi.

Mới đây, Nhóm đã loan báo trên một trong những trang Web toàn cầu của họ: "Một chiến thuật ưa dùng của chế độ CS là bắt tập trung những nhà đối kháng lâu trước các sự kiện quốc tế, dùng các cá nhân như vật mồi cả ngay trước sự kiện, rồi lại tiếp tục sách nhiễu và bắt bớ sau khi chế độ đã hoàn thành mục tiêu trước mắt của nó - như là tạo được một hội nghị êm thấm hay đạt được vài đặc quyền thương mại."

Việc gia tăng thẳng tay đàn áp phong trào non trẻ rõ ràng cho thấy: ngược với dự đoán của vài nhà phân tích, các lãnh đạo mới và trẻ của đảng không hề có ý định tiến hành cải tổ chính trị để hoàn thành việc cải tổ kinh tế và tài chính của họ. Qua các phản ứng mạnh tay đối với Khối 8406, tân Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng và tân Chủ tịch nước Nguyễn Minh Triết đã chứng tỏ là họ quyết tâm bảo vệ sự độc tôn quyền lực của đảng, y như các người tiền nhiệm.

Nhiều chánh phủ Tây phương và công ty đa quốc đang tìm cách lôi kéo các lãnh đạo cộng sản Việt Nam để giành được các thuận lợi thị trường chưa khai thác của xứ này. Tuy nhiên, phần lớn các nhà đầu tư đều đồng ý với các khẳng định của Khối 8406 mới được trang mạng VietTan.org đăng tải: "Việc đảng

Cộng sản từ chối tự do hóa hệ thống chính trị chỉ khiến nạn tham nhũng và trì trệ lan rộng thêm" và "một hệ thống chính trị đa nguyên là điều kiện tiên quyết cho một nền hòa bình ổn định lẫn một sự phồn vinh kinh tế lâu dài."

Đáng kể hơn, Khối 8406 đã liên tục vươn ra cộng đồng thế giới để các khát vọng dân chủ của họ được công nhận. Ngày 9-5, một nhóm 50 thành viên Quốc hội Hoa Kỳ đã ký tên vào một bức thư ngỏ ủng hộ các sáng kiến dân chủ của Nhóm. Trong một lá thư đề ngày 23-8, các thành viên của Khối 8406 vừa bị nhà cầm quyền sách nhiễu vì dự định phát hành một tờ báo mới, đã ít nhiều lạ lùng kêu gọi chánh phủ Thụy Điển "lên tiếng bảo vệ chúng tôi!"

Lịch sử châu Á đầy đầy những phong trào khao khát dân chủ nổi lên để rồi bị các chế độ toàn trị nghiền nát trong lúc phương Tây cam lặng đứng nhìn. Nhưng những thời điểm then chốt đó đã và đang có một ảnh hưởng lâu dài trên sự phát triển dân chủ của khu vực. Miến Điện, gần 20 năm sau sự kiện nhà cầm quyền quân sự đàn áp đẫm máu những người biểu tình ủng hộ dân chủ, vẫn chưa hồi phục từ cơn chấn động hợp tác gia. Trường hợp tương tự rõ ràng cũng đã xảy ra với cuộc đàn áp tàn nhẫn tại Thiên An môn năm 1989 bên Trung Quốc.

Có thêm nhiều dấu chỉ cho thấy Việt Nam đang tiến đến thời điểm dân chủ thực sự của mình. Tiếc thay, nhiều chính phủ Tây phương hiện tiếp cận Việt Nam với mặc cảm tội lỗi quá khứ, và xem ra ngày càng ghét chỉ trích thành tích nhân quyền cực kỳ xấu của đảng Cộng sản, trong khi đảng này đang thực hiện nhiều cải cách kinh tế đau đớn cần thiết để chuyển từ nền kinh tế chỉ huy sang nền kinh tế thị trường.

Nhưng nay rõ ràng là thời điểm để cộng đồng quốc tế, kể cả các công ty đa quốc, công khai ủng hộ các nhà dân chủ gan dạ đằng sau Khối 8406, những kẻ rõ ràng đại diện cho trào lưu chính trị đáng chuộng của Việt Nam tương lai.

*Bản dịch của Trung tâm Dân chủ cho VN Montréal, Canada
Hiệu đính của BBT.*

TIN TỨC

Hội Nghị Warszawa 2006 Yểm trợ Công nhân Việt Nam đấu tranh đòi quyền lợi

Ngày 4-09-2006 vừa qua, một số trí thức nhân sĩ hải ngoại nổi tiếng đã gửi đến nhiều nhà đấu tranh cho dân chủ trong cũng như ngoài nước một lá thư mời tham dự một hội nghị tại Warszawa, thủ đô Ba Lan, nhằm mục đích yểm trợ Công nhân Việt Nam đấu tranh đòi quyền lợi chính đáng của mình. Bức thư ký tên ông Trần Ngọc Thành, T.M. Ban Tổ chức Hội Nghị Warszawa 2006, có nội dung như sau:

"Trong thời gian gần đây, hàng trăm ngàn công nhân Việt Nam đã tham gia nhiều cuộc biểu tình và đình công tại nhiều công ty khác nhau tại nhiều nơi ở Việt-Nam, đặc biệt là khu vực Saigon-Bình Dương. Lương bổng quá thấp, quyền lợi về bảo hiểm nghề nghiệp và sức khoẻ không có, môi trường làm việc tồi tệ, và trong nhiều trường hợp công nhân bị giới chủ nhân đối xử như những nô lệ, là nguyên nhân của những cuộc biểu tình và đình công này.

"Trong khi đó, nhà nước Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam đã không bênh vực quyền lợi của công nhân mà lại về hòa với giới chủ nhân, coi những cuộc đình công là bất hợp pháp, bắt bớ một số những người lãnh đạo và đe dọa những người tham gia các cuộc đình công. Tại một số công ty có các ban đại diện công nhân nhưng không được công nhân bầu ra mà do Đảng CSVN chỉ định. Do đó các ban đại diện này không lưu tâm đến quyền lợi của công nhân.

"Trong bối cảnh bất công đó, để bảo vệ những công nhân bị áp bức tại Việt-Nam trong chế độ độc tài công an trị, một số người quan tâm chúng tôi phối hợp tổ chức Hội Nghị Warszawa tại thủ đô Ba Lan để vận động dư luận quốc tế lưu tâm đến tình trạng bất công mà công nhân Việt-Nam đang phải chịu đựng, vận động cho công nhân Việt-Nam có quyền thành lập công đoàn độc lập theo đúng luật Lao Động Quốc Tế, và tìm mọi cách cụ thể để tranh đấu cho quyền lợi chính đáng của công nhân Việt-Nam".

Thời gian: 28-30 tháng 10, 2006.
Địa điểm: Warszawa, thủ đô Ba Lan, nơi sanh của Công Đoàn Đoàn Kết Ba Lan. Chương trình hội thảo gồm có ba phần chính: (1) Kinh nghiệm đấu tranh của Công Đoàn Đoàn Kết Ba Lan, Ủy Ban Bảo Vệ Công Nhân Ba Lan, và các tổ chức lao động tại Âu châu, Úc Châu, và Bắc Mỹ. (2) Luật lao động và tình trạng công nhân tại Việt-Nam; (3) Những biện pháp đấu tranh cụ thể đòi quyền lợi cho công nhân Việt-Nam.

Xem tiếp trang 12

ĐẢNG THĂNG TIẾN VIỆT NAM

Lời kêu gọi thành lập LIÊN MINH CÁC ĐẢNG DÂN CHỦ PHI CỘNG SẢN

ngày 12-09-2006

Việt Nam, ngày 12-9-2006

Kính gửi :

Các Đảng dân chủ phi cộng sản quốc nội và hải ngoại,

Kính thưa Ban Lãnh Đạo

các Đảng dân chủ phi cộng sản quốc nội và hải ngoại,

Hơn 60 năm qua, **biết bao nhiêu người con ưu tú của Đất nước** đã bất chấp mọi bắt bớ, đàn áp, khủng bố, tù đầy của bộ máy chuyên chính Cộng sản Việt Nam, để nói lên khát vọng Tự do Dân chủ thực sự cho Dân tộc. Nhiều Đảng dân chủ phi cộng sản đã âm thầm, bán công khai, hoặc cả công khai hoạt động trong và ngoài Nước cho Sự nghiệp chung ấy. Đặc biệt, trong thời gian gần đây đã có các sự kiện lớn rất đáng quan tâm :

- Ngày 21-2-2001, **Hòa thượng Thích Quảng Độ**, Viện trưởng Viện Hóa Đạo Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất, đã công bố **Lời Kêu Gọi Dân Chủ Cho Việt Nam gồm 8 điểm**.

- Đầu năm 2005, **Bác sĩ Nguyễn Đan Quế**, Cao Trào Nhân Bản Việt Nam, để góp phần thực hiện dân chủ hóa Đất nước, đã đưa ra một **Lộ Trình 9 điểm**.

- Ngày 01-4-2006, Cù Lê Quang Liêm, Hội trưởng Trung ương Giáo hội PGHH Thuận Túy đã đưa ra **Chương Trình Hành Động 5 bước** để Dân chủ hoá Việt Nam.

- Cùng với **Tuyên ngôn 8406** ngày 8-4-2006, Khối 8406 ngày 22-8-2006 lại góp vào Sự nghiệp chung bằng **Tiến Trình Dân Chủ Hóa Việt Nam gồm 4 giai đoạn, với 8 bước**.

Đảng Thăng Tiến Việt Nam **hoàn toàn tán thành và ủng hộ mạnh mẽ tinh thần đấu tranh Dân chủ** cho Việt Nam của tất cả các Tổ chức trên, của tất cả các Chính

Đảng Dân chủ chân chính phi cộng sản, của Đồng bào quốc nội, hải ngoại, và bạn bè Quốc tế.

Hưởng ứng Lời ủng hộ một Liên Minh các lực lượng đấu tranh cho Tự do, Dân chủ và Nhân quyền tại Việt Nam của Khối 8406

vừa đưa ra ngày 10 tháng 9 năm 2006, **trước tình hình chính trị bức thiết hiện nay của Việt Nam**, Đảng Thăng Tiến Việt Nam nhận thức rằng đã đến lúc cần mạnh dạn kêu gọi các Đảng Dân chủ phi Cộng sản Quốc nội và Hải ngoại **phải nhanh chóng liên kết ngay lại thành một Liên minh như một Liên Đảng** để **trước mắt là trực diện đấu tranh làm lung lay sự độc quyền lãnh đạo của ĐCSVN, gia tăng áp lực buộc ĐCSVN chấp nhận thương lượng về một giải pháp chính trị thích hợp** cho Việt Nam là **thiết lập và kiện toàn một thể chế chính trị đa nguyên đa đảng** trên nguyên tắc bình đẳng và tôn trọng lẫn nhau, cụ thể là **chấp nhận ngay một bản Hiến pháp mới Tạm thời**.

Đảng Thăng Tiến Việt Nam tin tưởng rằng, sự ra đời của **Liên minh này sẽ đẩy nhanh hơn nữa Tiến trình Dân chủ hóa Đất nước và sớm đem lại thành công cho Cao trào Dân chủ ở Việt Nam**.

Trong khi mỗi Chính Đảng vẫn hoạt động theo Cương lĩnh riêng của mình, Đảng Thăng Tiến Việt Nam chỉ xin đề nghị Liên minh các Đảng dân chủ phi cộng sản quốc nội và hải ngoại này thành lập và hoạt động **dựa trên ba nguyên tắc nền tảng chung không thể nhượng bộ** sau đây :

1. Triệt để sử dụng phương pháp **đấu tranh ôn hòa, bất bạo động**.

2. Đòi hỏi cho được **10 Điều kiện then chốt để có cuộc bầu cử Quốc hội công bằng, tự do, dân**

chủ thực sự mà Khối 8406 đã đưa ra ngày 20-6-2006. Bao lâu thiếu 1 trong 10 Điều kiện này, Tân Liên Đảng sẽ hướng dẫn quần chúng can đảm triệt để tẩy chay bất cứ cuộc bầu cử dân chủ giả hiệu nào, dù độc đảng hay đa đảng bù nhìn, dù Quốc hội hay Hội đồng Nhân dân các cấp, do ĐCSVN độc quyền đạo diễn như đã liên tục xảy ra suốt 60 năm qua.

3- Không thừa nhận nền văn hóa phi nhân bản, phi đạo đức, tính thiếu khoa học và hậu quả vô cùng tác hại của chế độ, chủ nghĩa cộng sản và thần tượng giả tạo Hồ Chí Minh.

Ngoài ra, nếu được, Đảng Thăng Tiến Việt Nam xin đề nghị Tân Liên Đảng còn được thành lập và hoạt động dựa trên ba Văn bản cốt lõi của Khối 8406 là : **Tuyên ngôn Tự do Dân chủ** cho Việt Nam 2006 ngày 8-4-2006 ; **10 điều kiện bầu cử Quốc hội** ngày 20-6-2006, **Tiến trình Dân chủ hóa Việt Nam** ngày 22-8-2006 làm nền tảng cho các hoạt động chung của Tân Liên Minh.

Đảng Thăng Tiến Việt Nam rất mong nhận được sự nhiệt tình hưởng ứng của các Đảng dân chủ phi cộng sản quốc nội, hải ngoại và **sớm Liên minh với Đảng Thăng Tiến Việt Nam** cùng nhau nỗ lực **thiết lập một Chính thể Dân chủ, Đa nguyên, Pháp trị**, tạo điều kiện để xây dựng Tổ quốc Việt Nam thăng tiến về các phương diện kinh tế, chính trị, xã hội, văn hóa, tâm linh, để Dân tộc được sống trong một Đất nước hòa bình, độc lập, tự do ; Xã hội đạo đức, văn minh ; Quốc Dân thịnh vượng, hạnh phúc thực sự.

Chân thành cảm ơn và trân trọng kính chào đoàn kết.

T.M. Ban Đại diện Thành lập Đảng Thăng Tiến Việt Nam
Trưởng ban Đại diện
Thành lập: Nguyễn Phong

**Đừng sợ những gì Cộng sản làm !
Hãy làm những gì Cộng sản sợ !**

HÒA THƯỢNG THÍCH QUẢNG ĐỘ BÁC SĨ NGUYỄN ĐAN QUẾ Thư gửi Khối 8406

.....về Liên Minh các Lực lượng Đấu tranh cho Dân chủ.....

THƯ HT THÍCH QUẢNG ĐỘ

Sài Gòn ngày 22.09.2006.

Kính gửi: Khối 8406,

Thưa quý vị,

Chúng tôi hân hạnh nhận được thư của quý vị đề ngày 10 tháng 9 năm 2006 do ba thành viên của Khối là các vị: - Đỗ Nam Hải, kỹ sư, Sài Gòn. - Trần Anh Kim, cựu sĩ quan, Thái Bình. - Nguyễn Văn Lý, Linh mục Công giáo, Huế

đại diện Khối gửi đến. Chúng tôi xin thành thật cảm ơn quý vị về sự ủng hộ mãnh liệt “Lời Kêu Gọi Dân Chủ cho Việt Nam” của Giáo Hội chúng tôi được gửi đi vào ngày 21-02-2001. Chúng tôi đánh giá rất cao về sự ủng hộ này. Chúng tôi hy vọng toàn thể dân tộc Việt Nam sẽ sớm thực hiện được khát vọng tự do, dân chủ, nhân quyền của mình. Và, như chúng tôi đã nói trong Lời Kêu Gọi là chúng tôi sẵn sàng ủng hộ tinh thần cho bất cứ cá nhân, đoàn thể hoặc tổ chức nào thật sự mang lại khát vọng trên đây của nhân dân Việt Nam để tất cả chúng ta sớm có được cuộc sống an vui, hạnh phúc.

Chúng tôi chân thành cầu chúc Khối 8406 mau chóng đạt thành lí tưởng và chí nguyện cao cả của mình.

Trân trọng kính chào quý vị.

Sa môn Thích Quảng Độ

THƯ BS NGUYỄN ĐAN QUẾ

Saigon ngày 20-9-2006

Kính gửi:

Khối 8406

Các hội đoàn đang đấu tranh cho

Tự Do - Dân Chủ tại Việt Nam

Đồng bào trong và ngoài nước

Thưa Quý Vị,

Chúng tôi đã nhận được văn thư

đề ngày 10-9-2006 của Đại diện lâm thời Khối 8406 gồm hàng vạn Chiến sĩ dân chủ hòa bình Việt Nam trong và ngoài nước: Đỗ Nam Hải, Kỹ sư, Sài Gòn; Trần Anh Kim, Cựu Sĩ quan, Thái Bình; Nguyễn Văn Lý, Linh mục Công giáo, Huế.

Chúng tôi xin đa tạ và ghi nhận sự ủng hộ mạnh mẽ của Quý Vị đối với Lộ Trình 9 điểm nhằm Dân Chủ Hoá Việt Nam do chúng tôi đề xướng.

Chúng tôi đồng ý với sáng kiến của Khối 8406 là cần tiến đến thành lập một Liên Minh Các Lực Lượng Đấu Tranh Cho Tự Do, Dân Chủ Và Nhân Quyền Tại Việt Nam.

Đã đến lúc có nhu cầu những tiếng nói đấu tranh cho Tổ Quốc nên hỗ trợ tác động để đạt thành quả cao.

Chúng tôi ủng hộ và cố gắng đóng góp phần mình cho một Liên Minh như vậy sớm hình thành vào thời điểm thích hợp nhất.

Như tất cả mọi người chúng ta ai cũng hiểu rằng hoạt động của Liên Minh chỉ hữu hiệu và thành công khi được đồng bào trong và ngoài nước hậu thuẫn mạnh mẽ.

Xin trân trọng kính chào Quý Vị,

Bs Nguyễn Đan Quế

Cao Trào Nhân Bản

LỜI KÊU GỌI CHỐNG KHỦNG BỐ ĐÀN ÁP CỦA BS NGUYỄN ĐAN QUẾ

Gần đây, chính quyền Hà Nội phát động chiến dịch đàn áp những tiếng nói Dân Chủ với hy vọng dập tắt mọi hình thức đối lập ngay trong trứng nước: từ ngăn cấm không cho sử dụng internet, phá hoại, cản trở báo Tự Do Dân Chủ ra đời, đến việc lùng sục, khủng bố trắng những nhà

tranh đấu cho dân chủ; đặc biệt là những Chiến Sĩ Hoà Bình của Khối 8406.... Chính quyền Hà Nội đã ngang nhiên, không cần che giấu bản tính chuyên chế độc tài và sẵn sàng thách đố dư luận tiến bộ trên thế giới.

Để chống lại sự đàn áp tàn bạo của độc tài cộng sản Hà Nội và để tiếp tục đưa phong trào Dân Chủ tại Việt Nam tiến lên, chúng tôi nhận thấy các lực lượng đấu tranh cho Tự Do, Dân Chủ và Nhân Quyền cần phối hợp lại.

Dân tộc ta có giấc mơ chung là Dân Chủ. Vượt trên mọi dị biệt nhỏ, bất cứ đâu và bất cứ lúc nào cũng có những cá nhân, những đoàn thể dũng cảm liên tiếp đứng lên quyết biến giấc mơ Dân Chủ thành hiện thực.

Trong hoàn cảnh thiếu thốn với vô vàn khó khăn gian khổ, ngày đêm bị khống chế, khủng bố, các chiến sĩ của chúng ta luôn vững chí, cố tìm ra phương cách và phương tiện thích hợp để hoạt động và nhất là hết sức mưu trí đối phó chống trả công an đàn áp.

Cuộc chiến đấu của dân tộc ta còn rất nhiều cam go trước mặt. Chúng ta còn bị trù dập, hành hạ, đánh đập dã man, còn bị tù đầy, thậm chí bị giết hay thủ tiêu. Nhưng chúng ta sẵn sàng chấp nhận mọi hy sinh để dân tộc được Tự Do, và đất nước có Dân Chủ.

Chúng tôi mong mọi đồng bào trong và ngoài nước cùng dư luận quốc tế ủng hộ mạnh mẽ hơn nữa những nhà Dân Chủ, đặc biệt là những chiến sĩ Khối 8406, đang bị khủng bố nặng nề; buộc Hà Nội phải tôn trọng các quyền tự do đi lại, hội họp, phát biểu, tự do báo chí, tự do tôn giáo... của người dân Việt Nam.

Quần chúng nhân dân Việt Nam nghiêm khắc cảnh cáo Bộ chính trị đảng Cộng sản cần phải ý thức được rằng: Lòng dân rất bất mãn. Càng đàn áp, quần chúng càng vùng dậy và mọi xáo trộn là do lỗi chính họ gây ra.

Bs Nguyễn Đan Quế

Cao Trào Nhân Bản

9-2006

Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế

THÔNG CÁO BÁO CHÍ LÀM TẠI PARIS NGÀY 21-09-2006

HÒA THƯỢNG THÍCH QUẢNG ĐỘ

đoạt giải Nhân quyền Quốc tế Rafto năm 2006

-----BánNguyệtSanTựDoNgônLuậnNhiệtliệtChúc mừng-----

Bản Phúc trình của Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ công bố về tình trạng tôn giáo trên thế giới vào cuối tuần lễ trước đây cho biết Nhà cầm quyền Hà Nội từ chối phục hồi quyền sinh hoạt pháp lý của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất dưới quyền lãnh đạo của Đức Tăng thống Thích Huyền Quang và HT Thích Quảng Độ, Viện trưởng Viện Hóa Đạo.

Người cùng một nước chẳng thừa nhận nhau, lại ra tay đàn áp, khủng bố. Tệ hơn, hành xử ấy giáng xuống một nền đạo lý lâu đời của dân tộc, là Phật giáo. Trong khi công luận thế giới, chính giới quốc tế cũng như các Quốc hội Âu Mỹ không ngừng lên tiếng hậu thuẫn yêu sách chính đáng cho tự do tôn giáo, nhân quyền và dân chủ của Giáo hội PGVNTN.

Thêm một bằng cứ hiển nhiên vừa xảy ra sáng hôm nay, ngày 21-9-2006, vào lúc 10g, Quỹ tài trợ Rafto mở cuộc họp báo tại thành phố Bergen ở Na Uy công bố trao Giải Rafto năm 2006 cho HT Thích Quảng Độ, một Giải Nhân quyền đầy uy thế và sáng giá của Bắc Âu.

Từ trước năm 1975 cho đến lâu sau, các nước Bắc Âu vốn có cảm tình với nhà cầm quyền Hà Nội, vì lầm tưởng rằng người Cộng sản Việt Nam đấu tranh cho hòa bình dân tộc và dân chủ. Nhưng nay, càng ngày họ càng nhận rõ bộ mặt thật của Hà Nội, vừa độc tài toàn trị, vừa khủng bố dân lành. Vì vậy, 31 năm sau khi chiến tranh chấm dứt, người dân Việt vẫn chưa có tự do, no ấm.

Lời công bố sáng nay của Hội đồng Chỉ đạo Quỹ Tài trợ Rafto là một nhận định chính trị về chế độ XHCNVN hiện nay : *"Kinh tế được tự do mở rộng, nhưng đất nước vẫn sống dưới chế độ độc đoán. Nhà nước độc đảng không chấp nhận bất đồng chính kiến hay sự phê phán thông qua cơ quan truyền thông, đảng phái chính trị, tổ chức tôn giáo hoặc các công đoàn, mặc dù Việt Nam đã tham gia ký kết Công ước*

Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị".

Còn nhận định về Hòa thượng Thích Quảng Độ, thì *"Hội đồng Chỉ đạo Quỹ Tài trợ Rafto quyết định tặng thưởng năm 2006 Giải Tưởng niệm Giáo sư Thorolf Rafto cho một trong những người Việt Nam lỗi lạc nhất đã không ngừng bảo vệ dân chủ, tự do tôn giáo và nhân quyền : Hòa thượng Thích Quảng Độ. Đoạt giải này, vì suốt ba mươi năm qua Hòa thượng đứng cam và kiên trì chống đối ôn hòa chế độ Cộng sản Việt Nam, và trở thành biểu tượng cho phong trào dân chủ đang bùng lên trên toàn quốc. Hòa thượng Thích Quảng Độ, một sĩ phu lãnh đạo và là thế lực kết hợp nơi quê hương ngài."*

Một nhận định chính xác và sâu sắc. Quả đúng như vậy. Mơ ước và yêu sách cho nhân quyền và dân chủ, thì toàn dân đồng tình. Nhưng có những thời điểm vì công an khủng bố, vì chính sách bao vây kinh tế, khiến người dân sợ hãi. Nếu có ai dám nói, thì cũng chỉ đề xuất đại cương những điều khái quát về nhân quyền và dân chủ.

Nhưng tháng 2 năm 2001, Hòa thượng Thích Quảng Độ đã bức phá sự sợ hãi, khi tung ra **"Lời Kêu Gọi Cho Dân Chủ Việt Nam"** với một chương trình thực hiện chính trị 8 điểm. Chỉ trong vòng 3 tuần lễ vận động, Cơ sở Quê Mẹ và Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế đã thu được ba trăm tám nghìn hai mươi bảy (308.027) chữ ký hỗ trợ của đồng bào Việt Nam các giới và hàng trăm chữ ký của nhân sĩ quốc tế, Giải Nobel, dân biểu, thượng nghị sĩ Quốc hội Hoa Kỳ và Quốc hội Châu Âu, để công bố tại khóa họp Ủy ban Nhân quyền LHQ ở Genève. Kể từ đó, dân chủ không khát quát nữa, mà có một kế hoạch, một chương trình 8 điểm. Cũng kể từ đó, và thông qua 26 năm chứng thực bằng sự dũng cảm và kiên cường, Hòa thượng làm sáng lên tinh thần Vô Úy – không sợ hãi –

đem lại niềm tin mới cho quần chúng.

Tết Ất Dậu, 2005, Hòa thượng Thích Quảng Độ gửi tiếp **"Thư Chúc Xuân"** đến chư vị nhân sĩ, trí thức, văn nghệ sĩ và đồng bào các giới trong và ngoài nước, kêu gọi hãy đồng tâm kết hợp cho tiến trình dân chủ hóa Việt Nam với mô thức ba đảng. Tiếng vọng đáp lại một lần nữa bùng lên trong và ngoài nước, đến từ mọi giới. Đặc biệt lần đầu tiên, giới sĩ phu Bắc Hà góp tiếng hoan nghênh và hậu thuẫn.

Hai bước ngoặt lớn năm 2001 và 2005 nói trên đã xô đẩy thời cuộc, đây đó khắp nơi khởi sự đứng lên công khai đòi hỏi dân chủ bằng cách này hay cách khác.

Từ thực tế ấy, một tổ chức nhân quyền quốc tế ở Bắc Âu đã bắt đúng tâm mạch VN, nên quyết định trao Giải Rafto 2006 cho Hòa thượng. Những ai ít theo dõi sinh hoạt nhân quyền ở Châu Âu, có thể chưa biết Giải Rafto là gì. Theo cuộc họp báo sáng nay tại Na Uy cho hay, thì :

"Giải Rafto ra đời sau khi Giáo sư Thorolf Rafto mất vào năm 1986, nhằm tri ân công trình dài hơi của Giáo sư đã không ngừng cứu giúp những ai bị đàn áp, khủng bố, và để cho công trình của Giáo sư tiếp tục thể hiện. Mỗi năm, Quỹ Rafto tặng thưởng Giải Tưởng niệm Giáo sư Thorolf Rafto (gọi là Giải Rafto). Đây là giải nhân quyền giành cho những người có địa vị quốc tế, một số trong những người đoạt giải Rafto, như Aung San Suu Kyi, José Ramos Horta, Kim Dae-jung và Shirin Ebadi, sau đó lại được lãnh Giải Nobel Hòa bình. Giải Rafto góp phần định hình các tiêu điểm vi phạm nhân quyền và những người hay những cộng đồng cần thiết được thế giới chú tâm. Năm nay Quỹ Rafto đánh dấu 20 năm hoạt động cho nhân quyền. Nhân dịp này, tất cả các vị đoạt giải Rafto trong quá khứ sẽ được mời đến thành phố Bergen tham dự".

Sau đây, chúng tôi xin đăng

nguyên văn bản công bố trao Giải Rafto cho Hòa thượng Thích Quảng Độ, dịch từ tiếng Na Uy, phát hôm nay, 21-9-2006, tại cuộc họp báo của Hội đồng Chỉ đạo Quỹ Tài trợ Rafto vào lúc 10 giờ ở thành phố Bergen, Na Uy :

"Giải Rafto năm 2006 trao cho Người Bảo vệ Nhân quyền VN

"Hội đồng Chỉ đạo Quỹ Tài trợ Rafto quyết định tặng thưởng năm 2006 Giải Tưởng niệm Giáo sư Thorolf Rafto cho một trong những người Việt Nam lỗi lạc nhất đã không ngừng bảo vệ dân chủ, tự do tôn giáo và nhân quyền : Hòa thượng **Thích Quảng Độ**. Đoạt giải này, vì suốt ba mươi năm qua Hòa thượng đứng cầm và kiên trì chống đối ôn hòa chế độ Cộng sản Việt Nam, và trở thành biểu tượng cho phong trào dân chủ đang bùng lên trên toàn quốc.

"Hòa thượng **Thích Quảng Độ**, một sĩ phu lãnh đạo và là thế lực kết hợp nơi quê hương ngài. Là một Tăng sĩ Phật giáo, học giả và nhà văn, Hòa thượng đem suốt đời mình phục vụ tận tụy cho công lý thắng tiến cũng như tiếp nối truyền thống Phật giáo bất bạo động, khoan dung và từ bi. Thông qua các kiến nghị chính trị, Hòa thượng Thích Quảng Độ mời gọi Nhà cầm quyền tham gia cuộc đối thoại nhằm cải cách dân chủ, tính đa nguyên, tự do tôn giáo, nhân quyền và hòa giải dân tộc. Đây là điều đã tạo nên sức mạnh và phương hướng cho phong trào dân chủ. Vì sự dân thân này mà Hoà thượng phải trả một giá quá đắt. Tiêu phí mất 25 năm tù đầy và hiện nay, vào năm 77 tuổi, Hòa thượng Thích Quảng Độ vẫn còn bị quản chế. Nhưng cũng từ nơi quản chế ấy, Hòa thượng tiếp tục cuộc đấu tranh. Là Viện trưởng Viện Hóa Đạo của một Giáo hội bị cấm đoán là Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, Hòa thượng Thích Quảng Độ được quần chúng Phật tử Việt Nam ủng hộ mạnh mẽ. Hòa thượng cũng được sự hậu thuẫn rộng rãi của những cộng đồng tôn giáo khác và những cựu đảng viên Cộng sản. Hòa thượng đóng vai trò chủ đạo trong công cuộc hòa hợp những nhà ly khai từ miền Bắc đến miền Nam Việt Nam.

"Qua cuộc tặng thưởng hôm nay, Quỹ Rafto mong ước nói lên sự hỗ trợ tất cả những người Việt Nam đang đấu tranh để chuyển hóa ôn hòa sang nền dân chủ. Kể từ tháng tư vừa qua, trên 2000 công dân đã ký tên vào những bản kiến nghị "Kêu gọi cho quyền Tự do lập Đảng" và "Tuyên ngôn cho Tự do Dân chủ Việt Nam". Các bản kiến nghị này đòi hỏi tôn trọng các quyền tự do cơ bản, đa

nguyên chính trị, tự do tôn giáo và tự do lập hội. Đây là lần đầu tiên trong những năm qua có nhiều người ký tên vào các kiến nghị công khai. Những kiến nghị được ký tên trên bình diện rộng rãi, đến từ các Linh mục Công giáo, các Tăng sĩ Phật giáo, cựu tù nhân chính trị, cựu viên chức Cộng sản, cựu đảng viên, giáo sư đại học, giáo viên, y tá, kỹ sư, nhà văn, nhà kinh doanh và nhiều thường dân khác. Ở Việt Nam, riêng sự kiện ký tên vào các tài liệu như thế là đã chuốc vào thân sự sách nhiễu, bị bắt bớ và nhiều khi bị cầm tù.

"Việt Nam phần đông không ngừng để đạt địa vị chính thống trên trường quốc tế và đệ đơn xin làm thành viên Tổ chức Thương mại Thế giới. Kinh tế được tự do mở rộng, nhưng đất nước vẫn sống dưới chế độ độc đoán. Nhà nước độc đảng không chấp nhận bất đồng chính kiến hay sự phê phán thông qua cơ quan truyền thông, đảng phái chính trị, tổ chức tôn giáo hoặc các công đoàn, mặc dù Việt Nam đã tham gia ký kết Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị. Hàng trăm tù nhân chính trị và tù nhân tôn giáo vẫn còn bị cầm cố. Điều kiện giam giữ tù nhân vi phạm các tiêu chuẩn quốc tế và nhiều bằng chứng cho thấy sự tra tấn và hành hạ người tù. Tù nhân sống cách ly trong những ca sô chật chội, tối tăm, dơ bẩn. Nhiều phức tạp cho biết tù nhân bị đánh, đá, và quật bằng dùi cui điện. Bất cứ không giấy phép là chuyện thường tình, và chế độ chính trị tạo áp lực lên hệ thống pháp lý. Các bị cáo thường không được xử kín, không cho quần chúng và báo chí tham dự, nhiều khi ngăn cấm cả thân nhân bị cáo.

"Gần đây, tân Thủ tướng VN, ông Nguyễn Tấn Dũng, lên tiếng hứa hẹn gia tăng không gian cải cách, nhằm xây dựng một nhà nước pháp quyền và cam kết dân chủ. Ngay lúc này đây, lời hứa hẹn ấy cần thể hiện cụ thể qua hành động. Quỹ Rafto kêu gọi chính quyền Việt Nam chấm dứt mọi sự tấn công vào giới bất đồng chính kiến và mở ngay cuộc đối thoại cải cách với các nhà dân chủ chống đối, để cùng tham gia hợp tác và tôn trọng nhân quyền, tự do tín ngưỡng và tự do chính trị tại Việt Nam.

"Giải Rafto năm 2006 trao tặng thưởng tại Hí viện Quốc gia ở thành phố Bergen ngày thứ bảy 4-11-2006 vào lúc 13 giờ.

"Giải Rafto ra đời sau khi Giáo sư Thorolf Rafto mất vào năm 1986, nhằm tri ân công trình dài hơi của

Giáo sư đã không ngừng cứu giúp những ai bị đàn áp, khủng bố, và để cho công trình của Giáo sư tiếp tục thể hiện. Mỗi năm, Quỹ Rafto tặng thưởng Giải Tưởng niệm Giáo sư Thorolf Rafto (gọi là Giải Rafto). Đây là giải nhân quyền giành cho những người có địa vị quốc tế, một số trong những người đoạt giải Rafto, như Aung San Suu Kyi, José Ramos-Horta, Kim Dae-jung và Shirin Ebadi, sau đó lại được lãnh Giải Nobel Hòa bình. Giải Rafto góp phần định hình các tiêu điểm vi phạm nhân quyền và những người hay những cộng đồng cần thiết được thế giới chú tâm. Năm nay Quỹ Rafto đánh dấu 20 năm hoạt động cho nhân quyền. Nhân dịp này, tất cả các vị đoạt giải Rafto trong quá khứ sẽ được mời đến thành phố Bergen tham dự".

**Tin tức tiếp trang 8
Thượng Nghị Sĩ Gary
Humphries phản kháng CSVN**

Một chính khách từng hỗ trợ tích cực phong trào DCVN, TNS Gary Humphries ngày 17-09 vừa gửi thư cho Thủ tướng CSVN để phản kháng việc những nhà dân chủ trong nước, cụ thể là KS Đỗ Nam Hải và BS Phạm Hồng Sơn, vừa bị công an sách nhiễu đàn áp. Nội dung thư nhắc lại sự việc KS Đỗ Nam Hải và BS Phạm Hồng Sơn đã bị đối xử tồi tệ bởi chính quyền CSVN, do đã dám nói lên sự bất đồng chính kiến về vấn đề nhân quyền và dân chủ tại VN. Tiếp đến TNS Humphries lưu ý: VN phải chứng tỏ cho thế giới là sẽ cam kết và sẵn sàng hội nhập vào cộng đồng thế giới bằng cách duy trì được những cam kết tôn trọng nhân quyền của thế giới.

**Thông Cáo của Ủy ban Đặc
nhiệm Vận động DC cho VN**

UBNDVĐDC cho VN tại California, HK, hôm 18-09, đã gửi "Thông cáo chung, kêu gọi tham gia công tác vận động Dân chủ cho VN" tới Lãnh đạo của nhiều Tôn Giáo, Chính Đảng, Đoàn Thể hải ngoại với nội dung:

"Trân trọng kính mời quý vị tham gia "Chiến Dịch Vận Động Dân Chủ Cho VN" nhân dịp Tổng Thống Hoa Kỳ George W. Bush và những phái đoàn nguyên thủ quốc gia tham dự thượng đỉnh APEC tại Hà Nội tháng 11 sắp đến. Chiến dịch vận động là một công tác đặc nhiệm được phát động, với mục tiêu để chuyển đạt ý nguyện và đòi hỏi thực thi nhân quyền tại VN vào các diễn đàn thảo luận trong nghị trình nhóm họp APEC, ngay từ những lời phát biểu của các yếu nhân tham dự, trong đó Tổng Thống và phái đoàn Hoa Kỳ, là tiếng nói có ảnh hưởng mạnh và áp lực đáng kể nhất.

(xem tiếp trang 15)

Phải chăng Hoa Kỳ tuyên bố VIỆT NAM CÓ TỰ DO TÔN GIÁO

.....*Lm Chân Tín*.....

Báo Sài Gòn giải phóng ra ngày thứ ba 19-9-2006, trang 1, có đăng chữ lớn về việc Hoa Kỳ tuyên bố: “*Ở VN có tự do tôn giáo*”. Qua trang ba có dòng: “*Hoa Kỳ ghi nhận VN tôn trọng tự do tôn giáo*”.

Nhưng dường như Hoa Kỳ không hề tuyên bố lời nào như vậy cả. Người dân chỉ được nghe lời nhận định của ông Lê Dũng, phát ngôn bộ ngoại giao VN, mà thôi. Luận điệu của ông vẫn “*vũ như cũ*” (tức “*vẫn như cũ*”): “*Như chúng tôi đã nhiều lần nêu rõ, chính sách nhất quán của Nhà nước VN là tôn trọng và bảo đảm quyền tự do tín ngưỡng, tôn giáo và tự do không tín ngưỡng, tôn giáo của công dân. Hiến pháp và các văn bản pháp luật khác, đặc biệt là Pháp lệnh Tín ngưỡng Tôn giáo đã đưa ra một cách hệ thống quyền và nghĩa vụ cơ bản của công dân về tự do tín ngưỡng, tôn giáo, nhằm tạo điều kiện thuận lợi cho sinh hoạt tín ngưỡng, tôn giáo. Các tôn giáo ở VN được Nhà nước quan tâm và tạo điều kiện phát triển. Mọi sinh hoạt tôn giáo của tín đồ, chức sắc thuộc các hệ phái được thực hiện bình thường*”.

Ông Lê Dũng ca ngợi Pháp lệnh Tín ngưỡng Tôn giáo ký ngày 29-6-2004 như một kỳ công về tự do tôn giáo!

Hội đồng Giám mục VN đã từng gửi một bài nhận định cho ban Tôn giáo Chính phủ ngày 30-9-2004 chỉ trích pháp lệnh đó. Các ngài trách nhà nước CS không chịu lắng nghe và đón nhận nhiều ý kiến xây dựng để đưa vào pháp lệnh, nên pháp lệnh vẫn chưa phản ảnh đúng nguyện vọng chính đáng cũng như nhu cầu cần thiết thuộc quyền tự do tôn giáo của người dân cố đạo. Vì thế, Hội đồng Giám mục cảm thấy thất vọng.

Khi nhà nước không lắng nghe và đón nhận nhiều ý kiến xây dựng, tức là chỉ còn những ý kiến phá hoại tôn giáo. Nếu có tham khảo, thì chỉ tham khảo hình thức. Những ý kiến còn lại là của Đảng vô thần, chống phá tôn giáo. Pháp lệnh cho thấy Đảng CS thâm nhập, kiểm soát, lũng đoạn tôn giáo một cách trắng trợn. Đảng CS thao túng, nắm trong tay tất cả mọi sinh hoạt tôn giáo.

Nếu ta đọc kỹ Pháp lệnh tín ngưỡng tôn giáo, ta thấy toàn là những điều khoản nhằm hạn chế và kiểm soát mọi hoạt động của tôn giáo. Chẳng hạn: – Điều 2: Bắt buộc linh mục, tu sĩ phải trở thành cán bộ tuyên truyền cho chủ thuyết Mác Lê. – Điều 3: Giới hạn và kiểm soát nơi tế tự, môi trường phụng sự cũng như truyền giáo. – Điều 6: Kiểm soát việc bổ nhiệm giám mục. – Điều 13: Có quyền cho phép hay bãi nhiệm Linh mục. – Điều 20: Kiểm soát lý lịch nhân sự. – Điều 22: Kiểm soát tư tưởng các ứng viên linh mục, kiểm soát việc bổ nhiệm và phân phối giáo sĩ. – Điều 32: Kiểm soát các phương tiện truyền thông.

Ta thử đi vào thực tế, để thấy đảng CS vẫn tiếp tục đàn áp tôn giáo. Chỉ cần xét những chuyện xảy ra năm 2006 sẽ thấy việc vi phạm tự do tôn giáo vẫn còn rất trắng trợn:

• **Giáo Hội Hòa Hảo:** Từ ngày 13-3-2006, trước nhà cụ Lê Quang Liêm, hội trưởng Phật Giáo Hòa Hảo thuần túy, luôn có đến 30 CA thường trực canh giữ 4 nẻo đường vào nhà cụ Liêm, cách nhà cụ khoảng 20 m (xem báo Tự Do Ngôn Luận số 2, ngày 1-5-2006). Mặt khác, nhà cầm quyền CS dùng đủ mọi cách ngăn chặn việc tổ chức ngày lễ 25-2 âm lịch của trường Phật Giáo Hòa Hảo thuần túy.

• **Giáo Hội Mennonite:**
– Công an Phường Hoa Lư, Pleiku, Gialai, khủng bố phạt tiền, bắt ép chủ nhà đuổi Mục sư Nguyễn Công Chính ra khỏi nơi ở, vào chiều 04-06-2006. Mục sư thông báo khẩn cấp về việc đàn áp đó. Mục sư nói: “*Là mục sư tôi thực hiện công tác giảng dạy Lời Chúa cho tín hữu. Chúng tôi thực hiện công tác mục vụ đáp ứng nhu cầu tâm linh cho những người có cùng niềm tin trong Chúa Giêsu. Đó cũng là một việc làm thiết thực đóng góp trách nhiệm xây dựng đạo đức phẩm chất của các công dân đối với quốc gia. Nhưng chính quyền không để chúng tôi yên, tiếp tục cản trở, tiếp tục đe dọa và dồn ép chúng tôi vào ngõ cụt không lối thoát. Sau ngày bị chính quyền tỉnh Kontum úi sập nhà nguyện Hội Thánh Tin Lành Mennonite Kontum lần thứ 2 ngày 16-01-*

2004 cho đến nay, gia đình chúng tôi chạy nạn tìm chỗ ẩn nấp 23 lần. hầu như đi đến đâu CA cũng cưỡng ép chủ nhà đuổi chúng tôi đi”. Công an phạt chủ nhà 500 ngàn, vì không đuổi mục sư ra khỏi nhà (TDNL, số 5).

– Giáo hữu Tin Lành tiếp tục bị Công an hành hung và giết chết. Một người tín hữu tin lành tên là Nguyễn Trung Tôn, cư trú tại thôn Yên Cỏ, xã Quảng Yên, huyện Quảng Xương, tỉnh Thanh Hóa viết một thỉnh nguyện thư tố cáo chính quyền địa phương phân biệt đối xử vì lý do tôn giáo, tôn giáo bị xúc phạm, tín hữu bị đánh đập tàn nhẫn. Ngoài ra có 2 người dân tộc bị đánh chết chỉ vì thôn Đạo Tin Lành. Một người tên Siu Liu đã bị các viên chức ở trại tù Hà Nam bỏ đói và hành hạ cho đến chết. Một người tên Siu Dolel cũng đã chết trong tù vì bị hành hạ dã man. Vào tháng 5, các viên chức trại tù đã hành hạ ông bằng cách dí gậy điện vào người, rồi đâm đá làm anh gãy xương sườn bên phải và bên trái (TDNL, số 8).

• **Giáo Hội Phật giáo Việt Nam Thống Nhất:**

– GH PGVNTN đã lên tiếng phản kháng nhà nước CS trục xuất phi pháp một thành viên của GH PGVNTN, là sư cô Thích Nữ Thông Mẫn ra khỏi chùa Địch Quang ở thôn Thuận Lợi, xã Ninh Hà, huyện Ninh Hòa, tỉnh Khánh Hòa ngày 1-06-2006. Sư cô Thích Nữ Thông Mẫn về coi sóc chùa Địch Quang từ năm 1994. Mọi sự đều tốt đẹp, sư cô đã trùng tu chùa đã đổ nát thành chùa khang trang. Nhưng từ khi sư cô tham gia vào ban đại diện PGVNTN tỉnh Khánh Hòa vào tháng 8 năm 2004, nhà cầm quyền địa phương không ngừng sách nhiễu, hăm dọa, đầu độc... vì sư cô đã bất chấp mọi sách nhiễu, hăm dọa, vẫn một lòng trung kiên với PGVNTN. Không lung lay được sư cô, chính quyền địa phương chuyển sang khủng bố. Đêm 18-5-2006, một nhóm thanh niên côn đồ gồm 10 người leo tường đột nhập vào chùa, chửi mắng, đập phá tứ tung. Sau đó công an ép các ni cô ký giấy trở về nhà cha mẹ, không cho tu nữa. Ngày 1-6-2006, CA đến kiểm kê chùa và ra lệnh sư cô phải rời khỏi chùa vào lúc 18 giờ cùng ngày (TDNL, số 5).

– Nhà cầm quyền phường Núi Sam kết hợp với ban trị sự Giáo Hội Phật giáo VN (Quốc doanh) áp lực trục xuất thượng tọa Thích Chơn Tâm ra khỏi chùa Tây Huê lần thứ 3 vào lúc 8g15 sáng ngày 7-7-2006. Họ bày trò lên án Thượng tọa “*cấu kết với các thế lực thù địch nước ngoài, phân biệt đất nước và dân tộc*” (TDNL, số 8).

• **Giáo Hội Công Giáo:**

CỘNG SẢN

nhục mạ sách nhiễu các Mục sư Tin Lành

Mục sư Nguyễn Công Chính bị sỉ nhục nặng nề

– Nhà cầm quyền CS ra quân ăn cướp đất nhà thờ Phù Lương (Huế). 7 giờ sáng ngày 31-5-2006, một đoàn quân đồng phục áo xanh tụ họp làm lễ ra quân tại khu đất nhà thờ cũ của xứ và đồng loạt dùng cuộc xé xói cỏ cả khu vực. hơn 150 thành viên từ các xã được huy động ra quân trong chiến dịch ăn cướp này. Thấy rõ âm mưu quỷ quái của CS, cha Nguyễn Văn Hoàng, chánh xứ chỉ tay vào mặt từng cán bộ có mặt ở đó, hét lớn: “Đồ giã dối, ăn cướp, đàn áp, 31 năm CS diệt tôn giáo. Tự do tôn giáo cái quái chi? Chính sách tôn giáo là trông áp bức, là trò lường gạt”. Tiếng ngài rền vang cùng với tiếng la hét “Đả đảo CS ăn cướp” của giáo dân. Lúc ấy đã gần 200 người lớn nhỏ tập họp xung quanh cha xứ can đảm. Nhà cầm quyền cho phát loa cực mạnh, nhưng không át nổi tiếng phẫn nộ của giáo dân. Giới thanh niên và gia trưởng trẻ rất mạnh dạn. họ thách thức: “Cứ bắt chúng tôi! Cứ bỏ tù chúng tôi! Cứ giết chúng tôi đi! Chúng tôi cương quyết bảo vệ đất nhà thờ. Tự do tôn giáo đâu? Công lý đâu?”. Đến gần 10 giờ, tốp cán bộ thấy chẳng làm gì được với ông linh mục và giáo dân bắt khuất bèn ra lệnh triệu hồi lũ cướp trong hạm hực. Giáo dân vào nhà thờ tạ ơn Chúa rồi giải tán. Một số ở lại canh phòng (TDNL, số 6).

– Giám Mục Lê Phong Thuận, giám phận Cần Thơ, đưa đơn khiếu tố khẩn cấp về vụ nhà thờ công giáo Đức Mẹ Hồn Xác Lên Trời bị chính quyền địa phương chiếm dụng từ tháng 6-1975, nhưng UBND tỉnh Bạc Liêu không chấp nhận việc đòi lại nhà thờ này của ngài.

Kết luận:

Phân tích Pháp Lệnh Tự Do Tín Ngưỡng Tôn Giáo với những điều khoản được nêu trên thì pháp lệnh này, vừa được bộ Ngoại Giao VN ca tụng, là một quái thai của chủ nghĩa vô thần có mục đích chống tôn giáo của đảng CSVN. Chỉ dựa vào thực tế mấy tháng gần đây cũng đủ thấy chính sách tôn giáo của Đảng CSVN trước sau như một là hạn chế và bắt bớ các tôn giáo.

Giả như chính phủ Mỹ nhìn nhận rằng VN có tự do tôn giáo thì chỉ vì một trong hai lý do: hoặc là Mỹ muốn làm ăn với VN nên coi việc tự do tôn giáo là chuyện nhỏ so với quyền lợi kinh tế của nước Mỹ; hoặc chính phủ Mỹ đã bị chính phủ VN lừa dối. Cũng có thể gần đây chính phủ VN có nói rộng tự do tôn giáo ra chút ít thì chỉ là để chuẩn bị gia nhập WTO. Đó chỉ là chiến thuật tạm thời để lừa dối các nước tự do hầu được chấp thuận cho vào WTO mà thôi. ◆◆◆◆◆

Tin từ Pleiku, ngày 16-9-2006 – Như các bản tin và các bài phỏng vấn đã loan trên mạng lưới toàn cầu, Ms Nguyễn Công Chính đã bị nhà cầm quyền tỉnh Gia Lai bức bách rất nhiều lần. Trong mấy tuần qua, ông đã bị CA tỉnh mời làm việc nhiều ngày. Đặc biệt chiều ngày 5-9-2006, ông đã bị ông Rahlan Lâm, trung tá trưởng phòng an ninh điều tra tỉnh Gia Lai, hành hung khi làm việc với ông. Sau lần đó, ông còn phải làm việc với họ nhiều ngày nữa.

Ngày 13-9-2006, lúc 7 giờ sáng, ông đến tiệm Internet ở phường Hội Phú để mở hộp thư email của ông. Khi đang đọc thư, ông bị CA thành linh ập vào bắt ông, khiến ông không kịp đóng hộp thư lại. Tại đó, họ đọc và cho in tất cả những thư từ, tài liệu có trong hộp thư của ông. Từ hôm đó tới nay, ông bị CA mời làm việc liên tục về nội dung những thư từ tài liệu trong hộp thư ấy. Họ cũng đặc biệt khai thác các quan hệ của ông với những người trao đổi thư từ với ông. Trước hành vi phi pháp này của CA, ông bắt đầu tuyệt thực để phản đối, đến nay đã 4 ngày. Chẳng những họ đã xâm phạm hộp thư của ông mà còn bắt ông làm việc nhiều ngày, thậm chí ông về những thư từ riêng tư của ông.

Hôm nay, 16-9-2006, ông lại bị triệu tập đến trụ sở CA tỉnh để làm việc từ ban sáng. Những CA làm việc với Ms Chính hôm nay gồm có:

- thiếu tá Phan Văn Mạnh, đội trưởng CA tỉnh Gia Lai, thuộc PA38
- thiếu tá Nguyễn Hữu Chấn
- thiếu tá Võ Thị Hiền
- thượng uý Lê Công Thành

Đến 12 giờ trưa, họ cho 4 tên còn đồ – thuộc xã hội đen – tới lột hết quần áo của ông không còn một mảnh vải để kiểm soát xem ông có mang theo máy ghi âm hay không, mặc dù trước đó ông đã khẳng định rằng không có. Những tên này còn sỉ nhục ông bằng cách sờ, nắn, bóp chỗ kín của ông khá lâu, coi đó như một trò giải trí trước sự chứng kiến của nhiều CA. Khoảng 10 phút họ mới cho ông mặc quần áo vào... Đến khoảng 4g15, trong khi thẩm vấn, bà

thiếu tá Võ Thị Hiền đã tạt ly nước trên bàn vào mặt ông.

Họ cố ép buộc ông nhận tội chống lại nhà nước Việt Nam. Nhưng ông nói rằng ông chỉ phản đối sự khủng bố và đàn áp của nhà nước đối với tôn giáo mà thôi. Họ chối là họ không hề khủng bố hay đàn áp tôn giáo. Tội họ kết cho ông là tội vi phạm hành chánh. Họ yêu cầu ông tiếp tục làm việc vào sáng thứ hai 18-9. Họ cũng ra lệnh cho ông không được liên lạc với ai bằng điện thoại hay bằng bất cứ phương tiện gì. Họ đe dọa sẽ thủ tiêu ông nếu ông ngoan cố không chịu tuân hành.

Khi lập biên bản, mục sư Chính yêu cầu họ ghi cả việc họ đã ra lệnh cho lột hết quần áo của ông và tạt nước vào mặt ông, nhưng họ không chịu.

Hiện nay, mục sư Chính đang trong tình trạng hoang mang, sợ hãi. Ông cho rằng sở dĩ họ đối xử tàn bạo và sỉ nhục ông như vậy là để trả thù việc ông đã thu âm mấy buổi thẩm vấn và đã trả lời phỏng vấn của các báo đài nước ngoài, tố cáo sự tàn bạo và phi pháp của họ đối với ông.

Qua những sự việc xảy ra cho mục sư Chính mấy ngày nay, ta thấy những CA Gia Lai làm việc với ông đã vi phạm luật pháp và hiến pháp một cách hết sức thoải mái, tùy tiện. Họ không tôn trọng thư tín riêng tư và quyền tự do thân thể của ông, điều này hoàn toàn trái với những gì hiến pháp và luật pháp quy định. Họ vi phạm luật pháp và hiến pháp như vậy, liệu cấp trên của họ hay tòa án tỉnh Gia Lai có ai xử phạt họ không? Kinh nghiệm cho thấy dường như làm CA thì có quyền vi phạm pháp luật, muốn hành xử với dân chúng ra sao thì cứ tùy tiện (đúng là Việt Nam tự do gấp triệu lần những nước khác!) Còn người dân thì chỉ cần phạm một lỗi nhỏ, thậm chí chẳng vi phạm gì ngoài việc dám sử dụng những quyền mà luật pháp và hiến pháp đã quy định, thì đã bị bắt bớ, trừng phạt rồi!

Vấn đề mà chúng ta cần đặt ra hôm nay và cần nghiên cứu để có một giải đáp nghiêm chỉnh, đó là: người công dân khi bị CA thẩm vấn, có quyền thu âm để có bằng chứng việc vi phạm luật pháp của các viên CA thẩm vấn mình hay không? Và có quyền công bố những bằng chứng vi

phạm pháp luật ấy trước công luận hay không?

Rất mong các nhà chuyên môn về luật pháp trả lời cho mọi người biết rõ quyền và giới hạn quyền ấy của người công dân trong trường hợp này. Nhờ đó, người dân mới có căn bản pháp lý để dám can đảm thực hiện quyền ấy, và nhà cầm quyền mới biết rõ luật để tôn trọng quyền ấy của người dân.

Mục sư Nguyễn Công Chính bị Công an đến nhà cưỡng chế đi làm việc

Tin Pleiku, 18-9-2006

Ngày thứ bảy 16-9-2006, sau khi làm việc với Ms Nguyễn Công Chính, CA Pleiku đã hẹn ông làm việc tiếp vào sáng thứ hai 18-9-2006. Ms Chính dự định sẽ không đến để làm việc vì ông không được khỏe, và vì CA Pleiku trong khi làm việc với ông đã trắng trợn vi phạm pháp luật khi sỉ nhục, cười nhạo ông bằng cách lột hết quần áo ông để kiểm soát xem ông có mang theo máy ghi âm không, và coi việc đó như một trò giải trí cho họ.

Một lý do khác để ông không làm việc vì ông đang có chuyện cần phải làm cho Giáo Hội Mennonite của ông. Ông dự định cùng mục sư Nguyễn Hồng Quang ra Hà Nội để đăng ký hoạt động cho Giáo Hội Mennonite Việt Nam theo như đòi hỏi của nhà cầm quyền hiện tại. Vì nhà cầm quyền cứ vin vào việc Giáo Hội Mennonite và một số Giáo Hội khác chưa được nhà nước công nhận để ngăn cấm, đàn áp, bắt bớ những sinh hoạt của các Giáo Hội này. Lần này, hai mục sư chủ trương đăng ký Giáo Hội đúng theo đòi hỏi của họ để Giáo Hội được công nhận. Nếu đăng ký mà họ không chấp nhận hoặc chấp nhận rồi mà vẫn tiếp tục đàn áp, ngăn cấm sinh hoạt, thì họ đã tự mâu thuẫn và rõ ràng là có ý muốn hạn chế phát triển hoặc muốn triệt hạ Giáo Hội này.

Sáng nay 18-9-2006, mục sư Chính quyết định ở nhà không đi làm việc. Đến giờ hẹn mà không thấy ông tới, nên khoảng 10g00, CA tỉnh Pleiku đã đến nhà để áp tải ông và phu nhân đang có thai đến trụ sở CA tỉnh làm việc. Tại đây, ông quyết định không nói hay không trả lời bất kỳ câu hỏi nào của họ, và bảo họ muốn đối xử với ông cách nào tùy ý, vì họ đang có "khẩu súng" trong tay, nên muốn làm gì ông thì ông cũng sẵn sàng chấp nhận. Không bắt ông làm việc được, họ bèn bắt ông ngồi một mình tại trụ sở CA tỉnh cho đến 5 giờ chiều thì cho ông về nhà. Và họ yêu cầu ông

sáng mai, thứ ba, 19-6-2006, lại đến trụ sở này làm việc. Trước khi cho ông ra về, họ nghiêm cấm ông không được trả lời các đài nước ngoài, và họ đe dọa: ông hãy thử xem đài RFA hay các báo đài khác có cứu ông được không! Riêng bà Ms Chính, họ cho về nhà lúc 12g00.

Xin mục sư người quan tâm theo dõi để sẵn sàng lên tiếng bảo vệ ông trước sự đàn áp phi luật pháp của nhà cầm quyền Pleiku.

Người nhận tin từ Pleiku.

Công an liên tiếp sách nhiễu Mục sư Nguyễn Hồng Quang

(Sài Gòn - VNN) Tin từ đài RFA cho biết, sau những tra vấn của công an với Mục sư Nguyễn Công Chính, quản nhiệm Giáo hội Tin Lành Mennonite tại Tây Nguyên, mới đây vào ngày Thứ Tư 13-9-06 Mục sư Nguyễn Hồng Quang, Tổng quản nhiệm hệ phái Tin Lành Mennonite tiếp tục gặp nhiều khó khăn với các cấp chính quyền.

Mục sư Nguyễn Hồng Quang cho biết, bản thân ông trong ba tháng qua đã 22 lần gặp khó khăn với chính quyền. Ngày 21-08 có 40 người của chính quyền vô lục soát nhà. Rồi hôm đến 14-09 họ cũng mời để thông báo về hợp, chụp mũ tội là đủ loại vi phạm nhưng những vi phạm đó hoàn toàn không có trong thực tế.

Họ lấy cớ vào nhà để quay phim từ cái màn cửa cho đến cái chiếu, cái bàn họ cũng quay, họ muốn làm gì thì làm, họ làm như căn nhà vô chủ, mục đích là muốn tạo cái tâm lý hoảng sợ để dân chúng không dám đến quan hệ với ông.

Họ đóng chốt công an sát ngay nhà ông để bắt cứ ai ra vô đều ghi số xe để họ tìm đến nhà răn đe, cách ly, họ bao vây, cô lập những hoạt động giữa Mục sư với những tín đồ, giữa các đồng sự với ông, họ xông xáo lục soát bất cứ lúc nào mà không cần lệnh lạc luật pháp gì cả....

Quý vị muốn nghe băng ghi âm về cuộc phỏng vấn Ms Nguyễn Công Chính, xin mời ghé trang mạng www.tdngonluan.com

**Đấu tranh hoà bình,
bất bạo động
Phế bỏ "thần tượng"
Hồ Chí Minh
Giải thể chế độ cộng
sản độc tài**

Tin tức tiếp trang 12

Từ đó, những nỗ lực đấu tranh của Tập Thể Người Việt Tỵ Nạn sẽ được tập trung vào 3 mục tiêu sau đây: (1) Vô hiệu hoá những kế hoạch thao túng tuyên truyền xảo trá của nhà cầm quyền CSVN; (2) Tạo sự chú ý của dư luận quốc tế, đặc biệt là các trung tâm quyền lực, về sự liên tục vi phạm nhân quyền tại Việt Nam; (3) Vận động Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ cũng như Liên Hiệp Cộng Đồng Âu Châu tiếp tục gia tăng áp lực lên bộ máy độc đảng toàn trị, bằng cách duy trì CSVN trong danh sách Các Quốc Gia Cần Quan Tâm Đặc Biệt (CPC). Công tác đặc nhiệm này do Ủy Ban Đặc Nhiệm Vận Động Dân Chủ (UBĐN/VDC/VN), một tập hợp nhiều Cộng Đồng, Đoàn Thể và Chính Đảng Quốc Gia phát động và thực hiện tại những địa phương có đồng người Việt tỵ nạn cư ngụ. UBĐN/VDC/VN sẽ tiến hành vận động lập pháp và hành pháp Hoa Kỳ, và kết thúc bằng cuộc Biểu Dương Nhân Quyền trước Tòa Bạch ốc vào ngày Thứ Sáu 20-10-2006.

Thêm một tờ báo đối lập phát hành ở Việt Nam

Thêm một tờ báo đối lập với đảng Cộng sản Việt Nam xuất hiện trong nước với lập trường phản ánh "suy tư và ước vọng của nhân dân Việt Nam". Vậy là sau tờ Tự Do Ngôn Luận, in ẩn và phát hành khắp cả nước, thời gian qua dư luận còn biết đến tờ Tự Do Dân Chủ ấn bản điện tử (do bị ngăn cản in ẩn và phát hành bình thường) và mới đây nhất là tờ Tổ Quốc ra số đầu tiên vào ngày 15-9 vừa qua, cũng trên mạng điện toán.

50 năm trước, vào ngày 15-9-1956, tập san Nhân Văn Giai Phẩm ra đời đánh dấu sự kiện phản kháng của văn nghệ sĩ miền Bắc. 50 năm sau cái mốc đó, tập san Tổ Quốc chính thức ra đời. Theo Tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang, thuộc nhóm chủ trương, thì việc xuất hiện tờ BNS thông tin và nghị luận Tổ Quốc là do yêu cầu nội tại của đất nước bây giờ. Tờ báo tự nhận thấy trách nhiệm cố gắng hướng tới việc xóa bỏ mọi ngăn cách, hận thù trước đây do chính kiến khác nhau, do ý thức hệ khác nhau, do thành phần giai cấp khác nhau để góp phần vào việc xây dựng một con người VN mới có tri thức về khoa học, về chính trị...

Trong ban biên tập và hội đồng cố vấn có những tên tuổi như ông Nguyễn Minh Cần, cựu đại tá Phạm Quế Dương, cụ Nguyễn Hộ (một lão thành cách mạng từng thành lập Câu Lạc Bộ Kháng Chiến), ông Nguyễn Gia Kiểng (một lý luận gia ở nước ngoài), cựu đại tá Bùi Tín (từng là phó tổng biên tập báo Nhân Dân) luật sư Trần Lâm, cụ Đặng Văn Việt...

Xem tiếp trang 25

Đ giải tỏa hào quang ĐẢNG CỘNG SẢN

+++++LS Nguyễn Hữu Thống+++++

Tiếp theo số trước và hết

STALINE THIẾT LẬP ĐẾ QUỐC SÔ VIẾT: ẢNH HƯỞNG ĐỐI VỚI VN.

Như vậy là từ 1946 đến 1949 tất cả các đế quốc Tây Phương như Anh, Mỹ, Pháp, Hoà Lan đã lần lượt tự giải thể để trả độc lập cho các thuộc địa Á Châu.

Trong khi đó tại Đông Âu, Staline đã thiết lập một đế quốc mới mệnh danh là Đế Quốc Sô Viết bằng cách thôn tính 3 nước Baltic là Lituanie, Lettonie và Estonie. Sau đó, Liên Xô thiết lập “bức màn sắt” tại 7 nước Đông Âu là Ba Lan, Hung Gia Lợi, Tiệp Khắc, Đông Đức, Albanie, Bulgarie, và Roumanie (“Bức màn sắt” là chữ của Churchill). Từ đó, chiến tranh lạnh hay chiến tranh ý thức hệ bộc phát giữa Quốc Tế CS và Thế Giới Dân Chủ.

Các nhà lãnh đạo phe Thế Giới Dân Chủ như Truman, Churchill và De Gaulle nhất quyết không trao Đông Dương cho ĐCSĐD vì họ không muốn Staline mở rộng bức màn sắt từ Đông Âu qua Đông Á.

Riêng tại Việt Nam, De Gaulle cũng nhất quyết không trao Nam Kỳ cho Hồ Chí Minh vì Nguyễn Ái Quốc là cán bộ QTCS phụ trách vùng Đông Nam Á.

Cũng vì vậy mà hồi tháng 12-1945 De Gaulle đã mời cựu hoàng Duy Tân từ đảo Réunion tới Paris thương nghị.

Nhiều tài liệu cho biết De Gaulle đã chấp thuận trên nguyên tắc để Duy Tân về nước đầu năm 1946. Trước đó, hai bên sẽ ký một hiệp ước công nhận Việt Nam là một quốc gia tự do và tự trị trong Liên Bang Đông Dương và trong Liên Hiệp Pháp. Chính phủ Việt Nam sẽ

được toàn quyền quản trị về mặt nội bộ. Tuy nhiên vì lúc này ĐCSĐD đã cướp chính quyền tại Miền Bắc, nên quân đội Pháp còn phải ở lại Việt Nam một thời gian với tư cách là quân đội Liên Hiệp Pháp, để giúp Việt Nam giải quyết các vấn đề an ninh quốc nội (nội loạn) và an ninh quốc ngoại (ngoại xâm). Theo quy chế của tổ chức Liên Hiệp Pháp, giữa Pháp và Việt Nam có nghĩa vụ an ninh hỗ tương. Do đó quân đội Pháp có nghĩa vụ bảo vệ biên cương của Việt Nam, đồng thời cũng là biên cương của Liên Hiệp Pháp.

Rất tiếc là mùa Giáng Sinh 1945 Duy Tân đã tử nạn máy bay trên sa mạc Trung Phi trên đường từ Paris về thăm nhà. Nhiều người cho đây là một vụ phá hoại. Nguyên nhân phi cơ phát hỏa là vì “hết xăng”. Đây là một nguyên nhân hy hữu vì không một phi hành đoàn nào chịu cất cánh nếu máy bay không chứa đủ xăng nhớt.

Việc Duy Tân mất đi là một đại bất hạnh cho Việt Nam cũng như cho Pháp. Vì nếu đầu năm 1946 Duy Tân về nước lập chính phủ quốc gia giành lại tự trị, độc lập và thống nhất cho VN thì chiến tranh Việt Pháp sẽ có cơ tránh được. Hồ Chí Minh sẽ không còn được độc quyền yêu nước và có lẽ chẳng còn ai muốn gia nhập ĐCSĐD nữa (1945 ĐCSĐD chỉ có 5 ngàn đảng viên).

Lúc này Đảng CS Pháp đã thông tri cho Staline và Hồ Chí Minh biết rằng De Gaulle đã có giải pháp quốc gia về VN. Cũng vì vậy, tháng 11-1945, Hồ Chí Minh đã phải giả bộ giải tán ĐCSĐD và vội vã thành lập một chính phủ liên hiệp quốc gia với sự tham gia của Cách Mạng Đồng Minh Hội (với Nguyễn Hải Thần) và Việt Nam Quốc Dân Đảng (với Vũ Hồng Khanh và Nguyễn

Tường Tam) để làm bình phong thương nghị với Pháp.

Ngày 6-3-1946 tại Hà Nội, nhân danh chính phủ liên hiệp, Hồ Chí Minh ký Hiệp Ước Sơ Bộ Sainteny và chấp thuận mọi điều khoản mà De Gaulle đã thỏa thuận với Duy Tân: Việt Nam là một nước tự do và tự trị trong Liên Bang Đông Dương và trong Liên Hiệp Pháp. 15 ngàn quân Pháp được đồn trú tại Bắc Kỳ trong thời hạn 5 năm.

Sau đó hồi tháng 9-1946 tại Paris, Hồ Chí Minh đã đến nhà riêng của Moutet để xin ký Thỏa Ước Tạm Thời (Marius Moutet là đồng chí cũ trước khi Nguyễn Ái Quốc bỏ đảng Xã Hội để gia nhập ĐCS Pháp).

Tuy nhiên mặc dầu lúc này De Gaulle đã từ nhiệm, các nhà lãnh đạo Thế Giới Dân Chủ vẫn nhất quyết không trao Đông Dương cho ĐCSĐD.

Không còn hy vọng cướp chính quyền bằng ngoại giao, Hồ Chí Minh phát động chiến tranh võ trang ngày 19-12-1946.

Bảng hành động gây chiến này, Hồ Chí Minh đã vi phạm Hiệp Ước Sơ Bộ Sainteny và Thỏa Ước Tạm Thời Moutet.

Do đó, 3 tháng sau, ngày 27-3-1947 Hội Đồng Chính Phủ Ramadier cùng Hội Đồng các Chính Đảng Pháp công bố Quyết Nghị về chính sách mới của Pháp tại VN, theo đó Pháp tán thành nguyện vọng chính đáng của nhân dân VN về độc lập và thống nhất.

Điều đáng chú ý là lãnh tụ Cộng Sản Maurice Thorez và lãnh tụ Xã Hội Marius Moutet đã ký tên vào Quyết Nghị này cùng với thủ tướng Ramadier.

Ngoài ra cũng trong năm 1947 tại Liên Hiệp Quốc, Pháp đã chính thức đăng ký 3 nước Đông Dương (Việt Miên Lào) là những quốc gia độc lập.

Như vậy là từ năm 1947 Pháp đã công bố ý định trao trả độc lập và thống nhất cho Việt Nam và đã đăng ký Việt Nam là một quốc gia độc lập tại Liên Hiệp Quốc. (Sở dĩ Việt Nam không được gia nhập LHQ vì gặp sự phản kháng của Liên Xô hành sử quyền phủ quyết.)

Năm 1947, nếu Hồ Chí Minh là người yêu nước, nếu Nguyễn Ái Quốc là nhà ái quốc biết đặt quyền lợi của quốc gia dân tộc lên trên quyền lợi của đảng phái, thì ông ta đã phải lập tức ngưng chiến để cho phe quốc gia có điều kiện hòa đàm và ký kết với Pháp một hiệp ước để giành lại độc lập và thống nhất cho Việt Nam.

Tuy nhiên Hồ Chí Minh không phải là người yêu nước, Nguyễn Ái Quốc không phải là nhà ái quốc nên ông ta vẫn tiếp tục đẩy tới chiến tranh vũ trang để phá vỡ mọi giải pháp độc lập quốc gia.

Mặc dầu vậy các chính phủ Pháp kế tiếp vẫn trung thành với Quyết Nghị của Hội Đồng Chính Phủ và Chính Đảng Pháp năm 1947.

Ngày 7-12-1947 Cao Ủy Bollaert ký Hiệp Ước Sơ Bộ Vịnh Hạ Long với Quốc Trưởng Bảo Đại, để thừa nhận chủ quyền độc lập của Việt Nam. Hiệp Ước Sơ Bộ này được chính thức hóa bởi Hiệp Ước Vịnh Hạ Long ngày 5-6-1948 ký kết giữa Cao Ủy Bollaert và Tướng Nguyễn văn Xuân, Thủ Tướng Chính Phủ Quốc Gia Lâm Thời, với sự bồi trợ của Quốc Trưởng Bảo Đại. Theo Hiệp Ước này Pháp long trọng thừa nhận nền độc lập của Việt Nam và Việt Nam được quyền tự do tiến hành thủ tục để thực hiện nền thống nhất quốc gia chiếu nguyên tắc dân tộc tự quyết.

Và ngày 8-3-1949 tại Điện Elysée (Paris) Tổng Thống Pháp Vincent Auriol, nhân danh Tổng Thống Cộng Hòa Pháp và nhân danh Chủ Tịch Liên Hiệp Pháp, đã ký với Quốc Trưởng Bảo Đại Hiệp Định Elysée công nhận Việt Nam Thống Nhất và Độc Lập trong Liên Hiệp Pháp. (Quy chế Liên Bang Đông Dương đã bị bãi bỏ)

Do Quyết Nghị ngày 23-4-1949, Quốc Hội Nam Kỳ đã giải tán chế độ Nam Kỳ tự trị và sát nhập Nam Phần vào quốc gia Việt Nam độc lập và thống nhất.

Ngày 6-6-1949 Quốc Hội Pháp phê chuẩn Hiệp Định Elysée và chính thức thừa nhận quốc gia Việt Nam độc lập và thống nhất.

Chúng ta không nên có thành kiến cho rằng gia nhập Liên Hiệp

Pháp là vi phạm chủ quyền quốc gia. Vì các nước Ấn Độ, Đại Hội, Canada, Úc Đại Lợi, Tân Tây Lan v.v... cũng là những quốc gia độc lập trong Liên Hiệp Anh.

Về mặt an ninh quốc phòng, nếu năm 1949 Việt Nam không gia nhập Liên Hiệp Pháp thì quân đội viễn chinh Pháp phải rút khỏi Việt Nam (như tại Syrie và Liban năm 1946). Và chỉ trong một tuần lễ (như tại Nam Hàn năm 1950), phe Quốc Tế Cộng Sản sẽ nhuộm đỏ toàn thể bán đảo Đông Dương.

Khách quan mà xét, năm 1949 độc lập trong Liên Hiệp Pháp là giải pháp tối ưu cho Việt Nam. Chúng ta có thể sử dụng các chuyên viên Pháp là những người am hiểu phong tục tập quán, biết rõ dân tình nước ta, lại có những kinh nghiệm về khai thác nông lâm súc, công kỹ nghệ thương mại, xây cất cầu cống, đường sá, sông ngòi, hải cảng, cồn đảo v.v... Ngoài ra họ còn có thể cố vấn chúng ta để xây dựng một nền giáo dục phổ thông, một nền hành chánh hiện đại và một nền tư pháp độc lập để tiến tới tam quyền phân lập và dân chủ pháp trị.

Về mặt phát triển, chúng ta có sẵn thị trường Liên Hiệp Pháp để xuất cảng các hàng hóa và các nông, lâm, khoáng sản v.v... Do đó, năm 1949, độc lập trong Liên Hiệp Pháp là giải pháp tối ưu cho Việt Nam.

Nhưng rồi ĐCSĐD đã đưa dân tộc ta vào con đường chông gai chết chóc trong suốt 40 năm (từ 1949 đến 1989). Đại hạnh của Ấn Độ là có một Gandhi theo chủ nghĩa dân tộc. Đại bất hạnh của Việt Nam là có một Nguyễn Ái Quốc theo chủ nghĩa quốc tế vô sản.

Tổng kết lại, Chiến Tranh Đông Dương Thứ Nhất có thể chia làm 3 giai đoạn: (1) 1946-1947: Chiến tranh giành độc lập. (2) 1947-1949: Hòa đàm và thương nghị. (3) 1949-1954: Chiến tranh ý thức hệ giữa QTCS và Thế Giới Dân Chủ (như Chiến tranh Triều Tiên). Vì từ 1949 Việt Nam đã giành được độc lập nên chiến tranh không phải để giải phóng dân tộc nữa, mà là một phương tiện giúp CS cướp chính quyền.

Chỗ tế nhị là phe Thế Giới Dân Chủ đã được đại diện bởi Liên Hiệp Pháp, một tổ chức sáng lập bởi Cộng Hòa Pháp là một quốc gia bị mang tiếng đã thôn tính Việt Nam làm thuộc địa để khai thác. Hơn nữa năm 1946 Quân Đội Pháp đổ bộ Hải Phòng với tư cách Quân Đội Viễn Chinh. Kể từ 1949 Quân Đội Pháp chiến đấu dưới danh nghĩa Quân Đội Liên Hiệp Pháp tại Đông Dương để bảo vệ biên thùy của Việt Nam. Sự thay đổi danh nghĩa là một vấn đề pháp lý tế nhị mà người dân khó có thể nhận định được.

HIỆP ĐỊNH ĐÌNH CHIẾN GENÈVE 1954 VÀ HIỆP ĐỊNH HÒA BÌNH PARIS 1973.

Chiến Tranh Đông Dương Thứ Nhất kết thúc bởi Hiệp Định Đình Chiến Genève ngày 20-7-1954 (giống như Hiệp Định Đình Chiến Bàn Môn Điếm ngày 27-7-1953 tại Triều Tiên).

Hiệp Định Genève là một hiệp ước thuần túy quân sự có tác dụng “đình chiến và ấn định một giới tuyến quân sự tạm thời”. Tại vùng giới tuyến thuộc quyền kiểm soát của quân đội bên nào thì chính quyền bên ấy phụ trách việc quản trị hành chánh.

Vì là một hiệp ước quân sự, Hiệp Định Genève chỉ mang chữ ký của 2 tướng lãnh đại diện Quân Đội Bắc Việt (là Thiếu Tướng Tạ Quang Bửu) và đại diện Quân Đội Liên Hiệp Pháp tại Đông Dương (là Thiếu Tướng Henri Delteil).

Vì không tham chiến ở Việt Nam nên Hoa Kỳ không ký tên vào Hiệp Định Genève.

Quốc gia Việt Nam cũng không ký. Chiếu Hiệp Định Elysée 1949, Việt Nam là một hội viên liên kết của Liên Hiệp Pháp. Khi có chiến tranh, quân đội Việt Nam và quân đội Pháp sẽ cùng chiến đấu dưới danh nghĩa quân đội Liên Hiệp Pháp. Một Bộ Tham Mưu Hỗn Hợp được thành lập với một tướng lãnh Pháp làm tư lệnh hành quân và một tướng lãnh Việt Nam làm tham mưu trưởng. Vì Hiệp Định Genève là một hiệp ước thuần túy quân sự, nên về phía Liên Hiệp Pháp chỉ cần

có chữ ký của vị tư lệnh hành quân Henri Delteil là đủ.

Ngày hôm sau, 21-7-1954, một Bản Tuyên Ngôn Sau Cùng khuyến cáo hai miền Nam Bắc hiệp thương và tổ chức tổng tuyển cử trong những năm 1955 và 1956. Tuy nhiên tuyên ngôn không phải là hiệp ước. Vì đây chỉ là bản Tuyên Ngôn Ý Định (Déclaration d'Intention) không mang chữ ký của bất cứ phái đoàn nào nên không có giá trị pháp lý (Cũng như các bản Tuyên Ngôn Độc Lập của Bảo Đại ngày 11-3-1945, của Hồ Chí Minh ngày 2-9-1945 và của Sukarno 17-8-1945).

Và lại cũng trong ngày 21-7-1954, ngoại trưởng Quốc Gia Việt Nam Trần Văn Đỗ và trưởng phái đoàn Hoa Kỳ Bedell Smith đã ra tuyên cáo minh thị phản kháng sự áp đặt các giải pháp chính trị trong một hiệp ước quân sự, mà không có sự thỏa thuận của phái đoàn Quốc Gia Việt Nam. (7)

Hiệp Định Đình Chiến Genève, theo danh xưng, chỉ là một bản hiệp ước thuần túy quân sự để quy định giới tuyến quân sự hay ranh giới ngưng bắn: ngưng bắn tại chỗ (đa beo) hay ngưng bắn theo một giới tuyến (vĩ tuyến 38 tại Triều Tiên, vĩ tuyến 17 tại Việt Nam). Nó không áp đặt những giải pháp chính trị. Vấn đề thống nhất Nam Bắc là một vấn đề chính trị thuộc quyền dân tộc tự quyết sẽ do hai quốc gia ấn định sau này (như trường hợp Triều Tiên: sau hơn 50 năm vẫn chưa có giải pháp chính trị). Do đó Việt Nam Cộng Hoà không vi phạm Hiệp Định Genève khi khước từ tổng tuyển cử năm 1956. (8)

Hiệp Định Hòa Bình Paris 1973 trái lại, là một hiệp ước ngoại giao và có tác dụng chính trị. Trước hết về mặt nghi thức nó mang chữ ký của các đại biểu các quốc gia kết ước: Trần Văn Lãm, ngoại trưởng Việt Nam Cộng Hoà. Williams Roger, ngoại trưởng Hoa Kỳ. Nguyễn Duy Trinh, ngoại trưởng Việt Nam Dân Chủ Cộng Hoà và Nguyễn Thị Bình, ngoại trưởng Cộng Hoà Miền Nam Việt Nam

Điều 15 Hiệp Định Hòa Bình Paris quy định rằng “việc thống nhất Việt Nam sẽ được thực hiện

từng bước bằng phương pháp hoà bình trên căn bản thương nghị và thỏa thuận giữa Miền Bắc và Miền Nam, không bên nào cưỡng ép bên nào, không bên nào thôn tính bên nào. Thời gian thống nhất sẽ do Miền Bắc và Miền Nam đồng thỏa thuận” (theo nguyên tắc nhất trí) (9)

Vậy mà 2 năm sau, năm 1975, khi chữ ký của họ còn chưa ráo mực, Bắc Việt phát động chiến tranh võ trang để thôn tính Miền Nam. Hội trường đã nhường chỗ cho chiến trường, thương nghị thỏa thuận đã bị bạo lực cưỡng chế, và phương pháp hòa bình đã bị chiến tranh võ trang xoá bỏ.

Đây là một vi phạm thô bạo Hiệp Định Paris. Luật pháp văn minh của loài người đã bị thay thế bởi luật rừng xanh.

KẾT LUẬN:

Nói tóm lại:

1) Phù nhận chủ nghĩa dân tộc, ĐCSĐĐ đã phạm sai lầm chiến lược khi liên kết với QTCS để đấu tranh bạo động võ trang khiến dân tộc ta phải hy sinh xương máu ròng rã trong 40 năm.

2) ĐCSĐĐ không có công giành độc lập năm 1954 vì Việt Nam đã được độc lập từ 1949 chiếu Hiệp Định Elysée. Hơn nữa, Việt Nam đã được đăng ký tại Liên Hiệp Quốc là một quốc gia độc lập từ 1947.

3) ĐCSĐĐ không có công thống nhất đất nước năm 1975 vì Việt Nam đã được thống nhất năm 1949 khi Quốc Hội Nam Kỳ biểu quyết

giải tán chế độ Nam Kỳ tự trị để sát nhập Nam Phần vào lãnh thổ quốc gia Việt Nam độc lập và thống nhất.

4) Trên bình diện dân tộc, 3 cuộc Chiến Tranh Đông Dương là những cuộc chiến tranh vô ích, vô lý và vô nghĩa.

5) Vì vậy Đảng Cộng Sản không có tư cách và không có tính chính thống để độc quyền lãnh đạo quốc gia từ trước tới nay và từ nay về sau. Và chế độ CS phải được giải thể để cho người dân được quyền mưu cầu hạnh phúc trong một chế độ Dân Chủ Pháp Trị, trong đó các dân quyền và nhân quyền được tôn trọng, kinh tế quốc gia được phát triển và công bằng xã hội được thực thi.

**L.S. Nguyễn Hữu Thống
(Phục Hồi Sự Thật Lịch Sử)
CHÚ THÍCH**

6) *Tự Truyện Gandhi (Trí Hải dịch). Cũng như tại Ấn Độ, phe thực dân hạ cấp tại Đông Dương gồm 20 ngàn người da trắng. Bọn này chống lại cả người Việt yêu nước và người Pháp dân chủ.*

7) *Thế Nguyên: Đông Dương 1945-1973.*

8) *Đề cập đến tổng tuyển cử tại một nước CS chỉ là chuyện khôi hài. Trong hơn 50 năm tại Bắc Việt có bao giờ người công dân được hành sự quyền tự do ứng cử và tự do bầu cử?*

9) *Thế Nguyên, sđd.*

Những tháng của quý 4 năm

CÁI ĐÌNH ỐC

<i>Cái đình ốc không cần sân xuất</i>	<i>Ta cần canh giữ cho kĩ lưỡng</i>
<i>Mua của người, tốt lại chắc ăn</i>	<i>Ngoại bắt nhập, nội xuất không cho</i>
<i>Bắt vào chằng sợ trờn rặng</i>	<i>An ninh ta phải ra trò</i>
<i>Tháo ra, bắt lại những răng vẫn đều</i>	<i>Nhìn quanh phản động ở mô cũng nhiều!</i>
<i>Để thì giờ ta đi dò xét</i>	<i>Vì thế nên không cần đình vít</i>
<i>Nghe người dân chót chét nói hành</i>	<i>Cần cứ mua chưa chết thẳng Tây</i>
<i>Đến ngài lãnh tụ anh minh</i>	<i>Nước ta tiến bộ ai tày</i>
<i>Nên ta phải bố, phải rình ngày đêm!</i>	<i>Nhân dân hạnh phúc, đảng nay càng giàu!</i>
<i>Nhà tên nào cần coi cho kĩ</i>	<i>Sân nhiều rồi bắt ở đâu?!</i>
<i>Thì ta làm cái chót đứng canh</i>	<i>Trông vào ngoại quốc? Thật rầu, khg mua!</i>
<i>Suốt hai mươi bốn giờ thành</i>	<i>Chính vì chất lượng thì thua!</i>
<i>6 người luân chuyển là “anh” như tù!</i>	<i>Chỉ được mỗi cái thì đua rình người!</i>
	<i>Hết như thời đại đười ươi!!!</i>

Xuân Vũ TRẦN ĐÌNH NGỌC

Từ một tờ báo trong nước, có bài: “Việt Nam chưa làm được cái đình vít!”

T RỒNG ĐÁNH XUÔI KÈN THỜI NGƯỢC

Bùi Tín

2006 này, chính quyền Việt nam như bước vào *cuộc thi cuối* để dành lấy chiếc bằng WTO. Về mặt tôn trọng tự do tôn giáo, Quốc hội Mỹ cũng sẽ xét việc bỏ hay không chiếc mũ lừa «CPC» xấu xí, chính quyền Việt nam như anh học trò có hạnh kiểm xấu sắp phải ra trước *hội đồng kỷ luật*.

Để cho mọi việc trôi chảy, lễ ra cung đình Hà Nội phải rất cố gắng và thận trọng, để được đủ điểm cần thiết, tránh những vấp vấp trở ngại.

Quả thật họ đã cố khá nhiều cố gắng. Vài chục bộ luật đã được thông qua, tuy vẫn còn thiếu. Việc lobby tại Quốc hội Mỹ được thực hiện khá ráo riết. Đã thông qua luật phòng chống tham nhũng và việc áp dụng luật đã bắt đầu. Chủ tịch nước mới Nguyễn Minh Triết và thủ tướng mới Nguyễn Tấn Dũng có những tuyên bố khá hăng hái cùng một số việc làm đáng chú ý theo hướng tích cực.

Thế nhưng – đây mới là chuyện cần nói rõ - đang có nhiều biểu hiện **«trống đánh xuôi, kèn thổi ngược»**, và những tiếng kèn ngang ngược inh tai nhức óc đang át đi những tiếng trống đánh xuôi gượng gạo.

Việc trả lại tự do cho người tù chính trị chậm trễ, quá ú ớ kiêu nhỏ giọt chỉ có tác dụng ngược. Việc **đàn áp rất thô bạo** các nhà báo chủ trương ra báo Tự do Dân chủ và dùng internet đang diễn ra hàng ngày, từ Hà Nội qua Huế vào Sài Gòn, đang làm xôn xao dư luận quốc tế và làm giới báo chí thế giới nổi giận. Việc những nhóm công an xông vào đánh đập nhà báo nữ **Trần Khải Thanh Thủy** thành thương tích, lấy đi máy tính và hàng trăm tài liệu, bài viết của chị, cũng như đánh đập các thanh niên **Lê Trí Tuệ, Nguyễn Ngọc Quang, Du Lam và Phạm Bá Hải** một cách rất du côn hiêm hóc, còn vu cáo các

anh buôn ma túy; rồi đâm đá các mục sư **Ngô Hoài Nở** và **Nguyễn Công Chính**... chứng tỏ lãnh đạo của Bộ Công an Hà Nội đã cố chỉ thị cho các tổ chức công an cơ sở làm những việc tàn tệ, thất đức, kiêu côn đồ đối với những thanh niên và tín đồ lương thiện. Các ông Nguyễn Minh Triết, Nguyễn Tấn Dũng, Lê Hồng Anh... không thể nào không biết về những chuyện tày đình chà đạp thân thể những nam, nữ công dân ưu tú của những nhân viên an ninh có vũ khí và đủ phương tiện đi làm công vụ như thế. Các ông phải biết xấu hổ khi để xảy ra; hay các ông đồng lõa, thậm chí là kẻ ra lệnh ?

Đâu rồi, những lời lẽ mỉa dân : **«tôn trọng nhân dân»**, **«lễ độ với dân»**, **«chú ý lắng nghe tiếng nói của người dân»**? Đâu rồi, những dòng chữ trong bộ luật hình sự : **cấm dùng mọi hình thức nhục hình và chửi bới đối với mọi nghi can**. Cái chính quyền này có còn thật là một chính quyền có hiến pháp và luật pháp hay không?

Tôi vừa trao đổi tình hình trên đây với vài nhà báo Pháp và 2 vị cán bộ cấp đại tá làm việc tại bộ nội vụ (an ninh) Pháp. Họ cho rằng những hành động trên là tuyệt đối không thể chấp nhận ở một nước sắp được hội nhập với thế giới văn minh này; càng không thể chấp nhận khi đã vào thế kỷ 21. Những kẻ lộng quyền như thế là phạm pháp, **phải bị truy tố** trước pháp luật, và sau đó **phải bị loại khỏi mọi bộ máy nhà nước**. Lãnh đạo ngành an ninh không thể ngồi yên.

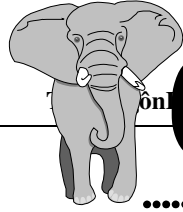
Viên đại tá an ninh Pháp có ý kiến khá mới mẻ đối với tôi; anh cho rằng nếu ở Pháp, các báo sẽ lên tiếng khẩn cấp và theo dõi đến cùng, cho đến khi sự việc được giải quyết trọn vẹn, nghĩa là những **nhân viên công an hung bạo với công dân bị xét xử rõ ràng**, theo

đúng tội. Thêm nữa – đây mới là điều mới - ở Pháp, tổ chức **công đoàn** của công an, của cảnh sát và gia đình của hàng vạn công an viên, cảnh sát viên sẽ lên tiếng chất vấn từ bộ trưởng công an đến thủ tướng chính phủ rằng : họ cho con em vào ngành công an và anh chị em tự nguyện tổ chức công đoàn không phải để cho chính phủ **biến thành những tên hung bạo tàn ác** với dân lành, những kẻ thừa hành mù quáng, mất nhân cách và nhân tính đến vậy. Sau này về gia đình, **chúng sẽ là tai họa** cho xung quanh.

Điều rất kỳ lạ là trong nước có 600 tờ báo các loại mà tất cả đều im re trước những hành động vũ phu diễn ra khắp mọi vùng của công an, dưới cái gậy chỉ huy của đảng ! Mà báo của bộ công an, như tờ **An ninh Thế giới**, thì lại quá bận làm tiền bằng cách khai thác toàn những chuyện giết nhau, lừa nhau, đâm chém, sát phạt nhau, buôn lậu, hút xách, đĩ điếm, dùng bạo lực giật gân nhất nhằm «phục vụ tuổi trẻ», đến mức các nhà giáo dục trong nước phải cấm con em mình mua và đọc báo công an, vì đó là tờ báo «mất dạy nhất», góp phần **đầu độc** cả một thế hệ thanh niên theo hướng buông thả, thú tính và bạo lực. Cán bộ lãnh đạo tờ báo này là đại tá Đặng Vương Hưng, lặn mất tăm hơn 4 tháng nay, khi hiện nguyên hình là một tên lưu manh mặt hạng, bịp bợm và dâm ô siêu đẳng, một vụ động trời được bộ công an giấu kỹ.

Trong nước không ai làm thì đã có ngoài nước. Tôi rất mừng được tin mạng **Đổi Thời** - rất được bà con trong nước tìm đọc - đã công khai yêu cầu bà con nào trong nước bị công an đối xử thô bạo xin hãy thông báo tỷ mỉ cho mạng nội dung sự việc, địa điểm, thời gian, tên tuổi, cấp bậc những kẻ phạm tội để lưu giữ trong **Hồ sơ Nhân quyền**. Đây là việc làm cao đẹp, thuận ý dân, thuận thời đại mới.

Ngân hàng Thế giới WB vừa ra thông báo cho biết mấy tháng nay Việt Nam lại **tụt thêm 6 bậc** (từ 98 xuống 104) về môi trường đầu tư quốc tế. Thủ tướng Hà Lan vừa lên tiếng than phiền rất mạnh mẽ về

CONVOI DÂN CHỦ

.....*Ngô Nhân Dụng*.....

việc chính quyền Hà Nội ngang nhiên can thiệp thô bạo vào mối quan hệ giữa ngân hàng VN với ngân hàng AMRO Hà Lan, để đòi được đền bù hơn 5 triệu đôla, còn bắt giữ và dọa tù, cho đến tử hình, những nhân viên liên quan. Thật là quá quất ! Còn ai dám bỏ tiền vào đầu tư khi sau nụ cười mời mọc là những hàm răng nhọn hoắt công an trị ?

Cho nên để đón chào hơn 20 vị nguyên thủ quốc gia cho thượng đỉnh APEC, cung đình Hà Nội chi hàng trăm triệu đôla cho hội trường, đại lộ, nhà khách lộng lẫy, xe cộ mới tinh, y phục độc đáo, thực phẩm quý hiếm, giải trí lu bù... Mọi thứ sẽ chỉ là *vô duyên*, chỉ là *công cốc* nếu như họ không nhìn thẳng vào sự thật, sửa mình một cách dứt khoát theo hướng *dân chủ thật sự*, tôn trọng *nhân quyền* của dân mình, chấm dứt mọi cảnh *công an trị*, *dân áp thô bạo* những chiến sỹ dân chủ quý hiếm, có trí tuệ và tâm huyết, *những người đi tiên phong thật sự trong hòa nhập với thế giới văn minh*.

Khi Việt nam vào WTO và khi Hà Nội đón Thượng đỉnh APEC, các chiến sỹ dân chủ kiên cường bất khuất phải được đứng ở những vị trí *danh dự* - dù là chỉ trong tâm tưởng - cao đẹp xứng đáng nhất.

Bởi vì: chỉ theo những chính kiến cao đẹp của họ, việc vào WTO và hòa nhập trong APEC mới trọn vẹn, để đem lại *phồn vinh và hạnh phúc thật sự cho toàn đất nước, cho toàn dân ta*.

*Bùi Tín
Paris 10-9-2006.*

Đừng nghe những gì Cộng sản nói! Hãy nhìn những gì Cộng sản làm! Sông có thể cạn, núi có thể mòn, nhưng chân lý ấy không bao giờ thay đổi !!!

Bốn năm trước, Bác Sĩ Phạm Hồng Sơn bị bỏ tù chỉ vì ông dịch một tài liệu có nhan đề “Thế nào là Dân Chủ?” và đưa cho bạn bè coi với nhau. Tài liệu này có trong mạng lưới của bộ ngoại giao nước

Mỹ, ông Phạm Hồng Sơn bị chính quyền Cộng Sản Việt Nam gán cho tội gián điệp! Tòa án cộng sản khi xử ông cũng kết tội gián điệp. Có vẻ như là ông gián điệp này đi dò thám nước Mỹ lấy tài liệu bí mật quốc gia của họ, đem về cho người Việt Nam tha hồ đọc! Gan thật!

Đảng Cộng Sản Việt Nam không “chống Mỹ cứu nước” nữa mà bây giờ lại hết lòng bảo vệ an ninh cho nước Mỹ cho nên họ bắt ông Sơn bỏ tù! Năm nay, họ đem thả ông ra vì sắp đến Tháng Mười Một họ sẽ đón ông Tổng Thống Mỹ George W. Bush sang dự hội nghị APEC, các nước Á Châu và Thái Bình Dương. Chắc để cho chính tay ông Bush trừng trị cái tội của Phạm Hồng Sơn, không phải tội gián điệp thì cũng là tội vi phạm bản quyền của chính phủ Mỹ!

Nhưng Dân Chủ là gì? Định nghĩa là một công việc khá lồi thối, dù chỉ định nghĩa một con voi. Nhà kinh tế học nổi danh John Maynard Keynes (1883-1946) có lần nói: Nếu bảo tôi định nghĩa con voi chắc tôi chịu thua, nhưng cho trông thấy con voi thì tôi biết liền. Nói đúng, nhưng nhiều người suốt đời chưa trông thấy con voi bao giờ, cả bức hình con voi cũng chưa thấy, thì làm sao họ biết “Thế nào là Con Voi?” Nhất là những người đó lại đi nghe các ông thầy bói mắt mờ thì theo kinh nghiệm họ đã sờ thấy! Cứ nghe họ nói dân chúng cũng lừa mắt luôn! Do đó, cũng nên định nghĩa con voi một câu để bà con nghe cho thủng!

Vì thế chúng ta hiểu tại sao ông Phạm Hồng Sơn đi tìm tài liệu bí mật “Dân Chủ là gì” dịch ra cho đồng bào đọc. Chắc vì rất nhiều người cứ nghe nói mà cả đời chưa thấy con voi Dân Chủ nó hình dạng làm sao cả! Ngày xưa tên hiệu nước ta là Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa, trong đó có chữ Dân Chủ. Như vậy người ta lại càng tò mò muốn biết Dân Chủ là gì. Việc ông Phạm

Hồng Sơn dịch một tài liệu cho bà con đọc là có lý.

Vậy con voi Dân Chủ hình dạng thế nào? Bà con mình cứ nghe những người tranh đấu cho Dân Chủ ở nước ta đang nói gì thì biết. Nhà văn Hoàng Tiến, nhà báo Nguyễn Khắc Toàn, nhà giáo Dương Thị Xuân và Luật Sư Nguyễn Văn Đài mới làm một tạp chí lấy tên là Tự Do Dân Chủ. Họ bảo rằng hiến pháp nước Việt Nam năm 1992 viết rằng “Công dân có quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí; có quyền được thông tin...” cho nên họ cứ thản nhiên làm công việc thông tin bằng tờ tạp chí này. Quyền thông tin của họ được hiến pháp bảo đảm kia mà? Nhưng báo chưa ra, họ đã bị công an đến nhà lục soát, tịch thu đủ thứ, những thứ toàn là dụng cụ để thông tin như là máy điện thoại, máy vi tính để vào Internet. Công an tự tiện lấy đi, có khi không làm biên bản nữa. Ông Hoàng Tiến so sánh: “Có khác gì hành động quân ăn cướp không?” Ông Nguyễn Khắc Toàn cho biết công an theo dõi ông 24 trên 24, rình mò chung quanh nhà, ông đi đâu cũng khó, khiến cho ông thấy “nhà tôi ở thực sự là một nhà tù.” Ông Hoàng Tiến kể công an còn yêu cầu ông ký “một cái giấy cam đoan từ nay về sau không sử dụng Internet nữa!” Như vậy là mất tự do! Ông Hoàng Tiến nhắc quý vị công an hãy nhớ câu: “Trên đời ngàn vạn điều cay đắng - Cay đắng nào bằng mất tự do!” Và ông bảo họ: “Của cụ Hồ đấy!”

Trên tạp chí Tự Do Dân Chủ, Bác Sĩ Phạm Hồng Sơn vừa mới ở tù ra đã viết một bài về “Sự lừa dối tiếp diễn” kể từ năm 1954 khi đảng Cộng Sản Việt Nam nắm “mọi quyền lực đã nằm gọn trong tay... thoát khỏi mọi ràng buộc, kiểm chế.” Đảng Cộng Sản làm hai cuộc thanh trừng, tiêu diệt những người có của cải (đầu tở, cải tạo tư sản) và tiêu diệt những người trí thức muốn suy nghĩ độc lập (Nhân Văn Giai Phẩm). Họ “kiểm soát mọi mặt của

đời sống con người.” Và vì “thói cường quyền, độc tài luôn kèm theo căn bệnh nguy hiểm, lừa dối, đạo đức giả” cho nên họ lúc nào cũng phải lừa dối. Ông kết luận “Sự lừa dối đã tiếp diễn suốt 61 năm qua, 61 năm dối lừa của chính quyền CS Việt Nam tính đến ngày 2-09-2006.”

Sự góp mặt của nhiều người tranh đấu cho dân chủ trong tờ tạp chí trên mạng lưới này thật là điều rất khích lệ. Những người lớn tuổi như Hoàng Minh Chính, Hoàng Tiến, những người trẻ như Nguyễn Khắc Toàn, Phạm Hồng Sơn, Nguyễn Văn Đài. Bản tuyên cáo của Khối 8406 cũng được đưa ra, ký tên Linh Mục Nguyễn Văn Lý, Kỹ Sư Đỗ Nam Hải, Cựu Sĩ Quan Trần Anh Kim. Tuyên cáo này coi việc các ông Phạm Hồng Sơn, Mã Văn Bảy được trả tự do là một thắng lợi của các lực lượng dân tộc, dân chủ và nhân quyền. Khối 8406 (ra đời ngày 8-4-2006) cũng nhắc tới nhà báo Nguyễn Vũ Bình đã bị tù biệt giam từ năm 2002 vì bị kết án gián điệp, nguyên do cũng chỉ vì đã “nộp đơn xin thành lập đảng Dân Chủ.”

Ông Nguyễn Vũ Bình lịch sự nên nộp đơn xin lập đảng. Nhưng thật sự có cần xin phép hay không? Đọc bản hiến pháp năm 1992 thì thấy mọi công dân Việt Nam có quyền tự do hội họp và lập hội. Như vậy có lẽ cứ việc lập hội, lập đảng đi có gì mà phải xin phép? Có đạo luật nào cấm người dân lập hội hay không? Cái gì luật lệ không cấm thì sợ gì nữa mà không làm? Người dân cứ việc sử dụng quyền tự do lập hội và hội họp! Quý vị Hòa Thượng Thích Huyền Quang, Thích Quảng Độ, Thượng Tọa Tuệ Sĩ vẫn hoạt động dưới danh nghĩa Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất từ bao nhiêu năm nay, càng bị ngăn cản, bị phá rối và đe dọa, lại càng hoạt động hăng hái. Cũng vậy, tuần trước ở Huế có một đảng mới tuyên bố đã ra đời, lấy tên đảng Thăng Tiến Việt Nam!

Và chúng ta mới biết thêm ở Việt Nam còn một đảng khác là đảng Dân Chủ Nhân Dân, sau khi đọc cái tin ba vị trong đảng này mới bị bắt. Những người thuộc đảng này

chắc cũng nghĩ rằng quyền lập hội, lập đảng là quyền tự do được hiến pháp công nhận, thì họ cứ thi hành quyền của họ. Trong đảng Dân Chủ Nhân Dân có cả những người Việt sống ở nước ngoài, ông Đỗ Thành Công ở San José đang về nước du lịch cũng bị bắt. Điều đó cho thấy người Việt ở trong và ngoài nước đều muốn hưởng quyền tự do dân chủ như nhau và có thể cộng tác với nhau. Hiện nay còn những đảng như đảng Việt Tân, đảng Nhân Dân Hành Động, vân vân, đang sinh hoạt ở cả trong lẫn ngoài nước Việt Nam, và chắc còn nhiều đảng nữa chưa lộ rõ tên.

Có lẽ các đảng nào còn đang hoạt động kín đáo ở trong nước, dù đã xuất hiện ở nước ngoài hay chưa, nên nhân dịp này mà công khai ra mắt cho đồng bào biết mình đang ở đâu, làm gì. Trong bài phỏng vấn dành cho Nhật Báo Người Việt ngày hôm qua, ông Nguyễn Phong thuộc đảng Thăng Tiến Việt Nam nói rằng sở dĩ đảng ông chính thức ra mắt, khai rõ tên tuổi, địa chỉ là để “làm bằng chứng cụ thể cho các đảng dân chủ, phi cộng sản khác mạnh dạn, an tâm cùng xuất hiện;” từ đó có thể liên minh với nhau. Ngày xưa phong trào Công Đoàn Đoàn Kết ở Ba Lan xuất hiện, họ cứ thế ra đời bằng các hoạt động trong giới công nhân, họ đâu có xin phép đảng Cộng Sản Ba Lan bao giờ đâu?

Khi có rất nhiều người, nhiều đảng cùng xuất hiện, cùng đòi dân chủ tự do, người dân Việt Nam sẽ được nghe nói về Dân Chủ, Tự Do nhiều hơn. Dần dần bà con sẽ hiểu thế nào là Dân Chủ. Cứ nghe các ông Đỗ Mười, Phan Văn Khải, Nông Đức Mạnh hô khẩu hiệu Dân Chủ hoài, người ta có thể hoang mang. Bây giờ chỉ cần nghe các ông Phạm Hồng Sơn, Nguyễn Khắc Toàn, Nguyễn Văn Đài, Hoàng Minh Chính lên tiếng yêu cầu đảng Cộng Sản trả lại các quyền tự do dân chủ nào cho nhân dân, người Việt Nam sẽ thấy một bằng liệt kê mô tả hình dạng con voi Dân Chủ rõ hơn, nhiều chi tiết hơn, dù chưa được sống trong chế độ dân chủ thật.

Một người tranh đấu cho Dân Chủ sớm nhất ở Trung Quốc là nhà vũ trụ vật lý học Phương Lê Chi. Đầu thập niên 1980, ông Đặng Tiểu Bình ban ra “Bốn Quyết Tâm” gồm có “Theo con đường xã hội chủ nghĩa, vô sản chuyên chế, Đảng lãnh đạo, và chủ nghĩa Mác-Lênin tư tưởng Mao Trạch Đông.” Năm 1986 Giáo Sư Phương Lê Chi đã nói chuyện trước ba ngàn sinh viên và giáo sư đại học ở Thượng Hải, ông đối lại với “Bốn Quyết Tâm” của ông: Tinh thần khoa học, dân chủ, sáng tạo, và độc lập. Ông còn dám nói bốn quyết tâm của ông là để chống lại “Mê tín, độc tài, bảo thủ, và nô lệ” mà thực chất đó chính là bốn quyết tâm của đảng Cộng Sản Trung Quốc. Khi nói đến hai chữ Dân Chủ, ông Phương Lê Chi nêu lên mấy đặc điểm ngắn gọn. Chúng ta có thể dựa trên bản mô tả Dân Chủ của ông để hình dung được con voi Dân Chủ nó thế nào.

Dân Chủ, Phương Lê Chi nói với thánh chúng bên Trung Quốc, nghĩa là (1) chấp nhận nhiều tư tưởng khác biệt chứ không hề thấy ai chống ý kiến của chính quyền thì tấn công người ta; (2) nghĩa là ngăn chặn nạn tham nhũng bằng công luận, dân được tự do điều tra theo dõi để guồng máy chính quyền phải chịu trách nhiệm với dân; (3) nghĩa là luật pháp bảo vệ quyền khiếu tố của người dân về tất cả các hành động bất công; (4) nghĩa là bảo vệ nhân quyền mà mọi con người trên thế giới đều được hưởng; (5) nghĩa là chính phủ phải chịu trách nhiệm trước nhân dân; (6) nghĩa là không được xét xử dân dựa trên bọn công an mật thám và không trừng phạt người dân dựa trên những mối nghi ngờ; và (7) nghĩa là không coi bất cứ lời nói nào của các lãnh tụ là khuôn vàng thước ngọc, dù các lãnh tụ đó không biết gì hết.

Bảng liệt kê mà Phương Lê Chi nêu ra có thể dùng để kiểm điểm coi một chế độ có dân chủ chút nào hay không. Ở Trung Quốc hồi 1986 cũng như bây giờ, đảng Cộng Sản Trung Quốc vẫn hô hào dân chủ và dân chủ. Ông Phương Lê Chi không ngần ngại bảo rằng đó là một trò “Treo đầu dê bán thịt chó!” Khi

người dân đã được nghe mô tả miếng thịt dê ăn mùi vị nó thế nào, chắc họ không lầm mà cứ ăn thịt chó mãi!

Ở Việt Nam, những người tranh đấu cho Dân Chủ đang làm công việc mô tả hình ảnh con voi Dân Chủ cho đồng bào nghe mà biết. Cứ nhìn vào bản danh sách các quyền tự do họ đang đòi đảng Cộng Sản phải trả lại cho dân, đồng bào có thể hiểu đại khái khi nào thì một chế độ được coi là dân chủ. Muốn vậy, nước ta nên có càng nhiều đảng, nhiều hội ra đời, cùng tranh đấu cho Dân Chủ thì càng tốt. Dù không lập đảng vì không thích chính trị, đồng bào vẫn có thể lập ra các hội từ thiện, các hội văn hóa, các đoàn thể thao, văn văn. Đó là một quyền tự do hiến định mà! Bà con cứ tập hợp nhau và tự do sinh hoạt, miễn không vi phạm các điều luật pháp cấm, không làm trái phong tục, không làm hại đến ai. Mỗi nhóm cứ cho mình quyền sống tự do, sống hợp pháp và lương thiện, cứ tập hợp mà hoạt động, như vậy cũng là góp phần xây dựng Dân Chủ Tự Do cho đất nước rồi. “Đạo hành chi, nhi thành.” Dân Chủ không phải là một thang thuốc do ông lang nào viết ra cả. Chính mỗi người mình đòi quyền sống tự do, cứ thế dân mình sẽ tạo ra một đất nước Dân Chủ.

Ngô Nhân Dụng
12-09-2006

Ngày 22-8-2006, Khối 8406 đã công bố “Tiến trình Dân chủ Hóa Việt Nam” gồm 4 Giai đoạn và 8 Bước. Được biết Khối 8406 là tập hợp gồm nhiều thành phần và đủ mọi tầng lớp công dân Việt Nam, những người thao thức về tương lai cho một nước Việt Nam Tự do Dân chủ phù hợp với đà tiến của văn minh nhân loại trong thời đại mới. Tiến trình Dân chủ hóa mà Khối 8406 đưa ra trong Giai đoạn II như một thúc đẩy đầy cam go mà toàn dân Việt Nam phải thực hiện dưới bạo lực của bạo quyền cộng sản Việt Nam. Đó là sự Phục hoạt, Thành lập và Phát triển các Chính đảng Dân chủ không cộng sản. Giai đoạn II này gồm Bước 3 và 4, được nêu cụ thể như sau:

Bước 3: Không kể các Chính đảng Dân chủ phi cộng sản đã âm thầm hoạt động ngay tại Việt Nam, sự lớn mạnh của phong trào đấu tranh cho nhân quyền, dân quyền dân chủ trong Nước và sự ra đời của Khối 8406 đã thúc đẩy một số các Đảng Dân chủ phi cộng sản phục hoạt và các Đảng Dân chủ phi cộng sản khác lần lượt công khai xuất hiện với trụ sở, văn phòng, cơ quan ngôn luận và các phương tiện truyền thông đại chúng bình thường khác.

Bước 4: Các Chính đảng phục hoạt và các Chính đảng mới được lập đưa ra Cương lĩnh, đường lối, mục tiêu của mình trước Quốc dân, thu phục thành Quân chúng ủng hộ, kết nạp đảng viên, gây dựng cơ sở, phát triển và kiện toàn tổ chức...

Ngày 8-9-2006 (tròn 5 tháng sau khi Bản Tuyên ngôn Tự do cho Việt Nam năm 2006 của Khối 8406 ra đời, và trước tình trạng các nhà tranh đấu trong nước nhất là các vị tham gia Khối 8406 đang bị sách nhiễu, quấy rối, gây khó khăn đủ mọi hình thức), để đánh dấu thời điểm mang tính lịch sử này, các nhà tranh đấu cho một Việt Nam tự do đã phát động việc thực hiện kế hoạch Dân chủ hóa Việt Nam do Khối 8406 đưa ra. Đó là một số nhân sĩ yêu chuộng tự do đã công bố tự thành lập Đảng Thăng Tiến Việt Nam, có trụ sở tạm thời được đóng tại đất Thần Kinh Huế. Ngày 8-9 Đảng Thăng Tiến Việt Nam đã đưa ra Bản Cương Lĩnh với Mục Tiêu - Nền

an đầy man rợ để bóc lột và đàn áp nhân dân.

Để cứu vãn tình trạng suy thoái hiện nay và để tiến tới việc xây dựng một đất nước Tự do Dân chủ, Đảng Thăng Tiến Việt Nam đã đưa ra 7 Mục tiêu, trong đó Mục tiêu 1 hoàn toàn đối lập với đảng cộng sản Việt Nam. Đó là: *Thăng tiến Tổ quốc Việt Nam về các phương diện kinh tế, chính trị, xã hội, văn hóa, tâm linh để Dân tộc được sống trong một Đất nước hoà bình, độc lập, tự do, xã hội đạo đức, văn minh, Quốc dân thịnh vượng, hạnh phúc.*

Đây là mục tiêu quan trọng, hướng đến việc mưu cầu hạnh phúc cho toàn dân. Nhìn lại 31 năm qua, khi đất nước không còn chiến tranh nữa, đảng cộng sản Việt Nam đã chẳng làm cho xứ sở được thăng tiến mà còn làm tự hậu về mọi mặt. Về kinh tế, sau hơn 20 năm đổi mới, nhiều nguồn tài chánh nằm ngoài đổ vào Việt Nam: từ viện trợ nhân đạo, quỹ phát triển xây dựng đất nước đến tiền bạc của đồng bào hải ngoại gửi về (mà trong những năm gần đây lên đến 4 tỷ Mỹ kim mỗi năm). Thế nhưng người dân vẫn nghèo, vẫn ôm khăn gói đi khiêu kiện về những bóc lột, những bất công khi đất nhà của họ bị chiếm đoạt, khiến họ phải trở thành những kẻ sống không một mảnh đất dung thân. Về chính trị, xã hội, văn hoá, đảng cộng sản Việt Nam đã bắt người dân phải làm nô lệ cho chủ nghĩa cộng sản, buộc dân quan niệm:

Đảng THĂNG TIẾN VIỆT NAM ra đời phát động tiến trình Dân chủ hóa

.....*Nguyễn An Quý*.....

Tầng - Đường Lối và Các Giai đoạn Hoạt động Đấu tranh, để Quân chúng thấy rõ sự ích lợi cần thiết của Đảng Thăng Tiến trong việc góp phần vào cuộc đấu tranh chung cho một Việt Nam tự do. Khi công bố thành lập Đảng với Bản Cương Lĩnh rõ ràng, Ban Đại diện đã thể hiện tính tự chủ với ý chí sắt đá, đã quyết tâm tự thành lập vì hoàn toàn tin tưởng vào lý tưởng tự do tất thắng, căn cứ vào tình trạng suy thoái của xã hội Việt Nam hiện nay, cũng như tình cảnh cuộc sống của người dân luôn bị đe dọa bởi đảng độc tài cai trị, một Nhà nước luôn luôn dùng hệ thống công

yêu nước tất phải yêu chủ nghĩa xã hội. Quyền tham chính của người dân bị o ép theo kiểu đảng cử dân bầu. Văn hoá thì nhồi nhét chủ nghĩa Mác-Lê lỗi thời và phi nhân bản. Tất cả đã tạo nên một xã hội ngày càng suy thoái. Nhất là Nhà nước Việt Nam không tôn trọng mặt tâm linh vì theo chủ nghĩa vô thần, khiến người dân có đạo đã phải hứng chịu nhiều cảnh dã man, độc ác không còn mang tính người của hệ thống công an trị, vốn xảy ra thường xuyên trên đất nước Việt Nam trong những cuộc tra tấn, hỏi cung để quy chụp tội. Mục tiêu 7 cũng hoàn toàn đối lập với đảng cộng sản Việt Nam, đó là: *Bảo vệ chủ*

quyền, toàn vẹn lãnh thổ và quyền lợi của Dân tộc và Tổ quốc Việt Nam trước Quốc tế. Đây là nghĩa vụ hàng đầu của một Chính phủ khi nắm giữ trách nhiệm điều hành Quốc gia. Nghĩa vụ này không tìm thấy ở Chính phủ Việt Nam cộng sản, qua các Hiệp định nhượng đất nhượng biển mà Bắc bộ Phủ đã ký kết với Trung cộng năm 1999 và 2000. Nhà nước cộng sản Việt Nam luôn luôn đặt quyền lợi của đảng lên trên quyền lợi của Dân tộc cũng như Tổ quốc, nên đã đưa đất nước Việt Nam vào quỹ đạo Đệ tam Quốc tế cộng sản, bắt toàn dân Việt Nam phải cúi đầu làm nô lệ và phục vụ cho chủ nghĩa cộng sản. Cái gọi là “cởi trói, mở cửa” cũng chỉ để củng cố và bảo vệ đảng ngày một

thêm vững mạnh, còn đời sống của dân bị coi như cỏ rác.

Song song với các mục tiêu trong Cương lĩnh đảng, đảng Thăng Tiến cũng đưa ra các Nền tảng. Đó là các học thuyết nhân bản về xã hội, kinh tế; các Tuyên ngôn và Công ước Quốc tế; các giá trị tín ngưỡng, tôn giáo; văn hoá truyền thống của Dân tộc; khát vọng của toàn dân về công bằng nhân ái, nhất là ba Văn kiện cơ bản của Khối 8406: *Tuyên ngôn Tự do Dân chủ cho Việt Nam năm 2006 ngày 8-4-2006; 10 điều kiện bầu cử Quốc hội ngày 20-6-2006; Tiến trình dân chủ hóa Việt Nam ngày 22-8-2000*. Đây là những vấn đề cốt lõi trong công cuộc đấu tranh giải thể chế độ cộng sản để đưa đất nước

Việt Nam tiến đến nền Tự do Dân chủ.

Các Mục tiêu cũng như Nền tảng trong Cương lĩnh do đảng Thăng Tiến đưa ra thật quá rõ ràng. Những ai yêu chuộng tự do đang tìm kiếm chọn lựa có thể tin tưởng mà gia nhập, quy tụ thành một lực lượng tranh đấu để đưa đất nước đến con đường Tự do Dân chủ, phù hợp với nguyện vọng của Dân tộc Việt Nam.

Sự ra đời của Đảng Thăng Tiến Việt Nam là một quyết tâm lớn lao của những người yêu chuộng tự do, là ngọn lửa bùng lên đốt sạch bạo quyền, là sự liên kết với sức mạnh quần chúng để biến nguyên lý Chính Thắng Tà thành hiện thực.

Để kết luận, xin mượn lời của Khối 8406 khi lên tiếng ủng hộ Liên Minh các lực lượng đấu tranh cho Tự do, Dân chủ và Nhân quyền tại Việt Nam viết ngày 10-9-2006: “...*Chúng tôi nhận thấy Quốc Dân Việt Nam không nên ngồi tiếp tục ngồi yên nhìn giặc nội xâm kia tàn phá Quê hương thêm được nữa ! Đã đến lúc Dân Tộc Việt Nam cần phải đứng cầm liên kết cùng nhau vùng lên, quyết đập tan mọi thứ gông cùm, xiềng xích do cái bóng ma của Chủ nghĩa cộng sản đang đè nặng lên Dân tộc chúng ta từ hơn 60 năm dài !*”

Hy vọng rằng toàn Dân Việt Nam sẽ phá tan được sự sợ hãi, các đảng phái không cộng sản sẽ lần lượt được thành lập để cùng nhau tiến tới việc hình thành thành **Liên Minh Các Lực lượng Dân tộc, Dân chủ và Nhân quyền Việt Nam** hầu cứu đất nước ra khỏi xiềng xích cộng sản./.

“Ai có tai thì nghe!” (Kinh Thánh Mát-thêu 13,9...) nghĩa là “Ai hiểu được thì hiểu!”

Cháy nhà

Một khu phố nọ gồm những căn nhà xây san sát nhau bị cháy. Cháy lan từ nhà này sang nhà khác. Người có nhà đang cháy thì than van kêu khóc thảm thiết vì mất nhà mất cửa. Người có nhà chưa cháy thì lo khuôn vác đồ đạc ra khỏi nhà. Một số người thiện nguyện lo săn sóc những người bị phỏng, bị thương vì cháy. Chỉ một số rất ít người nghĩ đến việc dập tắt đám cháy, và họ đã dùng tất cả những cách thô thiển trong tầm tay hạn hẹp của họ để dập tắt đám cháy. Nhưng điều rất ngược đời là những người lo chuyện dập tắt đám cháy đa số lại là những ông già bà cả không

CÁC NỮ KIỆT THỜI ĐẠI

*Trần Khải Thanh Thủy Chị chẳng có Phép Thần
Để cứu Dân cứu Nước khỏi gian truân
Nhưng Chị có tấm lòng và ngòi bút
Chép xuống nhiều ngàn trang giấy gửi đi*

*Nóng bỏng thêm tên tuổi hai Nữ kiệt
Nữ Luật Sư, Chị Lê Thị Công Nhân
Phát Ngôn Viên của Tân Đảng Thăng Tiến
Hoàng Thị Anh Đào, Chị Một Nữ Sinh Viên*

*Trọng trách Chị là Thư Ký Tân Đảng
Bị Công An luôn rình rập sẵn lòng
Họ bôi nhọ ...tư cách Chị Kiều hùng
Và lôi cuốn Chị rút tên khỏi Đảng*

*Chúng tha hồ hành hạ... đóng kín cửa
Cả Thế giới hẳn sửng sốt bàng hoàng
Nền Tư Pháp của Việt Cộng bùn nhơ
“Phản các Chị với chúng tôi va chạm*

*Tránh tai mắt nhân dân họ nghe thấy
Buộc các Chị theo chúng tôi đến Phường”
Bọn giặc Cộng , giặc nội xâm chưa từng
Trong Lịch Sử của Việt Nam Dân Tộc*

*Quốc Gia lưu vong ! Thất Phu hữu trách
Các bàn tay dững mãnh Gái ĐÀO TƠ
Phần Trai HÙNG đang e ngại chần chờ
Để nhân dân tôi mọi Hồ - Mao – Mác*

*Hành động các Chị biết lắm nỗi nguy khôn
Ta thán phục lòng kiên cường các Chị
Coi nguy hiểm tính mạng không là chi
Gái Việt Nam, Thuyền Quyên...! Tôi hãnh diện ...*

Cao Trí Dũng

Một số ngụ ngôn

Thời Cộng sản

Nguyễn Chính Kết

còn bao nhiêu sức lực, những phụ nữ chân yếu tay mềm, những đứa trẻ chưa có kinh nghiệm...

Còn những chàng thanh niên lực lưỡng, thậm chí rất lực lưỡng, thì lại chỉ lo khuôn vác đồ đạc hoặc săn sóc những nạn nhân bị phỏng. Có những chàng nhìn đám cháy như kẻ bàng quang. Một số còn đi “hồi cửa” những nhà sắp cháy... Một số chàng đã không làm gì lại còn bình phẩm những người chữa cháy: “Chân yếu tay mềm thế kia mà cũng đòi chữa cháy!”. Có chàng lại còn trách những người chữa cháy, nhất là khi họ bị phỏng hay bị thương nặng vì làm việc ấy: “Thật dại dột! Không biết lượng sức mình!” Hoặc phê bình: “Mấy người này ngu quá, không biết cách chữa cháy! Đáng lẽ phải làm thế này mà họ lại làm thế kia.” Khi bị trách tại sao không chịu chữa cháy, có những chàng nói: “Cháy to quá chữa làm sao được! Thôi cứ chờ lính cứu hỏa đến chữa! Thế nào rồi cũng đến lúc đám cháy chấm dứt thôi! Bây giờ chưa tới lúc ấy! Phải biết chờ đợi!” Nói đến lính cứu hỏa, nhưng chẳng ai trong họ nghĩ đến chuyện gọi điện cầu cứu xe cứu hỏa cả. Khả nhiều chàng nói: “Tôi còn phải lo biết bao nhiêu chuyện khác, lại phải lo cứu lấy đồ đạc cho nhà tôi và nhà anh chị em tôi nữa!” Hoặc “Tôi sợ lắm! Tôi cứu hỏa nhờ có thế nào thì ai nuôi vợ con tôi đây?” Một vài chàng nói: “Công việc chính của tôi là lo về tâm linh, nâng cao trình độ trí thức cho mọi người, chữa cháy đâu phải là việc của tôi!” Cũng có người nói: “Công việc của tôi là chạy xe ôm, là buôn bán, là xây nhà..., chữa cháy đâu phải là việc của tôi!”

Vì thế, đám cháy cứ tiếp tục tràn lan, và số người than van kêu khóc, số nạn nhân bị phỏng, bị thương, số người lo săn sóc người bị phỏng, và số người khuôn vác đồ đạc cứ ngày càng tăng lên, tăng lên mãi. Vì thế, không ai biết đám cháy đến bao giờ

mới kết thúc. Tuy nhiên, phải công nhận rằng những người chữa cháy, tuy già cả hoặc chân yếu tay mềm, cũng làm cho ngọn lửa bớt hung hãn hơn, và tốc độ cháy cũng giảm đi, nhờ đó khá nhiều nhà đã thoát được thân hỏa trước khi xe cứu hỏa tới quá trễ.

Một kho vũ khí được khám phá

Một đảo nhỏ nọ ở giữa biển, trên đó có một làng cũng nhỏ. Dân chúng trong làng xưa nay vẫn sống trong cảnh thanh bình, nên chính quyền cũng lơ là việc quản lý dân. Trong làng có một ngôi chùa, một nhà thờ Công Giáo và một nhà nguyện Tin Lành, dân làng luôn giữ được tâm trạng yên ổn, chất phác, hiền lành nhờ những vị lãnh đạo tinh thần này. Cuộc sống trong làng đang thật thanh bình, bỗng nhiên nổi lên một bọn cướp làm dân tình khốn khổ, bất an một thời gian. Sự việc xảy ra thế này:

Một hôm, có một dân làng nọ đi vào khu rừng cạnh làng để đốn củi. Tình cờ anh khám phá ra một hầm bí mật thông đến một kho vũ khí. Anh cảm thấy có trách nhiệm về việc khám phá này, nên về báo ngay cho vị cao tăng trụ trì ngôi chùa trong làng. Ông là người mà anh tín nhiệm và hay bàn hỏi nhất. Vị tăng nói: “Vũ khí là thứ giết người, mà tôi là người tu hành, đâu bao giờ tôi muốn giết hay làm hại ai, tôi đâu dùng vũ khí ấy làm gì?”. Thất vọng vì câu trả lời ấy, anh liền đến báo cho vị linh mục và vị mục sư trong làng. Hai vị này cũng trả lời tương tự. Anh có đến báo cho chính quyền trong làng thì họ cũng làm ngơ. Chuyện bí mật ấy lâu ngày cũng xì ra, nhiều người biết những cũng chẳng quan tâm, vì chẳng ai thấy cần đến thứ vũ khí ấy làm gì.

Tập thể nào cũng có những người tốt và những người ít tốt hơn. Trong làng thanh thản vẫn có một

vài vụ trộm do những người ít tốt này gây ra. Đang khi mọi người chẳng quan tâm gì đến kho vũ khí ấy, thì những người ít tốt này lại rất quan tâm, và họ âm thầm tìm cho ra cái hầm bí mật ấy. Cuối cùng họ đã tìm ra. Thế rồi lương tâm họ đã không thắng nổi những cảm dỗ đến với họ... Chẳng bao lâu, trong làng bắt đầu xảy ra những vụ cướp bóc có vũ khí. Rất nhiều nhà chẳng những bị cướp hết của cải mà còn có người bị giết hay bị trọng thương... Cảnh thanh bình trong làng kể từ đó không còn nữa. Dân làng suốt nhiều năm phải sống trong lo sợ vì nạn cướp.

Trách nhiệm này thuộc về ai?

Nguồn nước bị ô nhiễm

Cả một vùng lớn hai bên dòng sông nọ mấy năm nay bị khốn khổ do nước sông bị ô nhiễm. Nhiều người bị bệnh và chết vì uống nước ấy. Cây cối, lúa bắp, mùa màng cũng bị nhiễm chất độc. Thấy tình trạng thiệt hại nghiêm trọng như thế, chính quyền địa phương liền đề ra những dự án: nào là thuê các kỹ sư hóa chất đến phân tích xem nước sông bị nhiễm những chất độc nào để tìm cách xử lý; nào là thiết lập những nhà máy lọc nước với kinh phí hàng chục tỉ đồng để cung cấp nước uống và nước tưới cho dân; nào là in sách, in báo, vận dụng đủ mọi phương tiện truyền thông để hô hào và giáo dục dân chúng uống nước sạch, chế tạo nước sạch, biết cách phòng ngừa dịch bệnh, v.v... và v.v...

Có mấy sinh viên trong vùng đề nghị: cần phải điều tra xem nguyên nhân nước bị ô nhiễm là do đâu, chỉ cần giải quyết nguyên nhân ấy là xong, nhưng chẳng mấy ai thèm để ý đến ý kiến ấy. Tất cả đều mãi miết lo chuyện xử lý nước ô nhiễm. Thấy thế, các sinh viên này bèn vì lợi ích của cả vùng, hy sinh bỏ tiền túi ra để đích thân đi điều tra. Kết quả cuộc điều tra là trên thượng nguồn, cách đó khoảng mấy trăm cây số, có một nhà máy hóa chất rất lớn xả chất thải bừa bãi ra sông, nên toàn bộ khúc sông từ đó chảy ra biển đều bị ô nhiễm. Các em đề nghị với mọi người rằng phải yêu cầu chính

quyền cầm nhà máy đó thải chất độc ra sông, và cần xử lý nghiêm khắc nếu họ tiếp tục sai phạm. Như vậy chẳng cần phải tốn quá nhiều tiền cho việc xử lý nước nữa. Nhưng những cái đầu rất lớn kia chẳng có đầu nào thềm nghe. Ngay cả chính quyền cũng không muốn động chạm đến cái nhà máy gây tai hại ấy, vì chủ của nhà máy này là ... “ông tổ” của nhiều người trong chính quyền!

Thay lời giải thích

Hai người bạn nói chuyện với nhau.

A- Xưa nay nước mình có cả giặc ngoại xâm lẫn nội xâm. Hiện nay giặc nội xâm là chủ yếu. Người ta nói: “Giặc đến nhà, đàn bà phải đánh”. Đàn bà ngày xưa thường chỉ phải lo việc nhà, nhưng khi giặc đến thì cũng có trách nhiệm phải ra tay chống giặc, huống gì những bậc trí thức, những bậc đang nắm quyền bính trong tay, những người có tiếng nói gây ảnh hưởng lớn lao, v.v...

B- Nhưng thời này thì khác, anh ạ! Có một số trí thức, khoa bảng, có ảnh hưởng lớn lao trên quần chúng, có tiếng nói rất ảnh hưởng, nhưng họ được miễn trách nhiệm này!

A- Anh nói sao? Đàn bà mà còn có trách nhiệm, huống gì những vị ấy!? Những vị ấy là những vị nào vậy?

B- Tôi nói thật đấy! Chúng ta phải tha trách nhiệm cho những tầng lớp đang có những trách nhiệm về tôn giáo, do luật của tôn giáo đầu chấp nhận cho họ đánh giặc, vì đánh giặc là làm chính trị! Luật tôn giáo không cho phép làm chính trị, anh ạ! Họ đã có trách nhiệm về tâm linh trên mọi người, mà trách nhiệm về tâm linh là trách nhiệm cao cả nhất rồi, trên cả việc đánh giặc cứu nước nữa kia đấy!

A- Tôi tưởng rằng tôn giáo nào cũng dạy người ta yêu thương, giúp đỡ và cứu giúp lẫn nhau. Cá nhân đau khổ hay gặp nguy hiểm mà còn phải cứu, huống gì cả một quốc gia, một dân tộc đang khốn khổ, bị áp bức mà mình lại không cứu giúp.

B- Đúng thế. Cứu người khi họ đau khổ hay nguy hiểm là bổn phận của mọi người, tôn giáo nào cũng dạy như vậy. Nhưng khổ nỗi cứu nước tức là làm chính trị, nên các tầng lớp không được cứu. Theo luật tôn giáo, họ chỉ được cứu cá nhân hay tập thể nào đó thôi, chứ cứu đất nước hay đánh giặc, nhất là giặc nội xâm như hiện nay là làm chính trị, họ không được phép làm.

A- Lạ nhỉ, dường như có cái gì đó không ổn về mặt lý luận. Như vậy việc cứu nước chỉ dành cho đám dân ngoài đời thôi, còn giới tầng lớp, dù có uy tín và có tiếng nói ảnh hưởng lớn lao, thì được miễn trừ, phải không?

B- Đúng vậy!

A- Thế à! Tôi nhất lắm! Tôi sợ phải đánh giặc lắm, nhất là giặc nội xâm như hiện nay, vì nó rất nguy hiểm! Chắc tôi cũng phải làm tăng lữ cho đỡ mệt! Tôi đã có trách nhiệm đối với cha mẹ, vợ con, gia đình, lại còn trách nhiệm với nghề nghiệp, với công ty tôi đang làm, rồi với xã hội (nào là đám cưới, đám tang, giỗ chạp, đủ thứ)... Bấy nhiêu thứ trách nhiệm đã làm tôi oằn cả cổ, khom cả lưng rồi. Nay lại thêm trách nhiệm đánh giặc nữa, thật khổ và nguy hiểm, tôi gánh không nổi! Thế thì tôi phải tìm cách tránh cho được cái trách nhiệm nguy hiểm ấy mới được!

B- Sáng kiến của anh cũng hay đấy! Tôi cũng ngán chuyện đánh giặc quá, thế mà tôi nghĩ không ra!

...

Tin tức tiếp trang 15 Những cuộc biểu tình bảo vệ các nhà đấu tranh cho Tự do dân chủ trong nước

Trong 2 ngày 16 và 17-9-06 vừa qua, đồng loạt trên khắp thế giới, nơi nào có người Việt Nam tỵ nạn là có những cuộc biểu tình để ủng hộ và bênh vực các nhà đấu tranh quốc nội đang bị Cộng sản đàn áp.

Úc: Tại Adelaide, lúc 11g ngày 16, một cuộc xuống đường đã được tổ chức nơi tiền đình Quốc Hội Nam Úc để biểu dương tinh thần đoàn kết, yểm trợ cho các nhà đối kháng trong nước, cũng như để trình bày cho người dân Úc biết được chính quyền CSVN là một chính phủ độc tài. Cuộc biểu tình này đã do Việt Nam Canh Tân Cách Mạng Đảng đứng ra phối hợp với Cộng Đồng Người Việt Tự Do Nam

Úc. Tại Melbourne, đồng bào đã xuống đường xin chữ ký, phát truyền đơn và triển lãm hình ảnh các nhà đấu tranh dân chủ cũng như hình ảnh dân khiếu kiện. Tại Perth (Tây Úc), nhóm Yểm Trợ Khối 8406 đã tổ chức một buổi hội thảo tại Trụ sở Cộng đồng Người Việt Tự Do Tây Úc vào lúc 13g Chủ Nhật 17, với mục đích đề ra những phương thức bảo vệ hữu hiệu các nhà đấu tranh Dân Chủ. Để sửa soạn cho buổi hội thảo này, nhóm Yểm Trợ đã in trên 500 tờ truyền đơn, kèm theo những tờ báo Việt Ngữ, nhằm mục đích đánh động sự chú ý của đồng bào, bằng những mục tiêu chính của Khối 8406 đề ra trong bản Tuyên Ngôn Tự Do Dân Chủ cho Việt Nam.

Nhật: Cộng đồng người Việt đã tiến hành một cuộc biểu tình vào lúc 11g ngày 17 trước sứ quán Việt cộng ở Tokyo. Đoàn biểu tình dẫn đầu với cờ vàng ba sọc đỏ và biểu ngữ đòi hỏi chính quyền cộng sản Hà Nội phải tôn trọng nhân quyền và tự do tôn giáo cho người dân Việt Nam. Mọi người đã hô to các khẩu hiệu "Đả đảo cộng sản Việt Nam", "Đả đảo tên Thủ tướng công an Nguyễn Tấn Dũng", "Đả đảo tên Tổng bí thư Nông Đức Mạnh", "Chính quyền Hà Nội phải tôn trọng nhân quyền và tự do tôn giáo".

Xem tiếp trang 28

Thưa Quý Vị Lãnh Đạo các Cộng Đồng, Đoàn Thể, Chính Đảng, Quý Cơ Quan Tuyên Thông, Báo Chí, Quý Đồng Hương và Các Bạn Thanh Niên, Sinh Viên, Học Sinh thân mến. Xin quý vị và các bạn vui lòng bớt chút thì giờ đọc hết từng chữ, từng dòng tài liệu này.

Đọc để biết tội ác tày trời, phản dân hại nước của Đảng Cộng Sản Việt Nam và đặc biệt là của chính Hồ Chí Minh. Đọc để không bao giờ còn tin vào huyền thoại chống ngoại xâm, cứu nước của CS và của Hồ Chí Minh nữa. Đọc để biết CS Việt Nam tàn ác với chính dân tộc mình, chính cha mẹ, anh em ruột thịt, hàng xóm láng giềng của mình, với các đại ân nhân đã cứu mạng mình... hơn cả quân Tàu xâm lăng, quân Pháp thực dân và quân phiệt Nhật.

Đọc để thấy những kinh hoàng, chết chóc của Tết Mậu Thân 1968, của Đại Lộ Kinh Hoàng 1972, của cuộc di tản hỗn loạn 1975 đều không thể sánh với những kinh hoàng chết chóc bao trùm toàn thể Miền Bắc trong ba năm 1953-1956.

Xin đừng quên NỬA THẾ KỶ TRƯỚC

Nguyễn Minh Cần

Đọc để biết CS và Hồ chí Minh chưa bao giờ thành tâm sám hối tội ác của chúng. Đọc để thận trọng, đừng vội tin những lời "tự phê" của một vài cựu lãnh tụ CS...

Đọc để hiểu tâm tình của Nguyễn Minh Cần, một cựu Đảng Viên CS đã hoàn toàn dứt khoát với quá khứ và không muốn bất cứ một ai trên thế gian này còn làm lẫn, mơ hồ về CSVN và Hồ Chí Minh nữa. Xin vui lòng phổ biến rộng rãi tài liệu này bằng mọi phương tiện và gửi về VN càng nhiều càng tốt.

Xin chân thành cảm tạ quý vị và các bạn.

Boston, ngày 31-1-2006

Kính thư, Bác sĩ Vũ Linh Huy,

Có thể bạn đọc sẽ trách tôi: trong dịp đầu năm mà nhắc đến chuyện quá buồn. Xin các bạn lượng thứ cho! Nhưng chuyện này không thể không nói đến! Nó cũng khủng khiếp không kém gì chuyện Tết Mậu Thân (1968). Vậy mà chuyện Tết Mậu Thân chúng ta vẫn phải đành lòng nhắc đến trong dịp Tết cơ mà!

Cần phải nhắc đến các tấn bi kịch, các thảm họa dân tộc đã qua và hiện đang còn đang tiếp diễn dưới nền chuyên chính của Đảng cộng sản Việt Nam (ĐCSVN), để mọi người yêu nước thương dân thấp một nén hương cho vong linh biết bao người vô tội đã ngã xuống, để tưởng nhớ đến bao nhiêu người oan ức đã chịu những cực hình man rợ phải ngậm hờn mãi mãi, để nhớ lại biết bao bạo hành của một đảng độc tài đã gây ra trong quá khứ và trong hiện tại, để mọi người hun đúc ý chí đấu tranh cho công cuộc dân chủ hoá đất nước. Âu cũng là việc cần lắm thay! Hơn nữa, ngày nay tập đoàn cầm quyền đang cố xuyên tạc lịch sử, cố làm mọi cách để dân tộc ta quên đi các tội ác tày trời của họ, nhất là để các thế hệ mới lớn lên không hề hay biết gì đến các tội ác đó và những kẻ tội phạm chính danh!

Chuyện tôi muốn nói đến hôm nay là cuộc CẢI CÁCH RUỘNG ĐẤT (CCRĐ) đầy kinh hoàng ở miền Bắc Việt Nam, thảm họa khủng khiếp chưa từng thấy trong lịch sử dân tộc.

Cuộc CCRĐ đã thực tế bắt đầu diễn ra từ năm 1953, đúng 50 năm trước đây, và kết thúc năm 1956. Nhưng dư âm và hậu họa của nó vẫn còn mãi cho đến tận ngày nay. Hồi đó, CCRĐ chẳng khác nào một trận bão táp ác liệt đổ ập xuống miền Bắc Việt Nam gây ra biết bao tàn phá khủng khiếp, biết bao đảo lộn kinh người, biết bao tang tóc, đau thương cho người dân lương thiện.

Xuất phát từ đâu mà trận bão táp ghê rợn đó đã tràn đến cái xứ sở đau thương này? Số là trong chuyến đi bí mật của ông Hồ Chí Minh từ chiến khu Việt Bắc (hồi cuối năm 1950) đến Moskva (đầu năm 1951), ông đã gặp Stalin và Mao Trạch Đông (lúc đó đang có mặt tại Moskva). Hai ông này đã nhận xét là Đảng Việt Nam coi nhẹ nhiệm vụ phân phong (ý nói hữu khuynh), và chỉ thị phải tiến hành cách mạng phân phong để "bồi dưỡng động lực cách mạng là nông dân lao động", nói cụ thể là phải làm CCRĐ ở các vùng gọi là "giải phóng". Sau khi về nước, ông Hồ đã cùng Thường vụ Trung ương (Bộ chính trị sau này) ĐCS trong hai năm trời bí mật và tích cực chuẩn bị tiến hành CCRĐ. Chuẩn bị cả về mặt tư tưởng, cả về mặt chính sách, đường lối, lẫn về mặt tổ chức. Theo sự phân công của Stalin, Trung Quốc sẽ giúp đỡ cho Việt Nam, nên ông Hồ đã mời các đoàn cố vấn Trung Quốc đến miền Bắc Việt Nam – tổng cố vấn là La Quý Ba đồng thời là đại sứ Bắc Kinh tại Việt Nam dân chủ cộng hoà (VNDCCH). Vì Quốc Thanh đứng đầu đoàn cố vấn quân sự, còn đứng đầu đoàn cố vấn CCRĐ là Kiều Hiểu Quang, vốn là phó bí thư tỉnh uỷ Quảng Tây. Đó là chưa kể đủ loại cố vấn khác, như cố vấn chỉnh huấn, cố vấn công an, cố vấn tổ chức, cố vấn tuyên truyền... Để chuẩn bị về mặt tư tưởng cho cán bộ, đảng viên và quân đội, năm 1952, Bộ chính trị (BCT) Trung ương (TW) Đảng thực hiện "cuộc chỉnh huấn" trong Đảng và "cuộc chỉnh quân" trong quân đội, theo đúng mẫu mã "cuộc chỉnh phong" của ĐCS Trung Quốc, chỉ có cái tên hơi khác một chút mà thôi. Chuẩn bị về mặt tổ chức, BCT TW đã thành lập Ủy ban CCRĐ Trung ương (UBCCRĐTW), gồm có Trường Chinh, Tổng bí thư ĐLĐVN làm chủ

nhiệm, hai phó chủ nhiệm là Hoàng Quốc Việt, uỷ viên BCT và Lê Văn Lương, uỷ viên BCT, còn uỷ viên thường trực là Hồ Viết Thắng, uỷ viên TW Đảng. Dưới UBCCRĐTW là các đoàn CCRĐ, dưới các đoàn là các đội CCRĐ. Cả một đạo quân hùng hậu để làm "chiến dịch" đánh phong kiến!

ĐCS coi CCRĐ là "một cuộc cách mạng long trời lở đất", cho nên cần phải "phóng tay phát động quần chúng" để thực hiện, có nghĩa là phải làm hết sức mãnh liệt, thẳng tay, không khoan nhượng, không thương xót, cho dù có những hành động quá trớn, quá dã cũng không đáng sợ. Nhiều lãnh tụ cộng sản thường nhấn mạnh ĐCS là đảng cách mạng thì nhất định phải làm CCRĐ theo tinh thần "cách mạng", "cách mạng long trời lở đất"! Họ cao ngạo phê phán các cuộc CCRĐ hoà bình ở nhiều nước là cải lương chủ nghĩa, tư sản và phản cách mạng: vì tại các nước đó, chính quyền hạn định mức ruộng đất tối đa cho điền chủ được có, còn phần thừa thì nhà nước mua lại để chia cho người ít hay không có ruộng đất. Còn khi giải thích cho cán bộ mấy chữ "phóng tay phát động quần chúng" khó hiểu này, ông Hồ đã dùng hình ảnh dễ hiểu sau: khi uốn thanh tre cong cho nó thẳng ra, phải uốn quá đi một tí và giữ lâu lâu, rồi thả tay ra thì nó mới thẳng được. Hình như ông cũng khoái cái lối giải thích hóm hình ấy, không nghĩ rằng cái tinh thần "quá đi một tí" sau này chính là mối họa lớn cho dân! Các đội, các đoàn CCRĐ được tung về nông thôn. Họ tung hoành gần như với quyền hạn không hạn chế, họ cảm thấy mình nắm trong tay quyền sinh quyền sát. Cấp trên đã "phóng tay" cho họ và họ cũng tự "phóng tay"... Vì thế, trong dân gian thường nói "nhất đội, nhì Trời", và các "anh đội" cũng khoái tai khi nghe như thế! Tôi còn nhớ một lần, thiếu tướng Vương Thừa Vũ, chủ tịch uỷ ban quân quản thành phố Hà Nội, về quê thăm nhà ở làng Tó (Thanh Oai) thuộc ngoại thành Hà Nội. Ông bị đội CCRĐ bắt giữ cùng với anh cần vụ (lính hầu) và xe ô tô, van xin gì cũng không được thả ra. Về sau do một sự tình cờ, chính quyền Hà Nội biết được mới cho người đến nhận ông về. Đại thần của chế độ mà còn bị như thế huống hồ dân đen!

Trong năm 1952, BCT TW Đảng Lao Động Việt Nam (ĐLĐVN), tức là ĐCS khoác tên mới từ năm 1951, cho làm thí điểm CCRĐ ở sáu xã thuộc huyện Đại Từ tỉnh Thái Nguyên. Trong lần thí điểm này có một sự kiện "động trời": toà án CCRĐ xử tử hình

bà Nguyễn Thị Năm, tức là Cát Thành Long, người mà thời trước cách mạng đã từng che giấu, nuôi ăn, giúp đỡ các ông Trường Chinh, Hoàng Quốc Việt, Lê Đức Thọ, Phạm Văn Đồng, Lê Thanh Nghị, Lê Giản... Còn trong Tuần lễ Vàng, gia đình bà đã hiến 100 lạng vàng cho chính quyền mới. Bà đã hoạt động trong Hội Phụ nữ, lại có con trai đi bộ đội làm trung đoàn trưởng. Thế mà bà đã bị quy là địa chủ cường hào ác bá, bị đoàn CCRĐ xử án tử hình, UBCCRĐ TW duyệt y và BCT TW ĐLĐVN cũng chuẩn y! Những người lãnh đạo cộng sản trong BCT và đứng đầu chính phủ đã từng được bà che giấu, nuôi ăn, tặng vàng, nay đang làm Chủ tịch nước, Tổng bí thư, uỷ viên BCT, Thủ tướng, phó thủ tướng đã lạnh lùng chuẩn y một cái án tử hình như vậy! Phát súng đầu tiên của CCRĐ nổ vào đầu một người phụ nữ yêu nước đã từng giúp đỡ cho những người cộng sản! Phát súng đó tự nó đã nói lên nhiều điều về các lãnh tụ cộng sản! Nó báo hiệu trước những tai họa khôn lường cho toàn dân tộc!

Năm 1953, thực tế là năm bắt đầu tiến hành CCRĐ, năm ĐCS chuẩn bị toàn bộ đường lối, chính sách và "luật pháp hoá" các chính sách của Đảng bằng quyết nghị của Quốc hội, sắc lệnh và nghị định của Chính phủ, thông tư của các bộ. Dựa trên tài liệu chính thức của ĐCS, tôi xin ghi lại những cái mốc lịch sử đau thương của dân tộc ta trong cuộc CCRĐ đẫm máu và nước mắt này:

- cuối tháng 01-1953: Hội nghị lần thứ tư của TW ĐLĐVN để thông qua bản Dự thảo cương lĩnh Đảng về chính sách ruộng đất. Tại hội nghị, ông Hồ đọc báo cáo đề ra nhiệm vụ triệt để giảm tô, tiến tới CCRĐ.

- đầu tháng 03-1953: Hội đồng Chính phủ họp thảo luận báo cáo của Phó thủ tướng Phạm Văn Đồng về mục đích, phương châm, kế hoạch phát động quần chúng. Hội đồng Chính phủ đã thông qua các văn bản về chính sách ruộng đất và phát động quần chúng, tức là đã "luật pháp hoá" nghị quyết của TW Đảng.

- 01 đến 05-03-1953: Báo Nhân Dân đăng tải bài "Chỉnh đốn chi bộ" của uỷ viên Bộ chính trị ĐLĐVN, trưởng ban tổ chức TW Lê Văn Lương, người trực tiếp phụ trách cuộc Chỉnh đốn tổ chức trong CCRĐ, và ngày 16-03-1953: Chính phủ VNDCCH ra thông tư về việc chỉnh đốn chính quyền cấp xã qua việc phát động quần chúng. Đây là những hướng dẫn cho việc gắn liền cuộc Chỉnh đốn tổ chức với CCRĐ, với tinh thần "không dựa vào (thực tế là đánh

vào - người viết) tổ chức cũ mà lập nên tổ chức mới" ở nông thôn!

- 12-04-1953: Chính phủ VNDCCH ra ba sắc lệnh: 1/ sắc lệnh quy định chính sách ruộng đất, trong đó có việc tịch thu, trưng thu, trưng mua ruộng đất chia cho nông dân; 2/ sắc lệnh quy định việc thành lập Toà án nhân dân ở những nơi phát động quần chúng; 3/ sắc lệnh quy định việc trưng trị những địa chủ ở những nơi phát động quần chúng tiến hành CCRĐ.

- 01-06-1953: Báo Nhân Dân đăng bài về Chương trình CCRĐ.

- tháng 06-1953: ĐLĐVN tổ chức cái gọi là "đợt chỉnh huấn chính trị" để nâng cao lập trường giai cấp cho cán bộ đảng viên trong cuộc đấu tranh CCRĐ.

- 14-11-1953: Hội nghị lần thứ năm TW và Hội nghị toàn quốc của ĐLĐVN để quyết định tiến hành CCRĐ. Ông Hồ đã phát biểu ý kiến tại hội nghị nhấn mạnh phải "phóng tay phát động quần chúng tiến hành CCRĐ".

- 01 đến 04-12-1953: Kỳ họp thứ ba của Quốc hội khoá 1, Chủ tịch Hồ Chí Minh đọc báo cáo "Tình hình trước mắt và nhiệm vụ CCRĐ" và ngày 04-12-1953. Quốc hội nhất trí thông qua Luật CCRĐ. Sau đó, Chủ tịch Hồ Chí Minh đã ra sắc lệnh ban hành Luật CCRĐ do Quốc hội thông qua.

Từ đó, bắt đầu các đợt CCRĐ, mà đợt đầu tiên hành ở 47 xã tỉnh Thái Nguyên và 6 xã tỉnh Thanh Hoá, sau đó lan tràn trên khắp miền Bắc, trừ các vùng miền núi. Đợt năm là đợt cuối cùng, phần lớn diễn ra ở các xã đồng bằng Bắc bộ và các vùng bị Pháp chiếm trước đây. May mắn cho đồng bào miền núi, vì ĐLĐVN chủ trương sau khi hoàn thành CCRĐ ở vùng đồng bằng mới làm ở miền núi. Do sự phản nộ của quần chúng đã bùng lên dữ dội, nhiều cuộc nổi dậy của nông dân đã nổ ra ở Quỳnh Lưu, Phát Diệm, nên về sau, TW ĐLĐVN chỉ tiến hành cái gọi là "cải cách dân chủ" ở miền núi, nghĩa là dẹp bỏ phong kiến địa phương (tức là các phía tạo) mà không dùng bạo lực quá mạnh vì sợ dân chúng chạy sang Trung Quốc, Lào... Còn ở huyện Vĩnh Linh tỉnh Quảng Trị, vì nắm sát giới tuyến, tiếp giáp Việt Nam Cộng hoà, nên cũng được chiếu cố, nghĩa là dùng bạo lực vừa phải "để không gây ảnh hưởng xấu đến miền Nam".

- tháng 09-1956: Hội nghị lần thứ 10 của TW ĐLĐVN kiểm điểm tình hình CCRĐ. Do ảnh hưởng của đại hội lần thứ 20 ĐCS Liên Xô vạch trần những tội ác của Stalin, do sự bất

mãn trong dân chúng, cộng thêm sự phản ứng khá mạnh của cán bộ, TW Đảng buộc phải thừa nhận những sai lầm nghiêm trọng trong CCRĐ và chủ trương sửa sai. Tại hội nghị, TW đã thi hành kỷ luật như sau: Trường Chinh mất chức Tổng bí thư, chỉ còn làm uỷ viên BCT, còn Hoàng Quốc Việt và Lê Văn Lương mất chức uỷ viên BCT, Hồ Việt Thắng bị đưa ra khỏi TW ĐLĐVN. Ông Hồ Chí Minh kiêm nhiệm Tổng bí thư, còn Lê Duẩn làm bí thư TW, thường trực BCT.

- 29-10-1956: Mít tinh lớn tại Nhà Hát Nhân dân Hà Nội, uỷ viên BCT đại tướng Võ Nguyên Giáp thay mặt Chủ tịch Hồ Chí Minh và TW ĐLĐVN chính thức công nhận những sai lầm nghiêm trọng trong CCRĐ. Nhân đây, xin nói rõ: một vài người viết không đúng là cuộc mít tinh tổ chức tại sân vận động Hàng Đẫy và ông Hồ đã đến dự và khốc trước dân chúng. Hà Nội được giao cho việc tổ chức mít tinh nên tôi biết rõ. Hồi đó, chúng tôi được giải thích: "Bác đến không tiện", nhưng chúng tôi đều hiểu là ông Hồ muốn đưa ông Giáp ra "chịu trận" thay mình, nên không hề có việc ông Hồ khốc trước dân chúng.

(còn tiếp hai kỳ)

Tin tức tiếp trang 25

Đức: Cộng đồng người Việt đã tổ chức một buổi biểu tình trước lãnh sự quán CSVN tại thành phố Bonn vào ngày 16. Đoàn biểu tình đã sử dụng các biểu ngữ vừa Đức vừa Việt với nội dung: Hà Nội hãy ngưng ngay những hành động đàn áp những nhà dân chủ tại VN; Hoàn hô chiến sĩ hòa bình 8406; Chấm dứt hành vi khủng bố những người khác chính kiến tại VN; Tinh thần Lý Tổng bất khuất; Đả đảo CSVN, Tự do cho Đỗ Thành Công và Nguyễn Vũ Bình,... Đặc biệt trong buổi biểu tình BTC đã cho khuếch đại lời phát biểu cảm tưởng (live) của Linh mục Nguyễn Văn Lý qua hệ thống điện thoại viễn liên đến đồng bào

Bi: Chiều thứ bảy 16, một cuộc biểu tình trước tòa đại sứ Hà nội tại Bruxelles với sự tham gia đông đảo của đồng bào và một số quý vị đại diện các hội đoàn tại Vương quốc Bỉ đã được diễn ra lúc 17g. Sau nghi thức chào cờ và mặc niệm, là lời kêu gọi của đảng Việt Tân về chiến dịch hỗ trợ và bảo vệ những nhà dân chủ trong nước cũng như lên án chính sách đàn áp và sách nhiễu liên tục của bạo quyền CSVN đối với những vị này. Kế tiếp là phần phát biểu của chủ tịch Ủy ban Người Bỉ yểm trợ dân chủ cho VN. Ông này nhấn mạnh rằng con đường duy nhất để phát triển VN là một chính thể đa nguyên thật sự với những quyền tự do căn bản của con người. Ông ca ngợi tinh thần đấu tranh

triệt để của khối 8406 trong nước và hứa sẽ vận động chính giới Bỉ cũng như Liên hiệp Âu châu cùng lên tiếng ủng hộ.

Pháp: Vào ngày Thứ Bảy 16, một cuộc biểu tình đã được tổ chức trước toà Đại Sứ CSVN tại Paris, quận 16. Sau phần nghi thức chào quốc kỳ và phút mặc niệm, ông Nguyễn Ngọc Bảo đã đọc lời khai mạc bằng tiếng Pháp, nhằm trình bày về các tiến triển mới đây của nỗ lực đấu tranh dân chủ trong nước, đặc biệt là sự hoạt động công khai của khối 8406. Ông kêu gọi dư luận Pháp phổ biến rộng rãi các vi phạm nhân quyền, tố cáo các hành vi côn đồ của nhà cầm quyền Việt Nam, hỗ trợ tinh thần và vật chất cho gia đình các nhà dân chủ đang bị tù đày.

Mỹ: Tại thủ đô Hoa Thịnh Đốn, vào lúc 14g Chủ nhật 17, nhiều đồng hương trong vùng và phụ cận đã biểu tình trước sứ quán CSVN. Sau nghi thức khai mạc và lời mở đầu của

các anh bỏ ra là không vô ích. Khôn nổi, hẳn có một vụ án tham nhũng nào bị phanh phui, người ta lại thấy lố nhố ra hầu toà một lũ tội phạm hầu hết là đảng viên, trong đó có cả công an. Tham nhũng đã lan rất rộng và leo rất cao. Nó lan tới cả thầy giáo, thầy thuốc và các cơ quan bảo vệ pháp luật. Nó leo lên tận ban thanh tra chính phủ, thứ trưởng, bộ trưởng và uỷ viên trung ương. Đảng viên tham nhũng tới mức đã đe dọa chính sự sinh tồn của đảng mình – như cụ Nông Đức Mạnh thừa nhận. Vậy thì, liệu có thể đồng nhất đảng với tổ quốc (như đảng dạy chúng ta) để mà thề “tuyệt đối trung thành”, khi mà càng trung thành thì càng đồng lõa với cái ác?

Trong chế độ độc tài có một điều

đảng thầy và đảng bạn của họ (như đảng Liên Xô, Ba Lan, Bungari...) đang làm “sứ mệnh” gì? Mong các anh suy nghĩ kỹ!

Chưa thể tin vào tác dụng thật sự của học chính trị, đảng phải có chính sách ưu đãi công an, dùng vật chất để buộc chặt lực lượng này vào số phận của đảng. Nói khác, đó là cách lấy tiền của nhân dân để mua lòng trung thành của công an với đảng, lấy chức tước để gắn công an với số phận của chế độ. Lương của ngành công an thuộc loại cao nhất nước; hàm của công an bị lạm phát vô tội vạ. Cấp tướng của riêng ngành công an hiện nay đã nhiều hơn mọi cấp tướng trong thời kỳ có chiến tranh; phụ trách công an cấp phường đã có hàm trung tá, thượng tá. Quả nhiên, cách này mang lại hiệu quả thấy rõ. Nếu ai bị lung lay lòng trung thành với đảng thì vẫn vì miếng cơm, manh áo, bông lộc, vẫn cứ phải nhất nhất làm theo lệnh của đảng. Đây cũng là chính sách chung của 15 nước XHCN trước đây, nhưng thử hỏi khi 11 nước đổ kênh cả loạt thì số phận công an ra sao? Ai tự nguyện “chết” theo đảng? Hay là đành phải trông cậy vào lòng khoan dung của dân?

Cảm thấy ưu đãi vật chất chưa đủ, đảng còn biến công an chính trị thành những người luôn luôn cảnh giác và căm thù... Đây là cách rất thâm độc để công an chính trị tuyệt đường trở về với dân, đành sống chết với đảng! Nhưng căm thù ai? Đảng dạy phải căm thù bọn mà đảng gọi là “chống lại lợi ích của tổ quốc”, “bọn phản bội tổ quốc” và tất cả gọi chung là “phản động”. Đúng quá rồi nếu quả thật các anh gặp đúng bọn này. Nhưng nếu đó là những người thấy rõ hiến pháp Việt Nam bị đảng vi phạm, họ đòi đảng thực hiện cho dân những quyền tự do đã ghi trang trọng trong hiến pháp (quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí, tự do tìm kiếm thông tin, tự do lập hội, tự do ứng cử, tự do hội họp...) thì sao? Liệu sự dửng dưng, dấn thân của họ có đáng để các anh trút căm thù như đảng dạy hay không? Các anh đem nghị định “cấm tụ họp quá 5 người đi khiếu kiện” để đàn áp dân oan, liệu các

Thư gửi các anh CÔNG AN

---TrầnHiềnThảo+HàThịĐôngXuân+NhómSinhViên---

trưởng ban tổ chức... xem tiếp tr. 29

Một người quen của gia đình chúng tôi là công an, nên chúng tôi biết rõ: khi vào ngành này các anh được học chính trị cho đến khi thông suốt (ít nhất là trên lời nói): Lực lượng vũ trang (quân đội, công an) ở Việt Nam có nhiệm vụ bảo vệ một đảng độc tôn, bảo vệ một nhà nước gồm toàn đảng viên, bảo vệ một chế độ trong đó chỉ có độc một đảng được suy tôn lên thượng đỉnh. Đảng (không những) lãnh đạo công an một cách **toàn diện, tuyệt đối** (mà còn) **trực tiếp**. Bởi vậy, mọi sĩ quan phải là đảng viên, bộ công an là bộ của riêng đảng, phải trung thành tuyệt đối với đảng. Tóm lại, đảng nắm chắc lấy công an.

Nếu ai chứng minh được ĐCS thật sự là của dân, do dân, vì dân; đảng không có lợi ích nào khác ngoài lợi ích của nhân dân, của tổ quốc (như đảng dạy chúng ta), thì công sức, tài năng và tính mạng của

“đại tiện” là nói đến “đảng”, người ta hiểu ngay đó là đảng nào. Khẩu hiệu các anh phải ghi vào xương, khắc vào tủy là: **Trung với đảng** (như trung với vua), **hiếu với dân** (như hiếu với cha). Nếu theo lễ giáo thời phong kiến (Quân - Sư - Phụ) thì ngôi thứ cao nhất là Vua, rồi tới Thầy và thấp nhất là Cha. Ông bà chúng tôi kể lại “ngày xưa” các cụ đi học đã phải trả lời câu hỏi: nếu anh chớ thuyền cho Vua, Thầy, Cha thì khi thuyền đắm nếu chỉ cứu được một người, anh sẽ cứu ai? Quyền vua trùm lên thiên hạ, vua là độc tôn và cũng độc đoán một cách “toàn diện và tuyệt đối” vì vua tự nhận là con trời, có sứ mệnh thay trời trị dân. Chế độ vua quan “chết” lâu rồi, vậy ở nước CHXHCN VN hiện nay có còn “vua” không? Nếu có thì là ai? Họ có nói (như vua) là có “sứ mệnh lịch sử” lãnh đạo dân tộc không thực hiện CNXH không? Nếu quả là “có” thì hiện nay các

anh có biết chính cái nghị định đó mới là phản động vì nó vi phạm hiến pháp? Xin nói ngay: các “luật”, các “nghị định” mà các anh dựa vào để bắt bớ, trấn áp nhưng người đầu tranh cho dân chủ và tự do chính là những “luật”, những “nghị định” trái hiến pháp. Xin các anh tìm hiểu cho kỹ để biết tội vi hiến nặng tới mức nào.

Đọc báo, tìm kiếm các nguồn thông tin khác nhau, chúng tôi thấy không phải những gì đảng dạy đều đúng cả. Mà ngược lại! Chúng tôi còn thấy báo chí, phát thanh, truyền hình của VN tha hồ thâm nhập các nước, nhưng nước ta lại ngăn cấm rất nhiều thông tin từ các nước khác vào VN, lấy cớ là “độc hại”. Nếu quả thật nó “độc hại” thì trước hết là độc hại cho dân chính các nước phát ra thông tin đó. Ví dụ nghị viện các nước châu Âu (EU) ra nghị quyết lên án những tội ác của chế độ CS trước đây (được đa số dân Đông Âu hoan nghênh) là thông tin độc hại với ai? Xin hãy suy nghĩ kỹ hơn. Đọc báo, tham khảo các diễn đàn, chúng tôi đồng ý với ý kiến của một bạn đọc như sau: Ai không cần tự do báo chí, không cần tự do ngôn luận, lập hội, hợp hành... có thể cứ suốt đời không sử dụng các quyền tự do đó. Lẽ sống của họ như vậy, cứ mặc họ! Có thể họ sẽ được đảng phát phiếu “công dân ngoan”, “công dân gương mẫu”. Còn những ai thấy cần ra báo, cần tự do ứng cử và các quyền tự do khác (đã ghi trong hiến pháp) thì cứ để họ làm, miễn là theo đúng quy định về văn hoá, văn minh. Tại sao mấy trăm nước đã làm như vậy (đừng dọa nhau là sẽ hỗn loạn!) mà chỉ có 5 nước không làm, không dám làm (VN, Trung Quốc, Lào, Cuba, Bắc Triều Tiên)? Đàn áp những người sử dụng quyền của người ta thì liệu có vô duyên (trơ tráo), có vô lý (phi nghĩa), có vô nhân (tàn bạo) chăng? Xin các anh suy nghĩ mà chớ có đóng những vai trò phi nghĩa và tàn bạo trước dân, trước lịch sử. Quả là rất phản cảm khi nghe (qua băng ghi âm) tiếng quát lác thô bỉ của các anh công an đối với những người bất đồng chính kiến bị các anh dùng vũ lực “mời” lên đồn để “làm việc”.

Với tư cách là dân, chúng tôi ước ao biết rõ tên, họ, địa chỉ của các anh này. Chúng tôi cũng tin rằng trong nội bộ đảng với nhau không có kiểu “làm việc” như thế.

Dân đã cảm thấy nghẹt thở. Nhiều người đã bắt chấp đe dọa, hiềm nguy mà lên tiếng (một cách hoà bình, ôn hoà) đòi dân chủ. Các hội, các đảng đã bắt đầu ra công khai, theo đúng các quyền dân ghi ở hiến pháp. Chúng tôi không ủng hộ các hội, các đảng chống Cộng mà chỉ tán thành các đảng đòi dân chủ. Vì dưới chế độ dân chủ, đảng CS hay bất cứ đảng nào khác đều được hoạt động bình đẳng, cạnh tranh lành mạnh. Hội nào, đảng nào tốt hay xấu, chỉ dân mới có quyền phán xét và chọn lựa. Trước đây dân nhận xét đảng CS khác hẳn ngày nay, các anh hãy hỏi các bậc cao niên (như chúng tôi đã hỏi) để biết điều đó. Nếu các anh yêu đảng, các anh hãy góp ý với đảng (nhưng làm cho khéo, kéo mắt com ăn áo mặc đấy!)

Chúng tôi cũng biết rất rõ lực lượng công an hình sự có công lớn trong trấn áp bọn tội phạm hình sự, có nhiều tâm gương dũng cảm, hy sinh rất đáng khâm phục. Còn số công an bao che, câu kết với chúng tuy đang tăng lên, và đang tăng nhanh, nhưng đến nay (phúc thay cho dân) vẫn là thiểu số. Họ bị tha hoá theo sự tha hoá chung của toàn đảng. Tuy nhiên, số công an dựa vào quyền hành mà vòi vĩnh (dưới mọi hình thức) và quất nạt dân lại là số rất đông. Họ bị dân oán nhưng vẫn được dung túng có lẽ nằm trong âm mưu để họ phải sống chết bảo vệ sự sinh tồn của đảng chăng?

Ở đây, chúng tôi chỉ chân thành và thẳng thắn trao đổi một số ý kiến với các anh công an chính trị (an ninh). Không lẽ có ngày các anh tuân lệnh mà bắt bớ ngay cả chúng tôi? Dẫu sao, chúng tôi vẫn phải lưỡng lự trước hiệu quả của sự giáo dục của đảng đối với các anh. Nhân đây, xin tỏ lòng cảm phục đối với sự tận tụy, hy sinh của các anh công an chuyên trấn áp bọn tội phạm hình sự.

(<http://www.doi-thoai.com>)

Tin tức tiếp trang 28

....đại diện nhiều tôn giáo, đảng phái, đoàn thể lần lượt chia xẻ những nỗ lực đấu tranh nhiều mặt và phát biểu những ý đồng thuận chung là phải hỗ trợ phong trào dân chủ đang bộc phát trong nước, mạnh mẽ tố cáo CSVN trước công luận thế giới về những hành động sách nhiễu trù dập những người dân chủ trong nước.

Tại San Francisco, nơi địa điểm tập trung quen thuộc của đồng hương tỵ nạn tại miền bắc California, đã bùng lên khí thế biểu tình của tập thể người Việt yêu chuộng tự do, nhằm vào giới cầm quyền đảng trị tại VN. Những biểu ngữ vải xanh da trời chữ trắng kêu gọi tự do cho những nhà đối kháng bị trù dập tại quốc nội như Lê Thị Công Nhân, Trương Quốc Huy, Đỗ Nam Hải, Bạch Ngọc Dương, Hoàng Tiến, Nguyễn Vũ Bình, HT Thích Quảng Độ, HT Thích Huyền Quang, Nguyễn Hoàng Long, Huỳnh Việt Lang, Đỗ Thành Công, Lý Tổng v.v..

Bản tin ngày 17-09-2006

(Hà Nội - VNN) Mấy ngày hôm nay tại khu vực vườn hoa Mai Xuân Thưởng, nơi tập trung khiếu kiện của bà con dân oan cả nước, đối diện trụ sở tiếp dân của trung ương Đảng CSVN, chính phủ và quốc hội CSVN, đã sôi động rất nhiều do từ sáng ngày 15-9-2006, bà con dân oan đang ngồi giương biểu ngữ đòi nhà cầm quyền CSVN phải trả lại nhân quyền cho bà con thì có một nam phóng viên người phương Tây da trắng rất cao to, mang một máy quay phim có giá đỡ, đến đứng quay cảnh bà con dân oan khiếu kiện. Công an CSVN có ra ngăn cản thì người phóng viên này vẫn kiên gan đứng lấy tin và tiếp nhận đơn khiếu kiện của bà con dân oan. Những bà con dân oan này được sự ủng hộ của người phóng viên phương Tây này thì đã rất cảm động và kêu to: “Hãy giúp chúng tôi để nghị nhà cầm quyền CSVN trả lại nhân quyền cho chúng tôi, trả nhà cửa bị cướp đoạt cho chúng tôi, thả những người bị bắt oan vô tội ra khỏi trại giam v.v...”

Thấy cảnh này, nhà cầm quyền CSVN không làm gì được thì ngay buổi tối hôm đó, họ đã cho nhiều thanh niên nam giới ra khu vực nhà vệ sinh công cộng ở vườn hoa Lý

Từ Trọng (nơi đối diện với vườn hoa Mai Xuân Thường) là chỗ ngủ trú thân qua đêm của dân oan các miền đổ về thủ đô "ngàn năm văn hiến" Hà Nội. Những tên thanh niên này đã xông thẳng vào và ra tay cướp phá tài sản của những bà con dân oan đang trong cảnh "màn trời chiếu đất". Khi bà con phản đối thì những tên thanh niên vô học này nói: "Chúng tao là dân nghiện đây", xong cũng những tên này lại nói câu: "Chúng mày có muốn về quê không, tao chở về quê". Bà con mới chửi thẳng những tên thanh niên vô học láo lếu đó: "Chúng mày là công an giả danh đầu gấu, xã hội đen để đàn áp dân oan phải không?" thì những tên lưu manh vô học này chạy mất. Những tài sản chúng ăn cướp được của bà con thì sáng hôm

không?" thì chúng trả lời là: "Đúng đây!"
Kết quả đúng sáng nay, 17-9-2006, gần 50 thanh niên đàn ông trai tráng lực lưỡng từ trong trụ sở tiếp dân Mai Xuân Thường chia làm nhiều tốp bao vây bà con dân oan đang ngồi giờ biểu ngữ: "Đả đảo Mai Quốc Bình, phó tổng thanh tra Nhà nước! Đả đảo Bùi Nguyên Suý, vụ trưởng tiếp dân ở Mai Xuân Thường, chỉ đạo công an đàn áp dân khiếu kiện, ra những văn bản sai trái bảo vệ cho bọn tham nhũng cướp tài sản của dân oan khiếu kiện, cướp chùa của nhà sư!!" Bà Nguyễn Thị Châu ở Bình Phước thì giương biểu ngữ: "Đề nghị trả đất gia đình tôi bị chính quyền CS Bình Phước cướp". Bà Nguyễn Thị Gấm ở Quảng Ninh thì đả đảo chính quyền CS tỉnh

cướp biểu ngữ mà còn bị bầm huyết, kéo chân, kéo tay, đẩy người, đập ngã và đâm vào bụng rất dã man. Như sư thầy Thích Đàm Thoà ở Bắc Giang hô to: "Việt Nam vi phạm nhân quyền, cướp nhà cướp chùa đẩy sư với dân nằm đường, chính phủ quốc hội mần thình, tất cả cùng cướp cho đầy túi tham" thì bị một tên đàn ông lực lưỡng xông vào túm ngực, giật tung cúc áo và đâm nhà sư một cách rất dã man vào ngực vào bụng. Bà Nguyễn Thị Châu ở Bình Phước ra Hà Nội đi khiếu kiện mấy năm nay, phải ngủ ngoài vỉa hè, đi ăn xin, đi nhặt com thừa để sống qua ngày theo hầu kiện có mấy năm mà tóc đã bạc phơ, người gầy rộc; sáng nay do đói quá bà đã ngồi xiêu ở vỉa hè thì bị mấy tên đàn ông xông vào túm tay

chân đánh đập rất dã man. Bà Châu ngã dúi dụi, rất đau đớn. Ngồi khóc nức nở

CÔNG AN CSVN ĐÀN ÁP DÃ MAN dân oan khiếu kiện tại vườn hoa Mai Xuân Thường

.....Nhóm phóng viên dân oan Việt Nam

nay 17-9-2006, khi bà con bị chúng bắt vào đồn công an Thụy Khuê ở phố Thụy Khuê, quận Tây Hồ, Hà Nội, đã thấy chúng ném ở trong gầm cầu thang tại đồn công an một đồng! Rõ ràng những tên giả danh côn đồ nghiện đó đích thực là công an đóng vai, nhưng bọn này đóng không dạt và lộ liễu quá nên không qua được con mắt tinh tường của bà con, vì ngay hôm đó bà con cũng nhận được mặt của một tên công an phường Thụy Khuê ăn mặc quần áo sơ mi đến la làng và ăn cướp tài sản của bà con.

Sáng ngày 16-9-2006, mấy tay công an mặc sơ mi từ trong trụ sở tiếp dân Mai Xuân Thường đến quay video cảnh bà con ngồi khiếu kiện, trong đó có một nữ công an tên là Minh và một nam công an tên là Duy. Khi bà con khiếu kiện phản đối: "Chúng tôi đi khiếu kiện, các ông bà quay phim có phải là để cho đầu gấu đàn áp dân khiếu kiện

Quảng Ninh cướp đất của gia đình bà gần 6 năm nay mặc dù bà có công văn của cựu thủ tướng CSVN Phan Văn Khải đề nghị thanh tra Nhà nước CSVN và chính quyền CS Quảng Ninh phải trả lại đất cho gia đình bà. Sư thầy Thích Đàm Bình thì đề nghị chính quyền CSVN trả lại hai chùa ở Hà Tây cho nhà tu hành. Bà Nguyễn Thị Luyện ở Bắc Giang thì đả đảo toà án tối cao CSVN bắt oan con bà và trước ngày 2-9-2006 vừa qua hứa hẹn thả con bà ra, nhưng qua ngày 2-9-2006 đến hôm nay con bà vẫn còn bị giam trong trại. Bà Luyện uất ức kêu to: "Chính quyền CSVN lừa dân!" Bản thân bà từ năm 1965-1969 là thanh niên hóa tuyến, nhưng đi khiếu kiện thì bị cán bộ CSVN khinh rẻ là người vùng sâu vùng xa. Để lừa dối bà, chúng lúc nào cũng gở con bài: "Sắp thả con bà rồi, bà đừng đi kiện nữa!"

Toàn bộ bà dân oan này bị đám thanh niên đàn ông không những

không biết kêu ai, bà Châu đành lần mò đến cửa nhà ông thủ tướng CSVN Nguyễn Tấn Dũng và tổng bí thư CSVN Nông Đức Mạnh để trình bày nỗi oan khổ của mình, vì đi đến đâu khiếu kiện thì bị đánh đập đến đó (trước đây bà Châu đi khiếu kiện ở địa phương thì đã bị công an địa phương đánh rất dã man, phải vào nằm viện với những thương tích đầy mình). Nay ra Hà Nội khiếu kiện, nghĩ rằng ở cơ quan trung ương thì sẽ được đối xử tử tế hơn, không ngờ còn đàn áp dữ dội hơn trước. Khi bà ngồi khóc lóc trình bày với mấy tay công an ở cửa nhà ông thủ tướng và tổng bí thư cộng sản thì bị những tay công an này xua đuổi và còn bảo rằng: "Con kiến mày kiện củ khoai. Con dân, cái kiến mày kiện ai bây giờ?". Nên y lời, những tay công an này khi đuổi được bà Châu về vườn hoa Mai Xuân Thường thì đã có ngay một xe thùng của cảnh sát đang chờ sẵn với rất nhiều tên thanh niên

đánh bà hồi nãy; chúng kéo tay bà lôi xềnh xệch lên thùng xe cùng với nhiều bà con khiếu kiện khác.

Tất cả bà con dân oan bị bắt vào đồn công an Thụy Khuê đều phản đối quyết liệt: "Tại sao lại bắt chúng tôi, tại sao lại ngăn cản dân oan khiếu kiện? Các ông là công an mà sao lại ăn mặc quần áo sơ mi đối xử với nhân dân như một lũ côn đồ hung hãn, như một lũ ăn cướp đường, cướp chợ vậy? Tại sao là công an mà lại không dám ăn mặc quân phục, đeo quân hàm, quân hiệu, biển tên trên ngực đầy đủ vậy? Tại sao bắt dân oan khiếu kiện mà lại không có lệnh gì vậy? Có phải như vậy là lừa dân không, bắt cóc dân oan khiếu kiện không? Các ông hèn hạ vậy: bắt từ bà già gần 70 tuổi đến đứa trẻ con lên 3 tuổi là cháu Hảo con của cô giáo Thảo, và bây giờ đã hơn 12g30 không cho người dân một ngụm nước, một hột cơm! Con của các ông mà nhịn đói cả ngày như thế này các ông có chịu được không? Các bà, các chị, các cô, các em gái, các mẹ già của các ông ở nhà mà bị các ông đàn áp như vậy thì có chịu được không?". Sau khi nghe dân khiếu kiện phản đối nhiều quá thì họ bắt đầu tách dân khiếu kiện ra các toán lẻ, như bà Châu ở Bình Phước, mẹ con cô giáo Thảo ở Gia Rai, bà Hoa ở Bình Thuận thì bị đưa lên xe ô tô đi đâu không rõ. Còn bà Gấm ở Quảng Ninh, bà Đính ở Nghệ An và chị Xuân ở Hà Nội thì bị đưa lên thùng xe chở về công an phường Yên Phụ, quận Tây Hồ, Hà Nội ở trên đường Thanh Niên, nói là để gặp cán bộ giải quyết. Các bà còn lại thì ngồi ở công an phường Thụy Khuê. Theo tin mới nhận được thì tất cả bà con dân oan chiều tối nay đã được thả ra và hiện nay đang tập trung tại vườn hoa Mai Xuân Thưởng, Hà Nội.

Đây phải chăng là một đòn đánh trí mạng của Thủ tướng công an vào dân oan khiếu kiện cả nước để trả thù dân oan Việt Nam đã dũng cảm nộp đơn khiếu kiện tố cáo nhà cầm quyền CSVN vi phạm nhân quyền, cướp nhà cửa, bắt người oan sai với phóng viên phương Tây sáng ngày 15-9-2006 ??

Nhóm phóng viên dân oan chúng tôi rất xúc động chia sẻ nỗi thống khổ của bà con dân oan khiếu kiện và cực lực lên án hành động đánh đập dã man đàn áp dân lành của công an Nhà nước CSVN! Và xin dự luận thế giới hãy lên tiếng bảo vệ những người dân đi đòi nhân quyền, đòi công bằng xã hội, đòi CSVN phải tuân thủ theo luật pháp, ngăn chặn bàn tay đang reo giặc tội ác lên đầu Nhân Dân Việt Nam là nhà cầm quyền CSVN!

Bản tin ngày 19-09-2006

Ngày hôm qua 18-9-2006, toàn bộ dân oan khiếu kiện bị bắt cóc vào đồn công an Thụy Khuê, quận Tây Hồ, Hà Nội gồm 14 người đàn bà và 1 cháu nhỏ 3 tuổi. Số dân này, trước khi bị bắt vào đồn công an Thụy Khuê, có bốn năm người đã bị công an CSVN đánh đập dã man tại vườn hoa Mai Xuân Thưởng, đối diện trụ sở tiếp công dân khiếu kiện của trung ương ĐCSVN, chính phủ, thanh tra và Quốc hội nước CHXHCN Việt Nam.

Sau khi bị bắt từ lúc 11g30 về đồn công an Thụy Khuê thì toàn bộ số dân oan này đã không hề được công an cho một ngụm nước uống, một miếng cơm ăn, bị liên tục thẩm vấn tra hỏi và bị bỏ đói, khát như vậy đến chiều tối.

Dân oan tình cảnh rất khổ sở nhưng không hề được công an lưu tâm, họ còn thân nhiên nói bắt hết lũ làm loạn này đi, bọn phản động.

Dân oan khi bị bắt vào đồn công an đã phản đối quyết liệt: Chúng tôi là dân oan đi đòi quyền lợi của bản thân và gia đình mình bị chính quyền địa phương chà đạp, chúng tôi kêu mãi ở địa phương thì bị chính quyền CS địa phương đàn áp. Nay đường cùng phải tha phương cầu thực, đi ăn mày, nhặt rác, ngủ vườn hoa vỉa hè, đầu đường xó chợ để theo hầu kiện ở ngoài "thủ đô ngàn năm văn hiến". Nhưng chúng tôi cứ đợi đơn kêu mãi mà chả thấy ông to, bà lớn nào đoái đến lời kêu của dân oan thấp cổ bé họng như chúng tôi cả. Cùng đường chúng tôi phải kẻ biểu ngữ để những ai còn lương tri, lương tâm thương đến

những người dân oan chúng tôi. Chứ như ông Trương Vĩnh Trọng, phó thủ tướng CSVN, khi chúng tôi đến cửa nhà ông đưa đơn thì ông không thèm đoái hoài, khi thấy chúng tôi cứ đứng buộc lòng ông ta phải nhận đơn. Nhưng lòng thương dân của ông ta cũng không có nên cầm tập đơn của bà con xong, ô-tô chở ông ta đi được một quãng, ông ta ném hết tập đơn này xuống vệ đường. Song hành vi bỉ ổi này của ông Trọng đã bị người dân phát giác và phản đối, ông ta buộc lòng phải đổ ô-tô lại để nhặt đơn. Mà trong khi đó ông ăn lương của dân đóng góp, đi ô-tô bằng tiền của dân mà ông khinh dân quá; trong khi đó trên báo chí của quốc doanh nhà nước thì lúc nào ông cũng tuyên truyền phải vì dân... Hoá ra hành động của ông trên đây thể hiện nói một đằng làm một nẻo. Có những hôm người dân còn đến nhà ông Trần Văn Truyền, tân Tổng thanh tra chính phủ CSVN, đợi đơn kêu cứu ông, thì mặc cho dân kêu khóc, nằm lăn chắn ngang xe ông Tổng thanh tra, ông cũng thân nhiên có mắt như không. Ông Truyền cho xe lùi đi lùi lại ba lần nhưng kiên quyết mặc kệ dân đen: cho chúng mày bị cướp nhà, cướp đất, còn ông đây cứ ghế cao ông ngồi, cao lương mỹ vị đặc sản ông ăn, nhà lầu xe hơi ông xài... ông vẫn ngồi yên ở trên xe. Còn rất nhiều cảnh nữa như những ngày dân oan kéo đến nhà ông thủ tướng CS VN Nguyễn Tấn Dũng, ông tổng bí thư ĐCS VN Nông Đức Mạnh kêu khóc đề nghị các ông này giúp dân, nhưng tình hình cũng chả khá hơn mấy ông kia, mặc cho dân kêu khóc. Ngay từ thời ông Phan Văn Khải làm thủ tướng thì ông Khải cũng biết là dân đến cửa nhà ông ta kêu cứu; đến ban ngày sợ ông ta không nghe thấy, họ phải đến từ nửa đêm như lời ông ta đã than thở với báo chí, vậy mà dân oan cũng chẳng mấy ai được chính quyền CS VN xem xét. Dân oan hiện nay sống dưới chế độ CS độc tài toàn trị lúc nào cũng rao giảng chế độ ta dân chủ gấp triệu lần tư bản, nhưng dân oan ngồi than vãn với nhau là chế độ CS VN còn xấu xa hơn cả vua

quan phong kiến. Nhà Nguyễn trước đây còn có trống kêu oan cho dân, chứ bây giờ CS VN chỉ biết cướp của dân thôi, cướp từ chính quyền trở đi thì mấy cái quyền của từng người dân một, họ tha gì không cướp nốt. Vì chỉ có quen đi ăn cướp thôi, nên CSVN làm gì có lòng thương yêu ai! Thành ra dân oan đi khiếu kiện cứ mỗi chân mà đi, có người đi kêu kiện đòi nhà tù đời mẹ chồng đến nay đã hơn 40 năm như bà Nguyễn Thị Thuận ở Ngũ Xã, quận Ba Đình Hà Nội, bà Nguyễn Thị Thu ở làng Ngọc Hà, quận Ba Đình Hà Nội...

Bị dân oan phản đối kịch liệt, công an đồn Thụy Khuê bèn bày mưu chia rẽ bà con ra từng đám nhỏ để đàn áp cho dễ. Công an chờ 4 người là bà Châu (ở Bình Phước ra Hà Nội đi ăn xin nhặt rác, nằm màn trời chiếu đất ở vườn hoa để khiếu kiện về việc bị chính quyền CS địa phương cướp đất và cũng là người lúc này bị Công an CSVN đánh ở ngoài vườn hoa nặng nhất) và 3 người nữa lên xe ô tô số 31A-5655 đi đâu không biết.

Đến khoảng gần 21 giờ đêm, bà con dân oan còn đang ngồi ở vườn hoa Mai Xuân Thưởng nghe có người dân đi đường gọi ra, thì thấy bà Châu được một xe xích lô chở về đồ xuống hè đường như đồ một con lợn. Mọi người ra vực vào xoa dầu, lúc sau bà Châu mới tỉnh và thều thào nói : Các bà bị công an chở lên đồn công an Tây Hồ Hà Nội, bị bỏ đói, bị thẩm vấn, hạ nhục nhân phẩm cả ngày, cộng thêm vết thương bị đánh từ sáng nên bây giờ bà không còn sức khoẻ, thấy vậy đồn công an Tây Hồ sợ bị tội vội chở bà về đồn công an Thụy Khuê và ở đây họ gọi xích lô đồ bà ra via hè vườn hoa để bịt đầu mối đàn áp, đánh đập dân lành. Công an CSVN họ độc ác dã man hơn cả thú rừng! Họ đánh người dã man: gần 50 tên đàn ông trai tráng tuổi trung bình từ 25-40, có cả dùi cui mà đến túm ngực đánh đập mấy người đàn bà gầy yếu, cơm không đủ ăn, sống hiên lạnh thật thà, chỉ ngồi giương biểu ngữ đề đạt nguyện vọng của mình, vậy mà bị công an CS VN coi như kẻ thù.

Sáng ngày hôm nay (thứ hai 19-9-2006), bà Châu sang trụ sở tiếp dân của Trung ương ĐCSVN, chính phủ, quốc hội ở số 1 Mai Xuân Thưởng đề nghị giải quyết khiếu kiện. Do hôm qua bị đánh đau, bà không tự đi đại, tiểu tiện phải có người giúp đỡ, nên hôm nay gắng sức dậy đi kêu oan thì đã bị ngã từ trên bậc thềm cao của toà nhà tiếp dân lăn xuống đất không đứng lên đi được. Thấy cảnh như vậy, công an cán bộ phòng tiếp dân ĐCS VN thân nhiên coi như không!?! Dân thì phản đối la to, có người nói : “Đến kẻ có tội mà khi bị bệnh người ta còn cứu chữa nữa là dân oan bị công an đánh, vậy mà định phủi tay chối tội ư? Các anh chị là cán bộ CS VN mà không có lương tâm, không có tình người, không bằng loài cầm thú...!!! Người dân phản đối gay gắt nên về sau cán bộ ĐCS VN phải gọi xe cấp cứu chở bà Châu vào bệnh viện Sanh-Pôn để cứu chữa cho bà.

Tình hình dân oan VN vô cùng náo nùng, đi khiếu kiện thì bị công an đánh đập, đàn áp, bắt bớ, hạ nhục nhân phẩm, coi con người chẳng hơn con vật. Đơn oan kêu cầu thì chẳng nơi nào giải quyết, các cấp đùn đẩy nhau, coi thân phận người dân, lời kêu cứu của dân chẳng là gì, mặc cho dân đi khiếu kiện. Nhưng lúc nào chính quyền CS VN cũng tuyên bố trước thế giới là đã giải quyết khiếu kiện 90%...

Dân oan VN kêu gọi dư luận nhân dân cả nước và toàn bộ loài người trên thế giới hãy ủng hộ dân oan Việt Nam, buộc chính quyền CSVN không được cho công an đàn áp dân khiếu kiện, CSVN phải giải quyết dứt điểm các vụ án cướp nhà, cướp đất, bắt người vô tội... phải để cho dân oan VN được lập Hội Dân oan Việt Nam để bảo vệ quyền cho người dân đi khiếu kiện.

Nhóm phóng viên dân oan VN xin chia sẻ cùng bà Châu về việc bà bị công an đánh phải nằm bệnh viện và đề nghị dư luận lên tiếng bảo vệ bà Châu và toàn thể dân oan.

**Nhóm phóng viên dân oan VN
tường trình từ vườn hoa Mai
Xuân Thưởng, Hà Nội**

Xin lưu ý đồng bào quốc nội

Chiếu theo luật Tố tụng hình sự thì công an chỉ được quyền triệu tập người dân đến trụ sở trong 3 trường hợp :

a. Là can nhân, có dính líu đến một vụ án hình sự.

b. Là nạn nhân, cần được công lý bênh vực.

c. Là chứng nhân cho một vụ án đã được khởi tố.

Không rơi vào 3 trường hợp kể trên, thì công an chẳng được quyền mời lên trụ sở để xét hỏi, dọa nạt. Còn muốn tìm hiểu điều gì thì công an phải đến xin gặp người dân tại nhà !!!